Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 20 AUGUST 1970, ANUL IV

152

34

„Pentru gloria poporului
și înflorirea
României socialiste,
pentru
cauza partidului - înainte!“

Foto: Grigore **PREPELIȚĂ**

[illegible] municipală
[illegible]ureș

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

AUGUST TÎNĂR

Iată-ne, iubite cititor, în anotimpul cînd dau în pîrg roadele, cînd — deopotrivă Naturii — ne măsurăm încă o dată împlinirile.

Sărbătorescul August găsește holdele și uzinele, satele și orașele patriei în amplă ascensiune spre viitor. Eroicul act al Eliberării, săvîrșit sub conducerea Partidului Comunist Român, a dat istoriei acestei țări una din datele sale esențiale. Echivalînd cu începutul unei noi lumi, ziua de 23 August 1944 reprezintă un moment cardinal, cînd poporul a știut să aleagă ferm drumul spre democrație, spre bunăstare, spre socialism.

Tot ce vă oferă astăzi generos, în exuberanta voastră «vîrstă de aur», școala, familia, societatea, organizația pionierilor, își are izvorul în istoricul August 1944. În coloana entuziastă a sărbătorii, cravatele roșii flutură mîndru, înconjurate de dragostea întregului popor. Țara vede în voi pe continuatorii unor glorioase tradiții, tinerețea acelui August eliberator.

În coloana sărbătorii recunoaștem cu mîndrie farmecul vîrstei pionierești, jocurile și drumețiile vacanței. Setea voastră de învățătură, dorința fierbinte de a fi cît mai folositori țării, poporului căreia aparținem, sînt avuții de seamă ale societății noastre socialiste.

Vibranta amiază a patriei vede în fiecare dintre voi, aici, pe treptele de muncă și creație, de cutezanță și dăruire — ale lui August 1970 — chezășia zilei sale de mîine. Vede pe cei care vor duce România pe culmi tot mai înalte, de demnitate și fericire, de progres și civilizație, spre comunism.

MIHAI NEGULESCU

Omagiu eroilor patriei

Într-una din sălile Muzeului de istorie a Partidului Comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România.

Noi oaspeți în tabăra de la Năvodari.

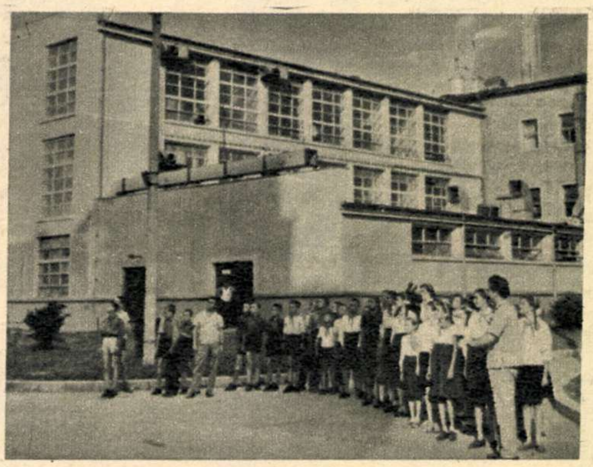

Vizitînd Săvineștii.

• Peste două mii de pionieri și școlari din județul Maramureș sînt antrenați în pasionantul concurs «Maramureșul pe coordonatele socialismului» dedicat marilor realizări din județul lor. Pînă la închiderea ediției s-au remarcat reprezentanții Liceului de muzică din Baia Mare.

• Zile în șir, orașul Sibiu a primit numeroși excursioniști, pionieri și școlari din județ. Zeci și sute de copii din Ocna Sibiului, Sadu, Biertan și alte localități au vizitat Muzeul Brukenthal oprindu-se îndelung în sălile cu exponate legate de mișcarea muncitorească din țara noastră.

• Pe meleagurile județului Neamț, pionierii din Buzieni, Roznov, Tg. Neamț, Piatra Neamț, întîmpină marea sărbătoare a zilei de 23 August, organizînd numeroase programe artistice și șezători.

• La serbările pionierești de la Tg. Trotuș, Oituz, județul Bacău, copiii au adus partidului, în cîntece și versuri, omagiul de recunoștință pentru copilăria lor fericită.

• «Cupa 23 August» la tenis de cîmp, competiție organizată de școlarii din orașul Bocșa, Caraș-Severin, este viu disputată în aceste zile.

MINITEHNICUS '70

Expoziția Minitehnicus a cunoscut în aceste zile o deosebită afluență de vizitatori de toate vîrstele. Blitzul fotoreporterului nostru a surprins pe vizitatorul nr. 50 000 (Marian Rotaru), nr. 100 000 (Dorel Bonțu), nr. 150 000 (Emil Crivăț) și 200 000 (Liviu Aron). Dar numărul vizitatorilor fiind mereu în creștere fotoreporterului i-a fost imposibil să-și mai continue numărătoarea din 50 000 în 50 000.

Vizitatorilor din Capitală li s-au adăugat mereu alte grupuri de pionieri din toate colțurile țării. De asemenea, pionierii de peste hotare, care au venit să-și petreacă vacanța în taberele de la Sinaia Năvodari, au făcut un popas de neuitat în sălile expoziției Am surprins un grup, în momentul în care scriau cuvinte de admirație, în cartea de onoare.

Expoziția a fost onorată de prezența unor marcante personalități ale vieții noastre culturale și științifice, de oaspeți de peste hotare.

Renumitul savant Henri Coandă care a vizitat expoziția, a admirat din toată inima construcțiile, a discutat cu tinerii creatori, apreciind valoarea tehnică și științifică a exponatelor. «Am fost profund mișcat de tot ceea ce am văzut — a spus Henri Coandă — mi-e foarte greu să exprim tot ceea ce simt». La sfîrșitul vizitei, savantului i s-a înmînat omagial medalia de aur și carnetul de membru de onoare al clubului «Minitehnicus — Cutezătorii» Despărțindu-se de pionieri, savantul a spus: «Sînt fericit că m-ați primit printre voi. Vă mulțumesc!».

A fost un moment deosebit în viața expoziției «Minitehnicus '70».

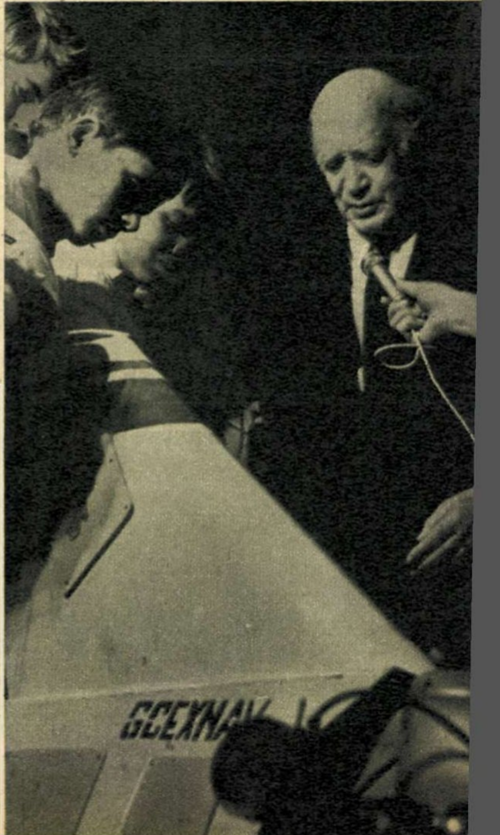

ZI LUNGĂ DE AUGUST LÎNGĂ GEAMANDURA-FAR

Povestire de Ilie TĂNĂSACHE

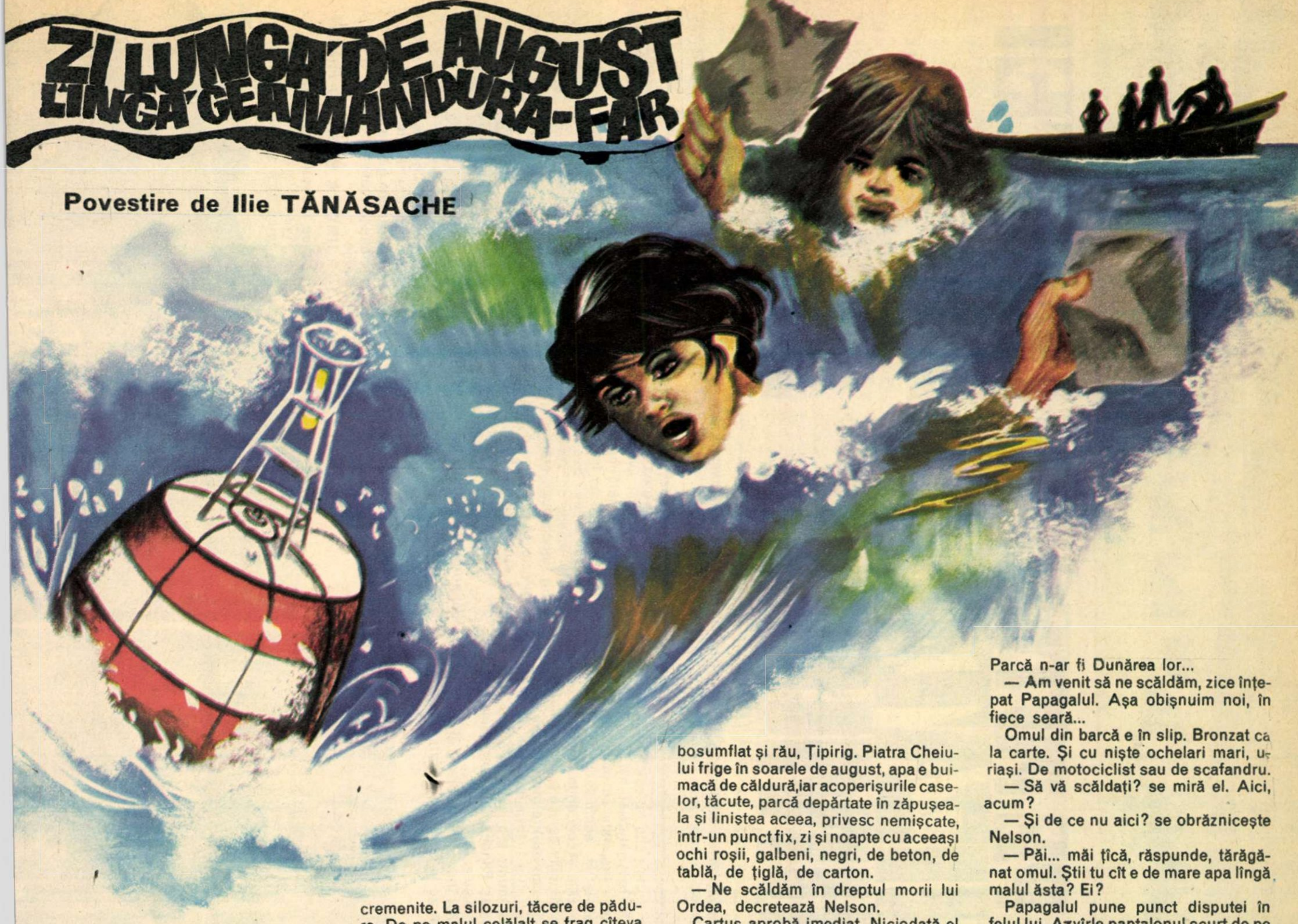

În port e o linişte totală. Ca într-o duminică de iarnă, cu Dunărea îngheţată bocnă şi soare cu dinţi, şi răsuflarea de crivăţ a fluviului. Toată noaptea bacul a trecut din celălalt mal soldaţi nemţi, camioane nemţeşti şi tunuri trase de cîte şase cai, cu ţeava înfăşurată în bucăţi de pînză cît un năvod. Coloanele aleargă, aleargă spre apus...

— Caii, vrea să se arate mai cu moţ Ţipirig, i-am văzut şi eu. Aveau...

— Te-au lins pe bot cînd dormeai? îl ia peste picior Papagalul.

Nelson, Cartuş, Nucu sînt plictisiţi, înfioraţi de liniştea asta a portului. Aproape că nici nu iau în seamă rîca Papagalului cu Ţipirig. Două bubuituri puternice, una după alta, despică liniştea. Apoi alte patru, încolo, spre Brateş. Fluviul leagănă vuietul prelung să-l adoarmă. Îl urcă în susul apelor, pe undele blînde, îl coboară înapoi. Dincolo de poala de sălcii de pe malul celălalt, aproape de munţii Măcinului, se stîrneşte un nor uriaş de praf. Desigur, vreun vîrtej. Iată-l, ridică pînă la cer praful de-o palmă, măcinat toată noaptea de copitele cailor, de roţile tunurilor şi autocamioanelor.

Pornesc cu toţii spre portul vechi, părăsit, loc de scăldat pentru toată mahalaua. Merg prin liniştea aceea în care îţi auzi paşii, răsuflarea. Macaralele de la danele de descărcare — încremenite. La silozuri, tăcere de pădure. De pe malul celălalt se trag cîteva rafale de mitraliere sau de puşcă automată.

— Hei, ce-i cu voi aici? se răsteşte la ei, de sub mal, un om cu o puşcă în mînă şi banderolă tricoloră încinsă de braţ.

— Ete-te-te!... zice Nelson surprins, perplex.

Papagalul, Nucu, Ţipirig şi Cartuş rămîn şi ei cu gura căscată, pironiţi de neaşteptata apariţie.

— Hei, plecaţi, plecaţi acasă copii...

Fac stînga împrejur şi pornesc pe cheiul gol, pustiu. Trec pe lîngă gardul bazinului unde fumegă coşul unui remorcher lîngă cele trei şlepuri nemţeşti pline cu muniţii.

De dincolo de fluviu răzbate din nou o rafală, şi încă una sfîrşind clipele de pace, apăsătoare. Copiii se privesc nedumeriţi şi aleargă pe marginea de beton în care apele fluviului bat continuu cu fruntea lor fierbinte. În frunte, Nelson, cu o legătură neagră la ochiul drept pusă aşa, să zică lumea că-i pirat. A auzit el de unul Nelson, general sau amiral, a citit chiar într-o carte cum că i-a învins pe francezi sau francezii pe el — mă rog, asta n-are absolut nici o importanţă! — dar parcă mai interesant e să aduci a pirat. După Nelson, Papagalul. Lung, slab, cu un nas cît toate zilele. Apoi, Nucu — mic, sfrijit şi el, parcă frate cu Papagalul, fără Simbad, căţeluşul răsfăţat. După Nucu, Cartuş — sprinten şi liniştit. Şi, la urmă de tot, bosumflat şi rău, Ţipirig. Piatra Cheiului frige în soarele de august, apa e buimacă de căldură,iar acoperişurile caselor, tăcute, parcă depărtate în zăpuşeala şi liniştea aceea, privesc nemişcate, într-un punct fix, zi şi noapte cu aceeaşi ochi roşii, galbeni, negri, de beton, de tablă, de ţiglă, de carton.

— Ne scăldăm în dreptul morii lui Ordea, decretează Nelson.

Cartuş aprobă imediat. Niciodată el n-a zis altfel decît ceilalţi. Singur Ţipirig bombăne ceva, nu se înţelege ce. Parcă ar vorbi cu caii lui, verzi. Să vedem la noapte ce năzbîtii vor veni să-i mai chinuiască somnul.

Departe, foarte departe s-aude un vuiet adînc, puternic, de motor. În susul Dunării, nimic. La dreapta, cocoţată pe rîpa galbenă, moara de vînt a lui Ordea. Cu paletele de scîndură negre de ploi, negre de soare, negre de vînt. Mai încolo, la şcoala de marină, un prepeleac, de unde sentinelele nemţeşti cercetează Dunărea.

Lîngă chei, în dreptul morii, un om bocăne la o barcă cît o şalupă, cu un caier de cîlţi agăţat la prova, un morman de unsoare gălbuie ca mierea la pupa şi o bucată mare de hîrtie groasă, de la un sac de ciment.

— «Coasta de A-zo-ri-că!» — silabiseşte mirat Cartuş, pe marginea bărcii. Droaia izbucneşte în rîs. Ce nume caraghios!

— «Coasta de Azur», mă, îl corectează Nelson, fără să se uite. Cartuş ia din nou, literă cu literă. N-ar vrea să contrazică pe nimeni, dar iese «Azorică»...;

— Muşcă, Azorică, muşcă? o face pe deşteptul Ţipirig.

Omul din barcă tresare. Apoi, îl ia în primire.

— Ce-i cu voi? Hai băieţi la casele voastre...

Uite domnule, altul care-i goneste! Parcă n-ar fi Dunărea lor...

— Am venit să ne scăldăm, zice înţepat Papagalul. Aşa obişnuim noi, în fiece seară...

Omul din barcă e în slip. Bronzat ca la carte. Şi cu nişte ochelari mari, uriaşi. De motociclist sau de scafandru.

— Să vă scăldaţi? se miră el. Aici, acum?

— Şi de ce nu aici? se obrăzniceşte Nelson.

— Păi... măi ţică, răspunde, tărăgănat omul. Ştii tu cît e de mare apa lîngă malul ăsta? Ei?

Papagalul pune punct disputei în felul lui. Azvîrle pantalonul scurt de pe dînsul şi, ţişti, în apă. Dispare în adînc şi iese tocmai aproape de geamandura-far, priponită la douăzeci, treizeci de metri de mal.

Huştiuliuc! şi Nelson. Trece nestingherit pe sub «Coasta de Azorică» — cineva şi-a bătut joc şi a făcut din U, O, a adăugat un I, un C şi un A şi a ieşit numai bine din «Coasta de Azur», «Coasta de Azorică». Ţipirig vrea şi el să arate că ştie, se azvîrle grăbit în apă şi poc! cu capul de «burta» lui «Azorică». Iese la mal scărpinîndu-şi cucuiul.

Omul cu ochelari de scafandru îi priveşte neputincios, dus pe gînduri. Papagalul şi Nelson se învîrt în jurul geamandurii-far — acolo s-a răsturnat un vapor turcesc — şi apoi se îndreaptă spre mal.

— Haide Nelson, haide Nelson! strigă Ţipirig, Nucu, Cartuş. «Hei, fir-ar să fie de treabă» murmură omul din barcă. Se uită în josul Dunării de unde vin bubuiturile, apoi la geamandura-far. Soarele mai are un pic şi coboară la asfinţit. A şi trecut în partea cealaltă a oraşului. Numai vîrful prepeleacului are o sclipire de lumină. Vreo foaie de tablă sau, altceva, de metal, prinde ultimele raze de soare şi străluceşte aşa.

— Să strigăm şi pentru Papagal.

— Haide Papagalul! Haide Papagalul! ţipă droaia de pe mal.

Papagalul se zbate, trupul lui slăbă-

(Continuare în pag. 8—9)

VARA pionierească

REFREN PE POTECILE LEAOTEI

„DESCHIZATORII DE DRUMURI”

CE VREA SĂ ZICĂ TITLUL

Nu, dragi prieteni, nu e vorba nici despre primii aviatori, nici despre nu știu ce inventatori și nici măcar despre marii exploratori. Ne gîndim la cele 7 echipaje de prieteni ai Masivului Leaota, care în această vacanță s-au apucat să facă un marcaj turistic pe cărările acestor munți.

Iată echipajele protagoniste: «Chindia», «Tătărani», și «Bezdead» — ale județului Dîmbovița; «Rucăr» și «Trivale» — ale județului Argeș; «Sinaia» — al Casei pionierilor din Sinaia, «Ilfov» — al școlarilor din Hotarele, județul Ilfov.

Și acum să ne întrebăm ce e acela un marcaj turistic.

Excursie să fie? Evident, dar mai mult decît asta. Orientare turistică? Poate, dar mai mult decît asta. Pentru că cere și mai multă dragoste, și mai multă competență și mai mult efort decît în amîndouă cazurile la un loc. Pe un munte nemarcat turistul se descurcă mai greu decît Armstrong pe Lună. Și o potecă odată greșită, înseamnă panică mare și gîfîială zadarnică. Dar mai ales a merge fără marcaj înseamnă să n-ai plăcerea de a fi TU stăpînul potecii. Un marcaj turistic e o treabă de om civilizat care vrea să-și asigure viața pe munte,

privitului. Altfel zis, e și o chestiune de politețe: cînd pornești la drum, o gazdă primitoare îți oferă o călăuză: cea mai sigură și mai pricepută — marcajul.

Și poate mai presus de toate a marca potecile unui munte înseamnă odată în plus dragoste față de plaiurile țării.

«PENSULA, DAȚI-MI O PENSULĂ!»

Închipuiți-vă; să ai la dispoziție o pensulă, vopsea din belșug și o pădure întreagă de mîzgălit: ce huzur! Iată copacul acesta pe care tocmai ai trasat un triunghi roșu înconjurat de o bandă albă:

s-o caute ochii turiștilor... Cărările Leaotei au fost bătute cu hărnicie de oștiri liliputane înarmate cu pensule și cutii cu vopsele, iar acum muntele arată ca o... expoziție. Acolo unde nu sînt nici copaci, nici stînci, în golul alpin s-au plantat stîlpi de **fier cu tăblițe indicatoare.** Dacă pînă acum și-a închipuit cineva că marcarea unui munte e o joacă de-a vopselele, s-a înșelat. Fiindcă, iată ce trebuiau să facă echipajele:

Mai întîi să descopere drumul cel mai bun de la un obiectiv turistic la altul. Iar

asta e o treabă grea, înseamnă să găsești locurile cele mai avantajoase, cele mai neobositoare. Iată-mă observîndu-i cum lucrează cei de pe traseul marcat de ilfoveni. Din fundul Secărilor spre creasta Leaotei începe un urcuș greu, împădurit. Merg liniștit după marcaj și deodată am impresia că traseul e deviat în stînga în mod surprinzător. Totuși urmez marcajul. și... dau peste un adăpost. Echipa de șoc a celor patru (Ionică, Pepe, Vasile, Gheorghiță) abătuse traseul voit, pe lîngă acest adăpost, pentru a da drumețului un refugiu la nevoie. Și mi-am zis: deștepți băieți!

Există și o fază, ceva mai distractivă a

1970
Exped. LEAOTA'70
Echipaj SINAIA

marcajului, se merge cu ceasul în mînă pe traseul gata marcat, se cronometrează, iar pe plăcuța de la intrare în traseu se

scrie: «**Vîrful Leaota, 4 ore**» — de pildă. Dar și asta e cu dichis că trebuie să socotești nici după goana unuia, dar nici după plimbărica leneșă a altuia, ci să faci o medie.

UNDE A ȘTERS-O FRICA?

Legea turistului este prietenia cu natura, cunoașterea ei, — operație prin care orice frică se evaporă. Iar «marca-

Ilie TRAIAN

(Continuare în pag. 14

O ȘOSEA ... DULCE 60 DE COPII HARNICI 8000 KG = 1 Km !

Ce-ați zice dacă, într-o bună zi, ați vedea că o distanță de 1 km de șosea e marcat de un șir lung de borcane cu... dulceață? Da, da! borcane cu dulceață, iar din ele să se răspîndească arome de fructe. Ar fi grozav! Cu siguranță, ați parcurge distanța pe jos.

Ei, dar nu se poate așa ceva! veți spune voi. Și totuși s-a putut. Poate vreți să știți și cum s-a întîmplat... Într-o zi, șaizeci de copii de la Școala generală nr.17 din București au plecat la I.A.S. «30 Decembrie», județul Ilfov. Aici au cules fructe de tot felul. Le-au scos sîmburii, le-au sortat, care pentru dulceață, care pentru compot sau gemuri. În altă zi, au strîns păstăi de fasole, le-au curățat și le-au împărțit pe categorii: obișnuită, fină și semifină.

Reproducem un scurt bilanț al hărniciei lor: 5 tone conserve de fasole, aproape 8 000 kg de dulceață și compot. Din carnetul profesoarei Tamara Molnar, conducătoarea grupului, reținem cîteva nume: Daniel Herescu, Adriana Popescu, Nicolae Văduva, Antoaneta Grosu, Petre Hanga, Daniela Molnar, Gheorghe Trotuș, cei mai harnici, dintre cei șaizeci de harnici. Alături, o însemnare: «am depus aproape 1 000 lei în contul 2 000; am făcut excursii la Giurgiu și la Călugăreni, pe locurile unde se realizează filmul istoric «Mihai Viteazul» ne-am scăldat și am pescuit în Argeș...

Lidia NOVAC

SUB SOARELE PATRIEI SOCIALISTE

În fiecare dimineață, trompetele pionierești vestesc începutul unei noi zile de tabără, o zi de vacanță cu zeci de întîmplări aducătoare de bucurii.

La munte, pe crestele împădurite, pe pajiștile împestrițate de flori sau pe malul însorit al mării, atît de prețuită în această vară caldă, fete și băieți, purtători ai cravatelor roșii se joacă și se odihnesc, merg în excursii și fac sport. În taberele de specialitate s-au întîlnit în aceste zile cei mai tineri tehnicieni, poeți, pictori. Fotoreporterii «Cutezătorilor» au surprins crîmpeie din această bogată vacanță, sub soarele patriei noastre.

Minitehnicienii au poposit în taberele de la Brașov, Dîmbul Morii, Timișul de Sus și Telega. Concursurile de carturi, mitingurile aviatice cu lansări și aeromodele și rachete, concursurile de vînători de vulpi au dat zilelor de vacanță o culoare și un farmec deosebit.

«Fantom» a fost vedeta concursului de la Brașov →

La Telega, unde a fost găzduită tabăra de aeromodelism, premianții la mitinguri au ținut să fie fotografiați împreună

▲ Briza mării, răcoarea valurilor, atribute foarte plăcute ale vacanței

FANTOM
BV-082
C.P. BRAȘOV

La Dîmbul Morii, tovarășul inginer Iuliu Furo, vicepreședinte al Consiliului Național al Organizației Pionierilor, a înmînat premii unor pionieri distinși în activitatea tehnică ▲

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

8

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: Intrînd în posesia planului subteranului și dîndu-și seama că e autentic, banditul acționează fără să-și dea seama că face jocul expediționarilor: pentru ca să nu fie nevoit să împartă tezaurul cu ceilalți, il pune pe Nic să astupe cu dinamită intrarea în peșteră și să rupă malul lacului de sus, inundîndu-l pe cel de jos, a cărui galerie, unde se aflau ceilalți bandiți, era falsă

Scenariu: **CONSTANTIN DIACONU**
Desene: **PUIU MANU**

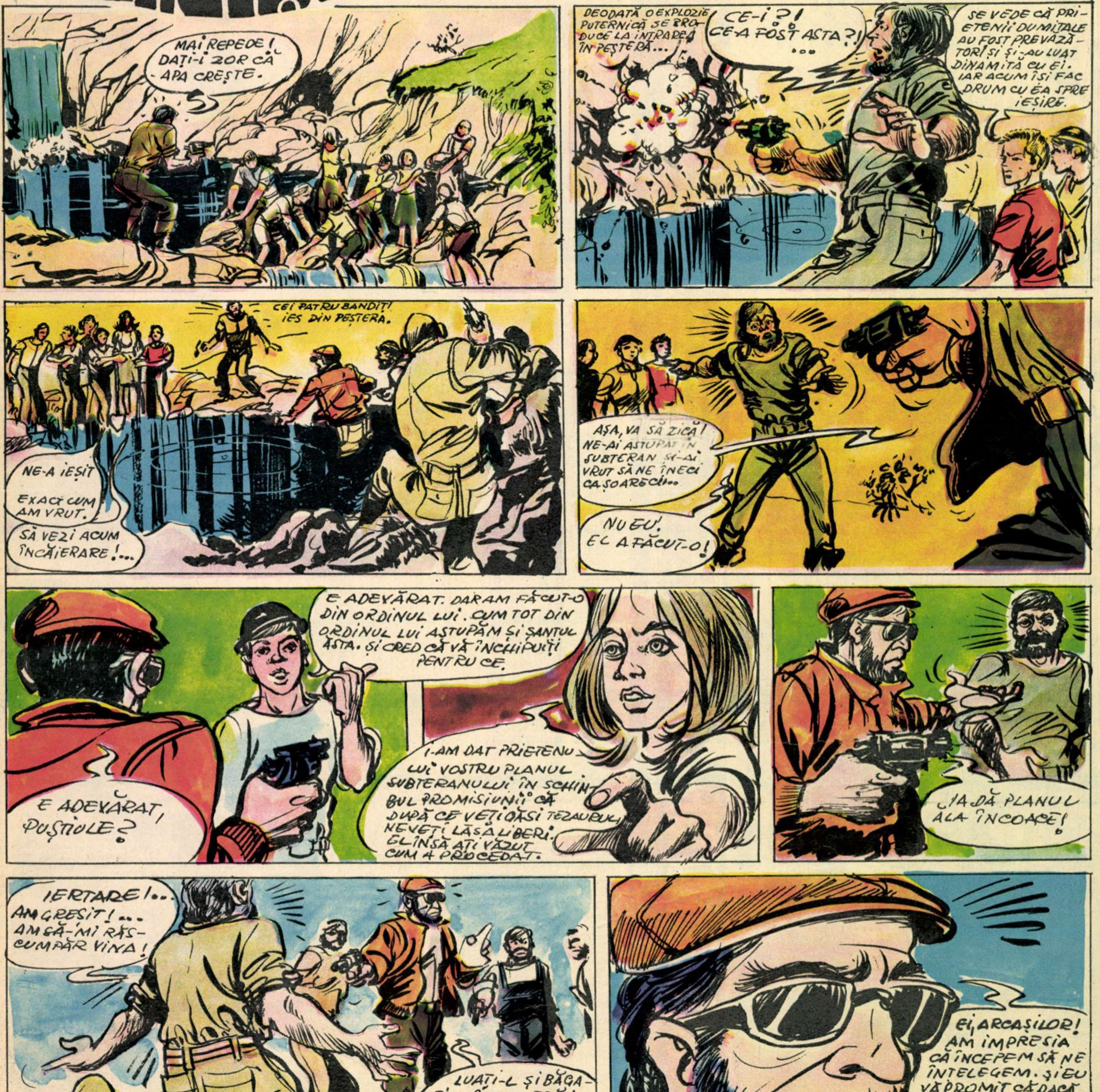
MAI REPEDE! DAȚI-I ZOR CĂ APA CREȘTE.
DEODATĂ O EXPLOZIE PUTERNICĂ SE PRODUCE LA INTRAREA ÎN PEȘTERĂ...
CE-I?! CE-A FOST ASTA?! ...
SE VEDE CĂ PRIETENII DUMITALE AU FOST PREVĂZĂTORI! ȘI ȘI-AU LUAT DINAMITĂ CU EI. IAR ACUM ÎȘI FAC DRUM CU EA SPRE IEȘIRE.
CEI PATRU BANDIȚI IES DIN PEȘTERA.
NE-A IEȘIT
EXACT CUM AM VRUT.
SĂ VEZI ACUM ÎNCĂIERARE!...
AȘA, VA SĂ ZICĂ! NE-AI ASTUPAT ÎN SUBTERAN ȘI-AI VRUT SĂ NE ÎNECI CA ȘOARECII...
NU EU! EL A FĂCUT-O!
E ADEVĂRAT, PUȘTIULE?
E ADEVĂRAT. DAR AM FĂCUT-O DIN ORDINUL LUI. CUM TOT DIN ORDINUL LUI ASTUPĂM ȘI ȘANȚUL ĂSTA. ȘI CRED CĂ VĂ ÎNCHIPUIȚI PENTRU CE.
I-AM DAT PRIETENULUI VOSTRU PLANUL SUBTERANULUI ÎN SCHIMBUL PROMISIUNII CĂ DUPĂ CE VEȚI GĂSI TEZAURUL NE VEȚI LĂSA LIBERI. ELINSĂ AȚI VĂZUT CUM A PROCEDAT.
IA DĂ PLANUL ĂLA ÎNCOACE!
IERTARE!... AM GREȘIT!... AM SĂ-MI RĂSCUMPĂR VINA!
LUAȚI-L ȘI BĂGAȚI-L ÎN PEȘTERĂ! ȘI ASTUPAȚI IEȘIREA, BINE DE TOT.
EI, ARCAȘILOR! AM IMPRESIA CĂ ÎNCEPEM SĂ NE ÎNȚELEGEM. ȘI EU VĂ PROMIT CĂ DACĂ NE AJUTAȚI SĂ AJUNGEM LA TEZAUR, VĂ VOI LĂSA LIBERI...

(VA URMA)

AUGUST 1944

ZILE DE NEUITAT

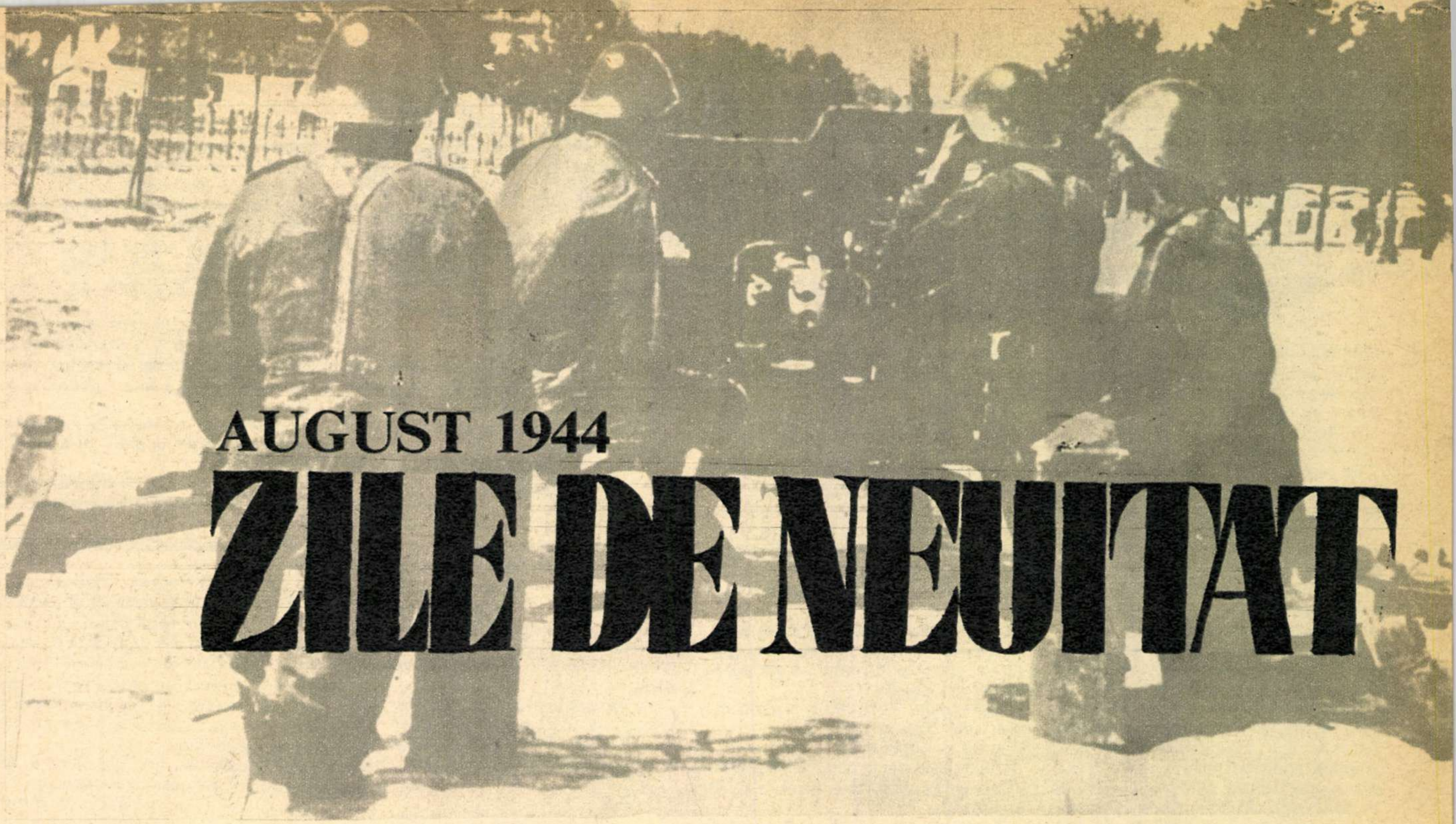

Acum, la vremea cînd adună ciorchinii aur și soare, mai mult ca oricînd, pășești cu emoție prin locurile care evocă acele zile de neuitat, de august, sfîrșitul de vară fierbinte a anului 1944, cînd a avut loc victoria insurecției armate, organizată și condusă de Partidul Comunist Român — eveniment crucial care avea să deschidă calea înfăptuirii idealurilor de libertate și dreptate pentru care au luptat comuniștii, cei mai buni fii ai poporului român.

Fiecare brazdă, fiecare palmă de pămînt e o filă de cronică. Numai la o palmă de loc de monumentala clădire cu mașini tipografice moderne, unde se editează revista voastră, se ridică arcul de piatră al podului de cale ferată de la Băneasa. O placă de marmură, fixată acolo, ne aduce în față suflul fierbinte al istoriei: «**De-a lungul acestei căi ferate, de la comuna Pipera și pînă la șoseaua București Chitila, a fost baza de plecare la atac a unităților românești care au luptat, între 24—27 august 1944, pentru apărarea Bucureștiului, împotriva trupelor hitleriste care acționau dinspre comuna Băneasa și din pădurile Tunari și Băneasa**»...

Bubuitul tunurilor, șuierul gloanțelor s-au stins de mult. Faptele de vitejie însă, înaltul devotament și spirit de sacrificiu al celor care au luptat atunci rămîn înscrise pentru totdeauna în cartea de aur a istoricului act de la 23 August. Cei mai buni fii ai țării, revoluționari, ostasi, n-au precupețit nimic, mulți jertfindu-și chiar viața, pentru eliberarea țării de sub jugul fascist.

La Băneasa sau la Turnu Severin, pe Valea Prahovei, în Carpați, s-au dat în acele zile lupte grele — și nu puține sînt exemplele în care s-a evidențiat totodată eroismul maselor populare. E destul dacă amintim bunăoară de faptele vrednice de admirație ale muncitorilor de la uzinele din Tohan, care au alcătuit din cîteva tunuri așa-numita «baterie albastră» (numită astfel datorită salopetelor pe care le purtau cei care constituiau bateria). Acționînd cu dîrzenie la Prejmer. în sectorul Doboli — Piatra Olt, această baterie și-a îndeplinit cu succes misiunile primite din partea comandamentului corpului de munte Brașov.

Nepieritoare rămîne, de asemenea, figura copilului Marin Lungu, devenit oștean la numai 9 ani, care s-a distins în acțiuni de cercetare pe frontul antifascist, printre care și aceea pentru cucerirea cotei 495 de pe dealul Sîngeorgiu, împresurat de puternice cazemate dușmane.

Armata română, umăr la umăr cu armata sovietică, a alungat prin lupte crîncene trupele fasciste eliberînd întregul teritoriu al patriei, contribuind în continuare activ la eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei, pînă la înfrîngerea definitivă a Germaniei fasciste. 170 000 de ostași români s-au jertfit pe cîmpurile de bătălie. Ca un omagiu adus armatei române se înscrie și faptul că peste 190 000 de ostași și ofiteri au fost distinsi cu ordine și medalii sovietice, cehoslovace sau ungare, încununînd astfel glorioasele lor fapte de arme.

Memorabilul act de la 23 August, triumful insurecției armate din 1944, a deschis calea împlinirilor socialiste de acum. Oamenii meleagurilor noastre au urcat treaptă cu treaptă, sub același steag glorios al partidului, strîns uniți — clasa muncitoare, întregul popor.

AL. DINU IFRIM

ZI LUNGĂ DE AUGUST LÎNGĂ GEAMANDURA-FAR

(Urmare din pag. 3)

nog se zvîrcolește în apă, face gălăgie. Dar degeaba. Parcă tot Nelson păstrează un ușor avans.

— Nelson!

— Papagalul!

Pe mal e o hărmălaie că racii, desigur, s-au ascuns prin cotloanele lor în adînc lăsîndu-și afară doar mustățile roșii să audă zgomotele de sus. Moara lui Ordea macină vînt, nepăsătoare, iar mai sus, la școala de marină, în prepeleacul ridicat într-o iarnă cu crivăț aspru — nici un semn. E o clipă pustie acolo, pe malul înalt. Poate, un pustiu înșelător ca și vîrtejul de peste Dunăre care se desface și iar apare, mai puternic, urcînd norul negru spre soare, să-l acopere, să-i reteze razele, să le ricoșeze spre apa fierbinte sau spre piatra albastră - vînătă a muntelui unde șerpii clocesc acum potopiți de căldură, cu gușile pestrițe gîlgîind în așteptarea unei picături de ploaie sau a unui fir de vînt răcoros.

Opt metri...

Nelson se ține în frunte. Culcă capul pe o parte, fornăie apa fluviului și azvîrle brațul. Legătura neagră de la ochi îi alunecă în apă,dar cine mai are timp de ea acum!

Șase metri.

Cinci metri. E limpede: cîștigă Nelson!...

O zvîcnire și Papagalul dispare în apă. Trece pe sub Nelson. Acesta habar n-are. Înoată nebun, răcoarea îi dă puteri și țîșnește la un metru în fața lunganului care rămîne cu gura căscată de uimire. Un val stîrnit de curent îi închide gura. Nelson urcă pe mal obosit și furios.

— Ei? îi face Papagalul în ciudă.

— Ce-i? întreabă Nelson, gata, gata să-l pocnească. Nu vrea să arate însă că-i este ciudă.

— Degeaba Papagalule, n-a fost corect, sare Ţipirig.

— Tu vorbești, mă?

— Da, se trezește vorbind și omul din «Coasta de Azorică». Ceva n-a fost în regulă!...

Papagalul tace rușinat. Bubuiturile s-au mai rărit. Rar se mai aude cîte una. Cînd trăznesc însă, par aproape de tot — poate la fortul vechi, poate la șantierul naval,dacă nu în bazin. În diferite puncte ale orașului însă s-aud rafale, împușcături. Omul cu ochelari ascultă și grăbește cu lucrul lui.

— Hei, purceluși, vreți să-mi dați o mînă de ajutor?

Nu-i nevoie să repete invitația. Sar în barcă Cartuș, Ţipirig, Papagalul și, la urmă, Nelson. Fără legătura aia la ochi nu mai are nici un haz. Nucu rămîne la bălăcitul lui, la fiecare cîte un capăt de balot și înfundă cîlții în crăpături. Lucrul merge repede.

— Și zi, te-a întrecut Papagalul? n-are de lucru omul cu ochelari.

Nelson tace. Apasă de icnește un ghemotoc de cîlți în crăpătura bărcii și tace.

— Vă mai întreceți o dată. Dar, fără șmecherii. Ei, ce zici, ai curaj?

— Îl întrec cu o singură mînă.

— I-auzi Papagale! Tu poți înota cu o mînă?

— Pot.

Un gînd luminează chipul tăbăcit al omului cu ochelari. Se uită sus, pe mal. Pescărușii au părăsit umbra sălciilor, sau zbenguiala bălții și au venit aici cu țipătul lor. Undeva doar, foarte departe, un punct mișcător, cu fum subțire și bătaia abia auzită de motor.

Barca se golește cît ai zice zbang! Sar pe mal Papagalul, Ţipirig, Cartuș. Nelson se grăbește și el, se dezechilibrează și se întinde cît este de lung cu capul în deschizătura de la prova unde pescarii aruncă de obicei peștele prins, la răcoare.

— De trei ori pentru Nelson, strigă cu gura pînă la urechi Ţipirig.

— Ura! Ura! Ura! țipă ca apucată droaia.

Nelson vede stele verzi. Verzi, albastre, galbene și apoi, în deschizătura aia întunecoasă, lucirea, sigur! lucirea unui automat. Și a unei banderole tricolore.

— E-te-te-te domnule! se miră exact ca atunci cînd i-a gonit celălalt om, de sub mal.

— Te-ai lovit rău? îl întreabă omul cu ochelari de scafandru privindu-l fix în ochi.

Nelson, șchioapătă caraghios și zvîc! pe mal.

— Uite cum facem... zice omul.

Rupe bucata de hîrtie de la sacul de ciment în opt dreptunghiuri cît o foaie de caiet fiecare. Le unge bine cu vaselină și așază patru în partea dreaptă de la pupa, patru în partea stîngă. Copiii se uită nedumeriți. Ce joc o mai fi și ăsta? Singur Nelson n-arată nici un semn de mirare.

— Fiecare își are grămăjoara lui. Cînd bat cu ciocanul, vă repeziți, luați cîte una și o lipiți de sticla de la geamandura-far. Veniți apoi și iar, și iar. Cine lipește mai repede, acela cîștigă!

— Să lipească, farul? sare Ţipirig. Păi... farul!...

— Farul, farul!... îl repede Nelson.

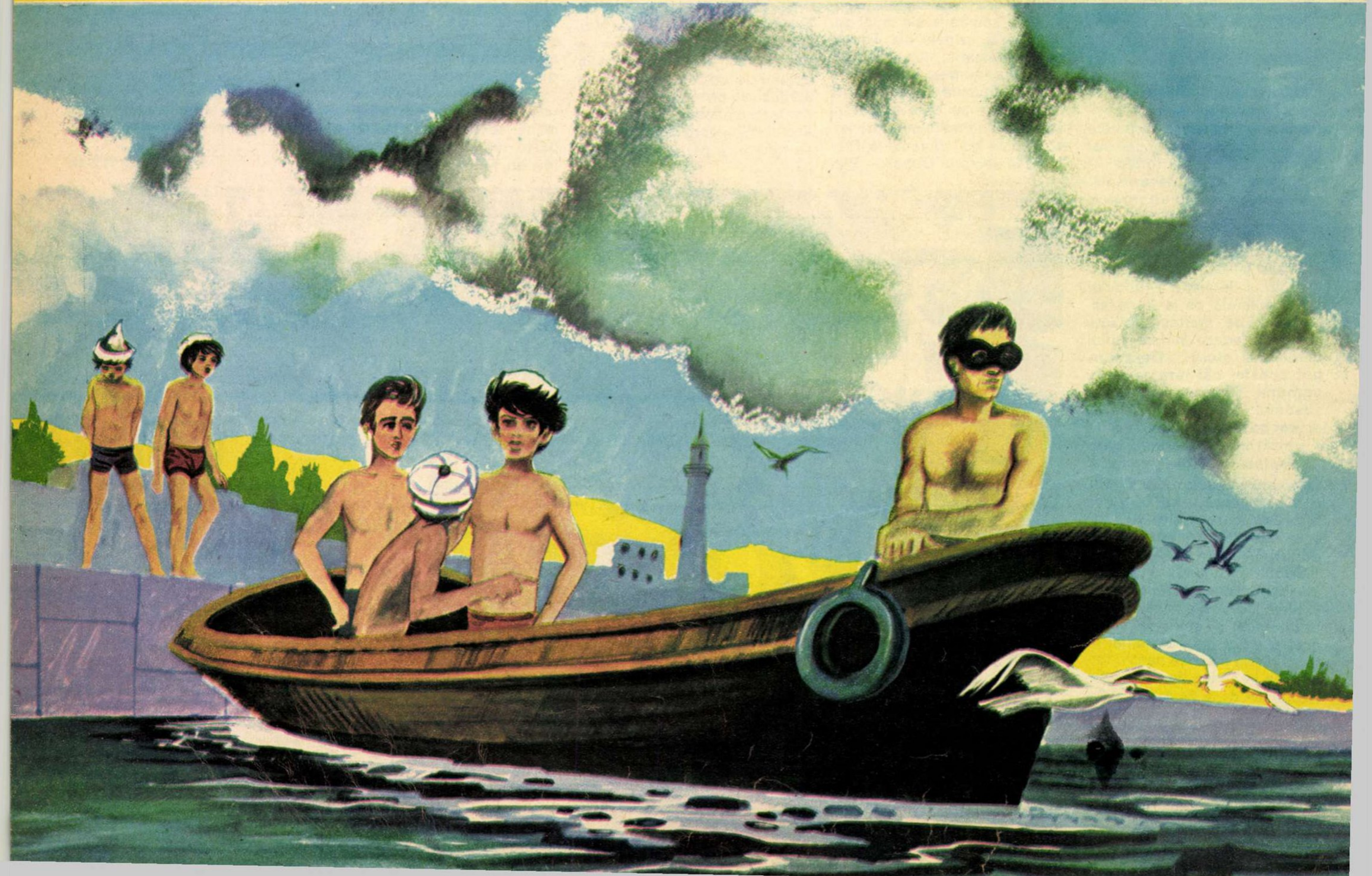

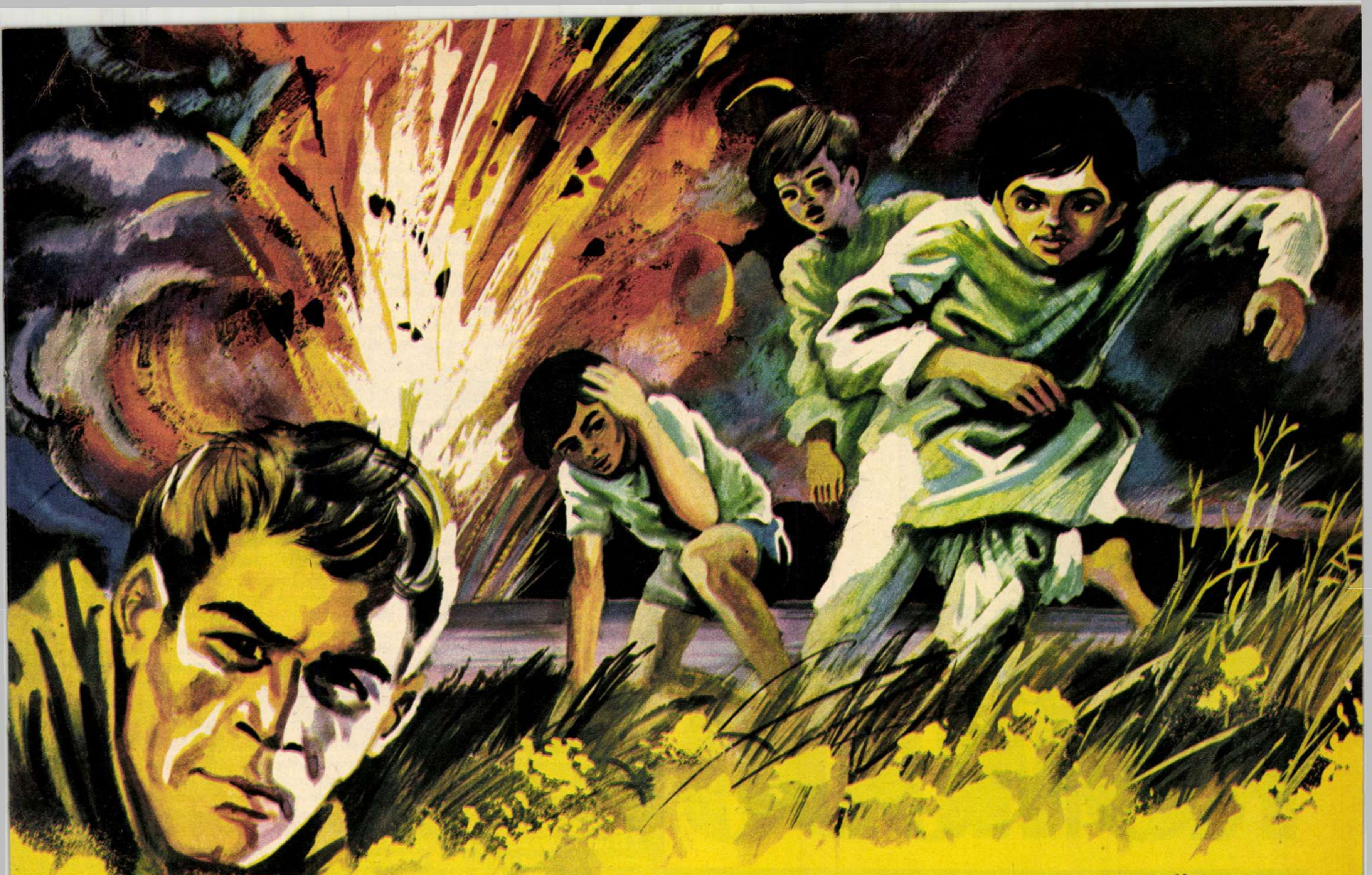

Desene: Albin STĂNESCU

Păi, ce ai orbul găinilor? Tu nu vezi.. și privește către omul cu ochelari, nu vezi că vrea să schimbe farul?

Omul cu ochelari se uită la Nelson. Se uită și zîmbește.

— Gata? zice el.

— Gata.

— Poc! răbufnește ciocanul în scîndura bărcii.

Nelson și Papagalul pornesc în cursă. Lunganul înoată cu stînga. Cu dreapta, deasupra capului, ține hîrtia cu vaselină. Papagalul înoată cu dreapta. Deocamdată, merg în linie.

— Lipiți bine! strigă omul la ei.

— Nici o grijă, răspunde aproape vesel Nelson. I-ar face și cu ochiul, dar din apă nu se vede... Nelson ajunge primul la geamandura-far. Lipește hîrtia și dă să înconjoare. În ceafa lui — Papagalul. Lipește și el. Adevărata cursă abia acum începe.

— Nelson! Nelson! Nelson!

— Papagalul! Papagalul! Papagalul!

— Bum! s-aude tunetul unui tun.

— Începe rundul doi! strigă nerăbdător omul cu ochelari de scafandru. (De mult nu mai e soare, dar el nu și-i dă jos).

Nelson a și înșfăcat hîrtia lui. A cîștigat cel puțin un metru. Și totuși, Papagalul se ține aproape, aproape.

— Nu te lăsa Papagale!

— Nu te lăsa Nelson!

De data asta aproape că ajung în același timp la geamandura-far. Apa izbește geamandura, o răsucește. Dedesubt, zace vaporul turcesc, cu catargul aproape de buza apei — acum scăzută. O manevră greșită pe aici și catargul, epava sfîșie totul, trage la fund, în liniștea rece, de mormînt, a nisipurilor.

Se încheie și a treia cursă. Începe a patra, marcată cu patru lovituri de ciocan în scîndurile proaspăt călăfătuite ale «Coastei de Azorică». Băieții se apropie de geamandura-far obosiți. Curentul îi fură și ei se luptă vitejește.

— Ura Nelson! anticipează Țipirig rezultatul disputei.

— Papagalul! Papagalul! Papagalul!

Ultimele dreptunghiuri de hîrtie sînt lipite aproape simultan. Farul e mort. Hei, acum să vă vedem șlepuri cu muniții, murmură ca pentru omul de pe Coasta de Azorică! Acum să vă văd. «Geamandura» a deviat un punct negru pe apa vînătă. Un punct răsucit de apele din adîncuri, ce se învolburează și fierb peste vaporul ucis, desigur jumătate în nisip acum, cu somni monștri ce lenevesc prin cabine, cu obleți obraznici aciuiați în sala mașinilor.

Papagalul și Nelson ating în aceeași clipă «Coasta de Azorică».

— Bravo Nelson!

— Bravo Papagale! bat copiii din palme.

Omul din barcă îi privește bucuros, își scoate ochelarii aceea imenși. Răsuflă adînc de parcă el s-a zbenguit în apă pînă acum.

— Mulțumesc... Copii!...

Papagalul gîfîie ca o locomotivă. Nelson stă lat pe piatra încinsă a cheiului. Din josul Dunării vuietul acela se aude parcă mai puternic. Nu se vede nimic mai departe de clădirea căpităniei. Pe malul celălalt, la bac, se aud voci de soldați nemți, duduit de mașini, nechezat de cai. Și bacul nu mai vine să-i ia, nu vin de loc... Deasupra tuturor acestora, cîteva bubuituri de tun. Acum, pe întuneric, par altfel decît în lumina zilei. Răzbat auzului fioros, grav, cu ecouri sfredelitoare. Și sînt atît de aproape!...

— Eu am plecat, se ridică Cartuș.

— Și eu, îl urmează Nucu căscînd.

Țipirig, Nelson și Papagalul se scoală și ei.

— Stați că merg și eu, sare omul din barcă cu hainele în brațe. Urcă cu toți malul galben, înalt. O umbră neagră, uriașă, cu brațe răschirate le iese în cale. O umbră ce se învîrte aiurea: moara lui Ordea.

Din josul Dunării duduitul acela de motor s-aude tot mai aproape. Omul fără ochelari acum se oprește în loc și ascultă. Se opresc și copiii.

— E bacul, zice Țipirig căscînd.

— Nțțț!... îl contrazice Nelson.

Albia Dunării e numai ecouri. Se lovesc de maluri, se topesc la suprafața apei, iar se ciocnesc de lutul galben. Pe lîngă cheiul de piatră înaintează din greu, împotriva curentului, cîteva lumini verzi, odihnitoare.

— Șlepurile!...

— Șlepurile cu muniții!... șoptește încet omul.

Luminile verzi alunecă nepăsătoare pe fața neagră a apei. Din cînd în cînd faruri puternice mătură șuvoaiele nopții din mal în mal.

— Șlepurile...

— De data asta nu mai scapă, murmură stăpînul «Coastei de Azorică»...

Sus, pe mal, e răcoare. În prepeleacul de la școala de marină se aprinde pentru o clipă un far grozav. Ce far! Reflector. Asta, desigur e pentru avioane.

Luminile verzi glisează pe fața întunecată a apei. Omul din barcă își aprinde o țigară. O stinge. Iar o aprinde și-o stinge din nou. Alături, moara de vînt macină bezmetic întuneric.

— A trecut de geamandura-far!...

— Da. Remorcherul a scăpat!

Motoarele bat plin, ritmic. Du-du-du-du-du!... Du-du-du-du-du... răspund malurile, apa, casele camuflate, mari, pipernicite, tăcute, orașul cuprins de somnul adînc, de liniștea adîncă și grea.

— Atenție, șlepurile acum!

— Culcat! țipă omul la copii.

Un cranț! scurt, de metal sfîșiat, răsucit, o bufnitură surdă și apoi... Apoi, trei explozii succesive zguduie portul din temelii, pulverizează pînă sus așchii, piatra cheiului, pămîntul malului violent împroșcat. O flacără imensă incendiază Dunărea, apoi alta, și încă una. Flăcările mor repede, înghițite de șuvoaie.

Copiii se ridică de la pămînt înlemniți.

— Ați făcut treabă bună, băieți! îi laudă omul. Bună seara și, încă o dată mulțumesc... Apoi dispare pe o stradă întortocheată de pe «Rîpă». Se mistuie Nelson, Papagalul, Cartuș, Țipirig și Nucu. Somnul din noaptea aceea le va fi tulburat de un vis cu o dună imensă de nisip, răcoros, cu o epavă nenorocită, umplută cu scoici, cu bușteni săturați de apă, cu un clopot de bord, ruginit, sunînd singur a pustiu, dînd cale liberă pe fluviu...

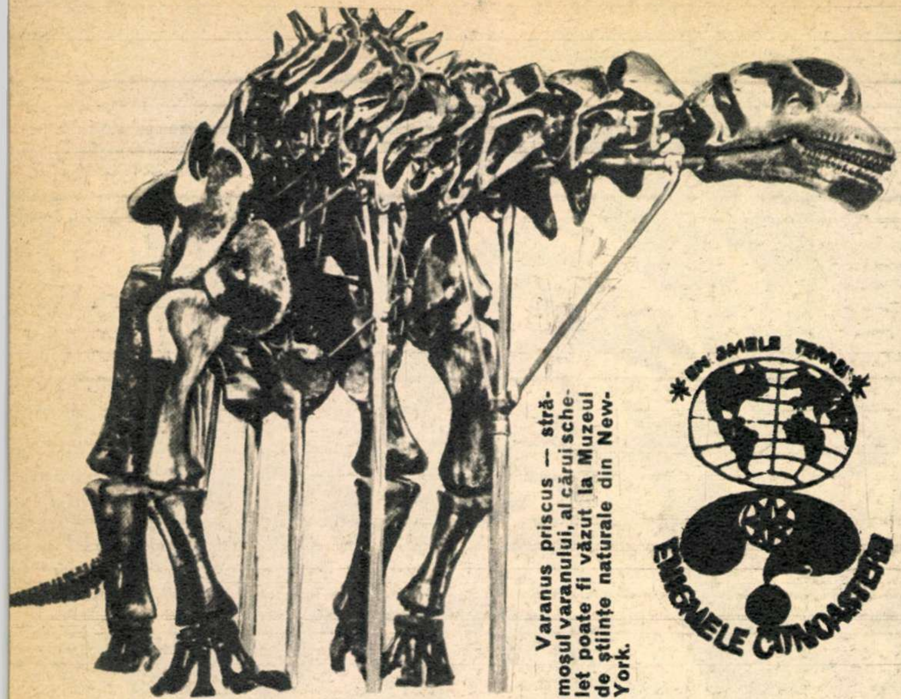

Varanus priscus — strămoșul varanului, al cărui schelet poate fi văzut la Muzeul de științe naturale din New-York.

DRAGONUL DIN KOMODO

UIMITOAREA AVENTURĂ A UNUI PILOT OLANDEZ

În vara anului 1912 un avion de tranzit al unei companii olandeze zbura deasupra Mării Flores, îndreptîndu-se spre bază. Așa cum se întîmplă ades în acest anotimp în aria Pacificului, un puternic taifun izbucni pe neașteptate. Avionul luă înălțime, dar amploarea furtunii era mult mai mare decît socotise pilotul. Pale de aer fierbinte loveau ca niște berbece fragila navă aeriană. După o vreme avionul ateriză forțat într-un luminiș înconjurat de o bogată vegetație tropicală.

Pilotul care a mai avut putere să sară din carlingă, făcu cîțiva pași, apoi își pierdu cunoștința. Cînd își reveni în fire, soarele asfințea. În lumina viorie a sfîrșitului de zi, apăru la cîțiva metri de el o făptură nemaivăzută. Părea o șopîrlă, dar una cum nu credea să mai existe pe pămînt. O reptilă uriașă, să tot fi avut 3 metri lungime. Îl privea fix, nemișcată, cu doi ochi negri de o extraordinară strălucire. Pilotul încercă să se ridice, dar nu izbuti; glezna îi era scrîntită și nu se putea mișca. Șopîrla gigantică șuieră amenințător, scoțînd o limbă lungă, bifurcată. Coada solzoasă ca și întreg trupul pendula cu mișcări repezi, sacadate. Pilotul reținu culoarea nămoloasă a pielii sale zgrunțuroase, împestrițată de dungi și pete de un portocaliu aprins. Într-un efort disperat, rănitul reuși să se ridice în genunchi apoi, rezemîndu-se de un arbust, se înălță cu gîndul de a se refugia în avion. Bizara viețuitoare șuieră din nou, dar pe neașteptate îi întoarse spatele și se îndepărtă, fără grabă spre vegetația deasă a junglei, dispărînd în umbră.

Raportul aviatorului olandez a stîrnit o mare senzație. Mulți au contestat existența uriașei șopîrle, socotind-o o nălucire generată de șocul provocat de prăbușirea avionului.

ȘI TOTUȘI...

Patrusprezece ani mai tîrziu, o expediție americană, condusă de Douglas Burden confirmă relatarea pilotului olandez. Șopîrla-gigant pe care indienii o numeau Banja-dorat căpătă un loc în atlasul zoologic, unde o găsim înscrisă și azi, sub numele de Varanus komodoensis. Varanul — care atinge aproape 3 metri lungime — nu se tîrăște ca celelalte șopîrle, ci înaintează pe cele patru labe ale sale, scurte, musculoase, înarmate cu gheare, asemenea uriașilor saurieni ai erei terțiare, dinosaurii. Trăiesc în vizuini săpate adînc în pămînt ori — mai cu seamă cei tineri — în scorburile arborilor uriași din pădurile tropicale ale insulei Komodo, Rindja și Padar, pămînturi aflate în cuprinsul Mării Flores, din aria Oceanului Pacific.

«Dragonii din Komodo» cum li se mai spune, se feresc de arșiță și uscăciune, adăpostindu-se în mai tot timpul zilei și ies să «vîneze» în ceasurile asfințitului, cînd căldura se mai domolește și adierea vîntului venit dinspre mare aduce puțină umiditate. Sînt animale de pradă; ele atacă cerbi, porci de apă, maimuțe și chiar redutabilii porci mistreți, cu care dau lupte înverșunate. Nu disprețuiesc însă nici carnea viperelor sau a altor reptile mai mici.

«PLASA HIPNOTICĂ»

«Dragonul» mănîncă mult și cu lăcomie. Cu dinții lui ascuțiți ca niște pumnale ușor curbate, rupe hălci întregi de carne din trupul prăzii și le înghite hulpav, fără să le mestece. Un varan — care cîntărește 150-160 kg — poate mînca un cerb voinic de circa 100 kg în cîteva ore, nelăsînd din pradă decît coarnele.

O pradă ușoară a dragonului o constituie în special maimuțele, care doar simțind apropierea lui sînt cuprinse de neliniște, de panică. Spaima lor e atît de mare, încît rămîn țintuite de crengi, fără a avea putere să fugă. Varanul emite sunete răgușite care măresc spaima micilor acrobați ai pădurilor. Sub privirea fixă, înghețată a varanului maimuțele par hipnotizate, paralizate. Varanul urcă pe arbori pînă la 2-3 m înălțime, înhață maimuțele și le înghite de vii.

PE FIRUL TIMPULUI

Sînt oare varanii «băștinași» ai acestor pămînturi insulare? Provin din regiunile continentale apropiate? Nu se știe încă. Ce e sigur este că în regiunile nord-vestice ale Australiei au fost găsite fosile a acestor uriașe reptile. Se pare că într-o perioadă anterioară apariției omului, în unele

---

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE”

de OVIDIU ZOTTA

SURPRIZA

— Imposibil!

Tiberică ridică o spiță, o rîcîi cu unghia. Lemnul se rupea cu ușurință în așchii brune.

— E putred. După patru secole, cred și eu. Imediat ce terminăm cu hoții ăia, o să vă rog să mă ajutați să transportăm lucrurile astea. Vă dați seama ce valoare științifică au?

Atunci văzură că, făcute aproape una cu pămîntul din pricina ploilor și a prafului, ici-colo zăceau o șa, o ploscă de lemn îmbrăcată în postav, un pinten, o centură. Tiberică culese cu grijă un obiect îngust și lunguieț, probabil din metal.

— E o teacă.

— Dar ce teacă! Are aproape doi metri! exclamă Marius. Sabia care a stat în teaca asta trebuie să fi fost grozavă!

Tiberică îndepărtă cu lama briceagului praful și noroiul de pe o porțiune a tecii. Ieșiră la iveală încrustații complicate, stelele și soarele, capete de bour...

— Le-ați mai văzut undeva? zise el cu o blîndețe plină de superioritate.

— Unde să le vedem, nu... Ba da! urlă Marius. Sînt identice cu încrustațiile de pe mînerul săbiei de aur!

Se plesni aiurit cu palma peste frunte:

— Asta înseamnă...să spun sau să nu spun?

Și reluă, rar, cu pauze între cuvinte, ca și cum le-ar fi cercetat îndelung, să se convingă că se poate bizui pe ele:

— Asta înseamnă că teaca aparține sabiei din tezaur! De ce n-am presupune că acum nu știu cîte sute de ani, aici a avut loc o luptă între garda cea de demult a tezaurului si niște inamici? Doctore, Fred, Tiberică! Acum e rîndul nostru să-l salvăm! Cercul s-a închis din nou.

— Noroc că Eschimosul nu-i aici, rîse Palaghiță.

— De ce?

— El ar fi întrebat numaidecît «Care cerc?».

Trecătoarea răspunde într-o vale adîncă, de cealaltă parte a muntelui. Trepte săpate în piatră și ascunse de brăduți și jnepi te ajutau să urci, aproape neobservat, pe versantul următor. Dar pentru cei care foloseau drumul obișnuit, adică poteca pe care apucaseră Jaguarul și însoțitorii săi, valea era o prăpastie; nu putea fi trecută decît pe un fel de punte alcătuită din frînghii și fuștei de crengi necojite. Cînd Marius și prietenii lui se găsiră de cealaltă parte a văii, văzură cum, în urmă, apăreau cei trei călăreți.

— Curios, spuse el, privind cu atenție. Nu s-ar putea spune că între ei domnește o armonie perfectă!

Într-adevăr, călăreții se apropiau unii de alții sau se evitau într-un mod care era departe de armonie. După gesturile lor era limpede că se ceartă și chiar încearcă să se lovească reciproc! Brusc, unul dintre ei țîșni din grup și-și îndemnă calul în josul pan-

SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT

ÎNTRECEREA ÎNOTĂTORILOR

Zilele de vacanță au atras sute și sute de copii în activitatea sportivă. Nu de mult, la Ciușlea a avut loc concursul de înot «Delfin 70». Întrecerea s-a disputat între școlile din Doaga, Biliești și Suraia. Înotătorii au evoluat în tot timpul concursului foarte frumos, cîștigînd numeroase diplome. Echipa din Biliești a cîștigat cupa «Delfin 70». Vlad Alexandru și Nica Pleșcan s-au clasat pe locul I, și respectiv pe locul II. Participanții la concurs au fost invitați în încheiere să participe la un meci de handbal.

Aurel NEGOIȚĂ

CE VA ADUCE FAZA PE ȚARĂ

Nu de mult, la Tg. Jiu, a luat sfîrșit campionatul municipal de fotbal al pionierilor și școlarilor. **Echipa de fotbal a Școlii generale nr. 3, de la Rm. Vîlcea,** s-a clasificat în faza pe țară ce se va desfășura la Vatra Dornei. Tot Gorjul îi dorește mult succes!

Mihai Daniel CARABIS

TURUL CICLIST «FLOAREA PRIETENIEI».

Echipa Școlii generale nr. 2 Curtea de Argeș, campioană republicană a turului ciclist «Floarea prieteniei» pe anul 1970, împreună cu cel mai tînăr suporter!

FOTBAL LA... GENUL FEMININ

Pînă acum, fetele erau cunoscute în fotbal doar ca suportere! Dar iată că, de aproape un an, elevele de la Școala generală nr. 1 Jimbolia pot fi întîlnite și pe gazon. Fotografia ne înfățișează reprezentativa clasei a VII-a, după un meci cîștigat cu scorul 1:0

VOLEI, BASCHET, HANDBAL

veste bună am primit de la Florian Cîrstea din clasa a VII-a, Școala generală nr. 2, comuna Pielești **(Dolj). Corespondentul ne scrie: «Ne-am amenajat la școală un teren sportiv. Vom avea de aici înainte unde să jucăm volei, baschet și handbal».**

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII TRANSMIT:

Multe din scrisorile, telegramele și ilustratele care sosesc zilnic la redacție vorbesc despre una dintre acțiunile la care participă numeroși pionieri — EXPEDIȚIILE «CUTEZĂTORII», EDIȚIA 1970.

Iată cîteva spicuiri din poșta sosită la închiderea ediției.

• Pornind din comuna Năruja expediționarii echipajului «SIMION MEHEDINȚI» din Focșani, au urcat spre culmile împădurite ale munților Vrancei, de la curbura Carpaților. În toate localitățile de pe itinerariul stabilit, începînd cu comunele Paltin, Spulber, Nereju, expediționarii au notat numeroase observații legate de etnografia și folclorul fiecărei așezări, au colecționat obiecte care vorbesc despre obiceiurile strămoșești pe aceste meleaguri.

• Echipajul «FRAȚII MOLDOVEI» de la Școala generală Hîrseni, județul Brașov care au parcurs un frumos itinerariu prin Moldova, au cercetat printre altele și istoria locurilor aflate de-o parte și de alta a depresiunii Cașin-Tazlău. Tot cu acest prilej ei au cercetat și au adunat numeroase date legate de luptele care s-au dat în primul război mondial pe liniile Oituz-Mărăști-Mărășești

• În cîteva rînduri, «ȘOIMII CARPAȚILOR» de la Școala generală, comuna Bilta, județul Gorj, ne comunică bucuroși că cercetările făcute la Sarmizegetusa au fost foarte interesante pentru tot grupul, iar drumul anevoios spre Muntele Mic i-a răsplătit cu priveliști de neuitat.

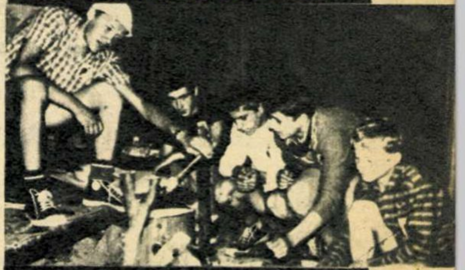

• Echipajul «Pescăruș 8» de la Liceul din Cobadin ne descrie amănunțit cîteva dintre momentele și punctele deosebite ale itinerariului. Astfel popasul în satul Dubova, după trecerea Cernei, a fost foarte interesant, acolo, expediționarii avînd posibilitatea să admire și să cerceteze rămășițele vechiului drum roman. Totodată, de-a lungul întregii expediții, naturaliștii au făcut o frumoasă colecție de plante, insecte și fragmente de roci.

SALONUL AUTOMOBILISTIC :

rsche 911 S», mai
te de model

POȘTA CONCURSULUI

Aventurile colegului Minitehnicus

Scenariu și desene: Cristian Florentin

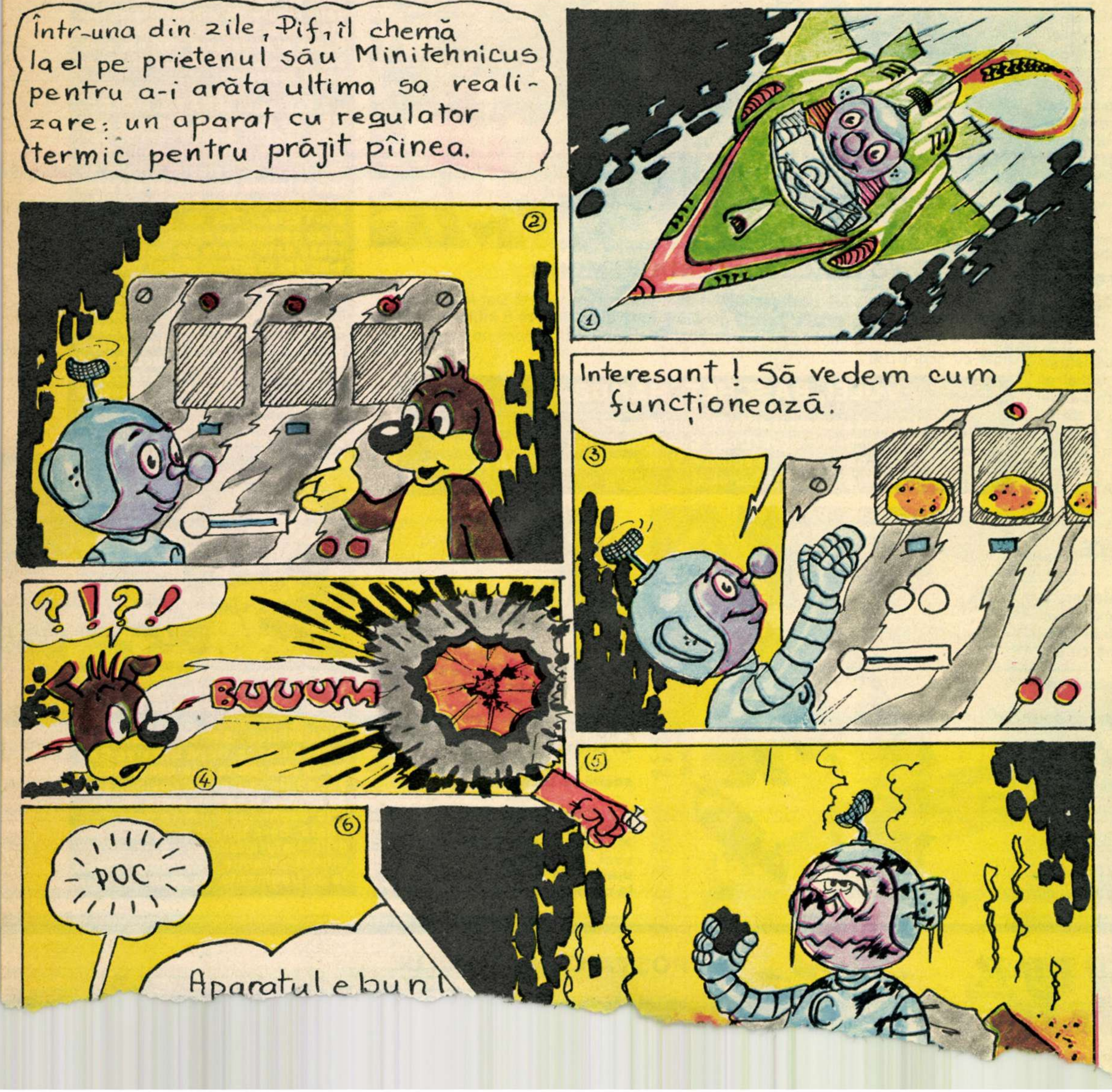
Într-una din zile, Pif, îl chemă la el pe prietenul său Minitehnicus pentru a-i arăta ultima sa realizare: un aparat cu regulator termic pentru prăjit pîinea.
①
②
Interesant! Să vedem cum funcționează.
③
?!?!
BUUUM
④
⑤
⑥
POC
Aparatul e bun!

(Urmare din pag. 5)

torii» sînt mai mult decît simpli turiști. Ei colaborează cu pădurea, cu văile, cu crestele;

Într-o seară spre Cabana Padina, pe la orele 21,00 coborau pe Strunga, complet nevăzuți, patru curajoși din echipajul «Sinaia» (Daniel, Gabriel, Bucur și Costel). Au intrat în cabană liniștiți ca niște vînători încercați.

— Nu v-a fost frică de lupi, de urși?

— Ce lupi, ce urși? De cîinii ciobanilor poate, dar am mers cu farurile stinse (lanternele n.n.) și totul a fost în regulă.

Alți trei curajoși, din echipajul «Trivale» dormeau liniștiți în vîrful muntelui într-un adăpost improvizat, înconjurați de tunete și fulgere. Conducătorul lor se perpelea de grijă, grăbindu-se să ajungă la ei, ca nu cumva să-i sperie fulgerele, dar cînd a ajuns, unul dintre ei i-a spus că n-au avut decît un singur necaz: de atîta zgomot n-au putut spune glume (!)

De altfel așa e și firesc: dacă TU marchezi aceste poteci, ai datoria de onoare să nu te faci de rîs speriindu-te de ele. E o chestiune de prestigiu și onoare. Omul devine curajos și din asemenea motive, credeți-mă.

Prietenii Leaotei, însă, marcîndu-i cărările, au făcut o permanentă legătură între noi și aceste frumuseți: izvoare, pajiști, creste. Ei au făcut astfel încît oricînd să existe ochi care să le vadă.

P.S. Dragi cititori, voi care iubiți plaiurile țării, uitați-vă în jurul vostru, nu cumva au rămas pe undeva niște cărări nedeschise sau nebotezate, care ascund frumuseți ce ne așteaptă de-atîta vreme pe toți?!

Nu, nu-i o aluzie, e un îndemn!

«Prietenii» se înțeleg.

PAGINA 5 MAGAZIN

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI GOGUȚĂ

După părerea mea, patinajul s-ar putea practica cu mai puține riscuri în timpul verii, întrucît nu este nici ger, nici lunecuș.

Dacă mămica te trimite în piață cu plasa după cumpărături, nu te opri în drum să joci volei, sub motiv că ai plasa pregătită.

Dacă mingea intră în poartă, rezultatul este 1:0 pentru echipa victorioasă. Dacă mingea intră în... fereastră, rezultatul este că apar părinții, și urmează lovitura de pedeapsă!

Gigel are o sugestie: din toamnă, pe lîngă disciplina sportivă, «aruncarea ciocanului» să se introducă și «aruncarea zoologiei».

Ar deveni campion, întrucît are practică serioasă!

Eu cred că Setilă era campion la toate categoriile, întrucît lupta totdeauna cu sete...

Un ZÎMBET cu...

Gioacchino Rossini (1792—1868), celebrul autor al «Bărbierului din Sevilla», primi într-o zi de la un tînăr pianist, o romanță fără cuvinte, spre consultare. Rossini o examină, apoi înapoie notele autorului, zicînd:

— Văd bine că romanța dumitale nu are cuvinte: dar unde este muzica?

ADRIAN LUCACI

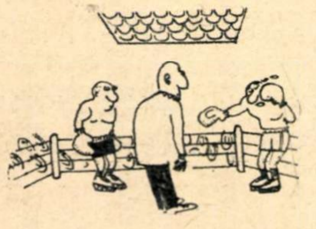

— Mă bate!

I. DAVIDESCU

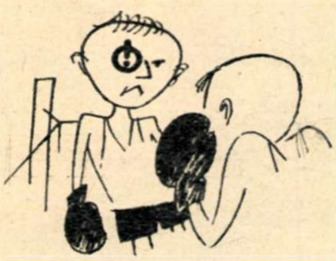

OCTAVIAN ANDRONIC

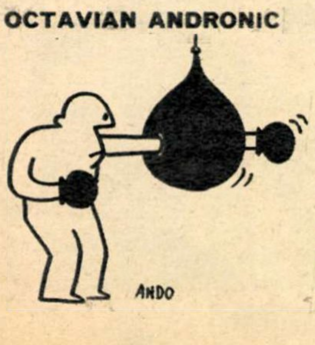

DAN VASILE DUMITRESCU

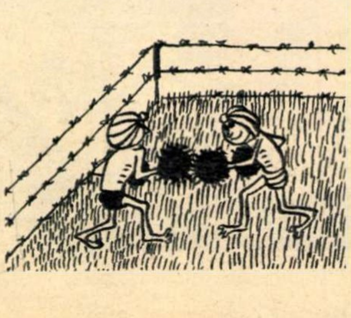

POȘTA SPORTIVĂ

Gigi S. Nu. Ești greșit informat. Tenisul de masă nu se joacă de trei ori pe zi: dimineața, la prînz și seara.

Pînă la ora actuală există numai tenis de cîmp și tenis de masă. Tenis de bufet nu există.

Un curios. Săritura la 200 de metri garduri a fost inventată de un copil, surprins într-o livadă străină, de un cîine care mușcă. La început, purta numele de săritura la 200 de metri caise.

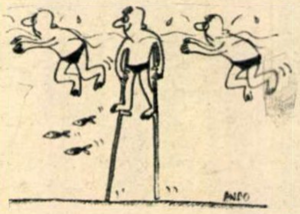

Matematician. S-ar putea ca matematica să aibă ca strămoși unii curenți marini, căci dacă n-o înveți, te duce la fund...

Ionel Stănică. Nu. «Menssana» nu-l puteți înlocui cu Mentosanul. «Corpore sano» se capătă prin sport.

Virgil Comșa. Cu toate încercările făcute, nu s-a inventat încă parașuta care să-l ajute pe parașutist să cadă exact pe pomii fructiferi.

Amator D. Cîștigător la proba 500 metri garduri nu este acela care sare peste gard, fără să-și agațe pantalonii. Sînt alte criterii.

I. AVIAN

EPIGRAME

UNUI ALERGĂTOR VALOROS

Comportarea ta frumoasă
Schimbă vorba din popor.
Fuga nu e rușinoasă,
Dacă... ieși învingător!

UNUI BASCHETBALIST GĂLĂGIOS LA MECI

Pe teren neincetat,
Aprig a vociferat,
Să arate, natural,
Cît de tare-i la oral.

UNOR GIMNAȘTI BUNI

A remarcat fără ocol
Colegii în amănunțime
Că în gimnastica la sol
Sînteți mereu la înălțime.

UNUI ȘAHIST

La șah gîndești pentru-o mutare
Pînă ce-mi crește părul mare
Încît pe masă-i necesar
În loc de ceas, un calendar.

V.D. POPA

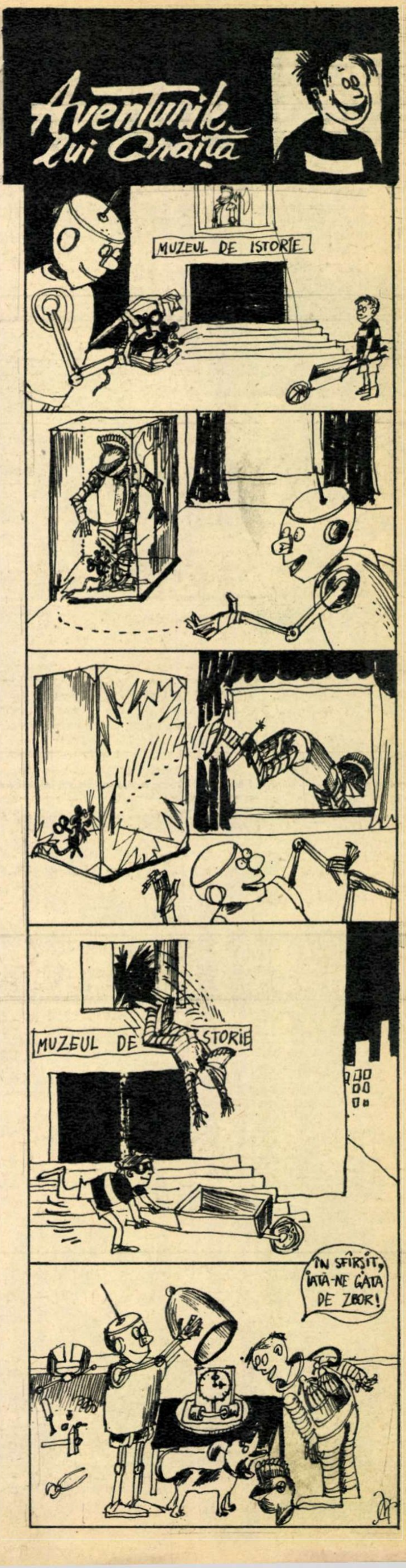

Bibl. [illegible]

PALOȘUL NEÎNVINS

18

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

Rareș vrea să ajungă în munți și de la adăpostul lor, să ridice țara spre a alunga vrăjmașul și a nu lăsa nepedepsită trădarea boierilor. Dar ca să nu mai umble pe căi ocolite și ca să cîștige timp, se travestește cu însoțitorii săi în negutători de pește.

Scenariu: **COSTACHE ANTON** Ilustrații: **MIHAI SÂNZIANU**

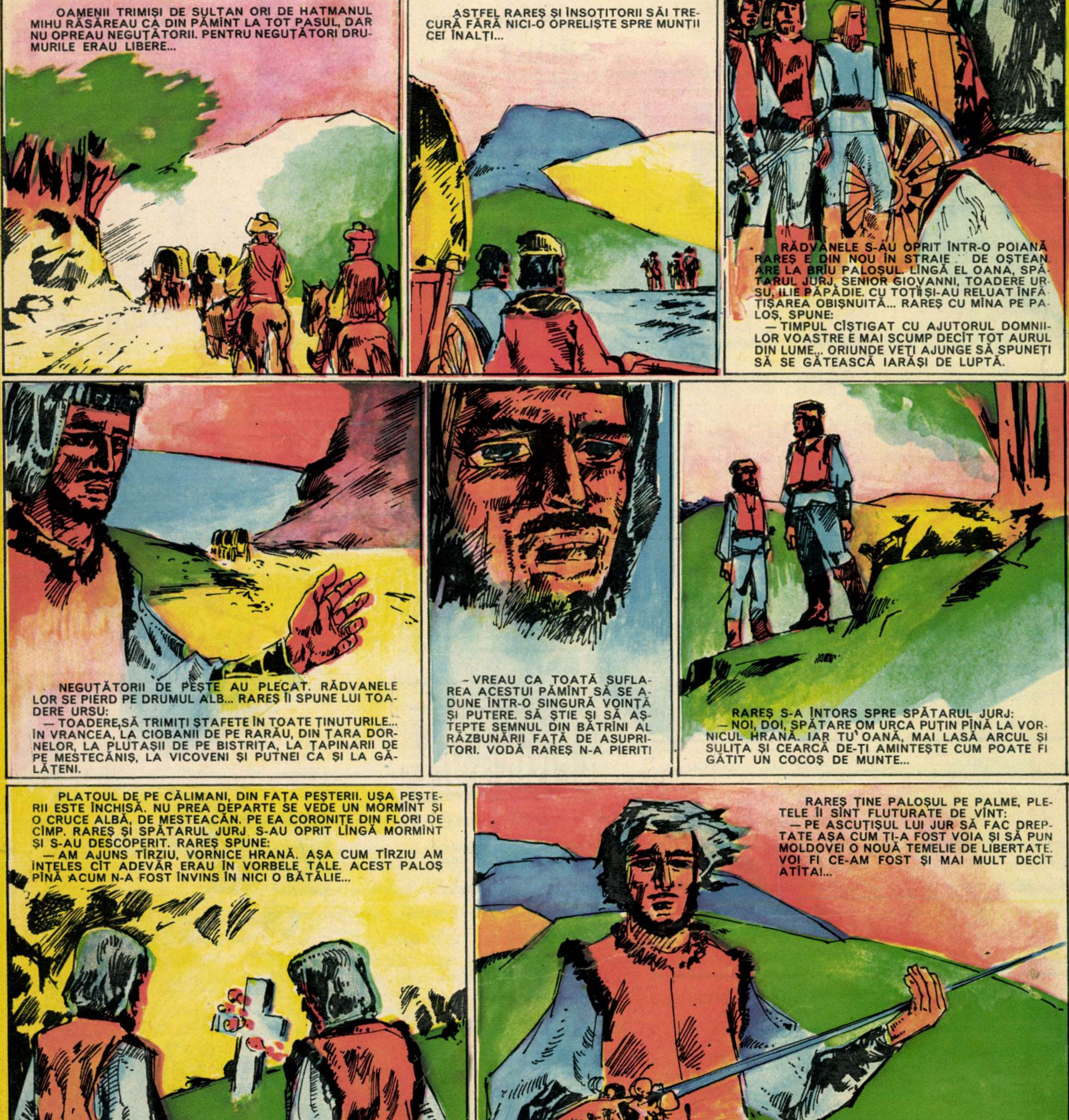
OAMENII TRIMIȘI DE SULTAN ORI DE HATMANUL MIHU RĂSĂREAU CA DIN PĂMÎNT LA TOT PASUL, DAR NU OPREAU NEGUȚĂTORII. PENTRU NEGUȚĂTORI DRUMURILE ERAU LIBERE...
ASTFEL RAREȘ ȘI ÎNSOȚITORII SĂI TRECURĂ FĂRĂ NICI-O OPRELIȘTE SPRE MUNȚII CEI ÎNALȚI...
RĂDVANELE S-AU OPRIT ÎNTR-O POIANĂ. RAREȘ E DIN NOU ÎN STRAIE DE OȘTEAN. ARE LA BRÎU PALOȘUL. LÎNGĂ EL OANA, SPĂTARUL JURJ, SENIOR GIOVANNI, TOADERE URSU, ILIE PĂPĂDIE. CU TOȚII ȘI-AU RELUAT ÎNFĂȚIȘAREA OBIȘNUITĂ... RAREȘ CU MÎNA PE PALOȘ, SPUNE:
— TIMPUL CÎȘTIGAT CU AJUTORUL DOMNIILOR VOASTRE E MAI SCUMP DECÎT TOT AURUL DIN LUME... ORIUNDE VEȚI AJUNGE SĂ SPUNEȚI SĂ SE GĂTEASCĂ IARĂȘI DE LUPTĂ.
NEGUȚĂTORII DE PEȘTE AU PLECAT. RĂDVANELE LOR SE PIERD PE DRUMUL ALB... RAREȘ ÎI SPUNE LUI TOADERE URSU:
— TOADERE, SĂ TRIMIȚI ȘTAFETE ÎN TOATE ȚINUTURILE... ÎN VRANCEA, LA CIOBANII DE PE RARĂU, DIN ȚARA DORNELOR, LA PLUTAȘII DE PE BISTRIȚA, LA ȚAPINARII DE PE MESTECĂNIȘ, LA VICOVENI ȘI PUTNEI CA ȘI LA GĂLĂȚENI.
– VREAU CA TOATĂ SUFLAREA ACESTUI PĂMÎNT SĂ SE ADUNE ÎNTR-O SINGURĂ VOINȚĂ ȘI PUTERE. SĂ ȘTIE ȘI SĂ AȘTEPTE SEMNUL DIN BĂTRÎNI AL RĂZBUNĂRII FAȚĂ DE ASUPRITORI. VODĂ RAREȘ N-A PIERIT!
RAREȘ S-A ÎNTORS SPRE SPĂTARUL JURJ:
— NOI, DOI, SPĂTARE OM URCA PUȚIN PÎNĂ LA VORNICUL HRANĂ. IAR TU OANĂ, MAI LASĂ ARCUL ȘI SULIȚA ȘI CEARCĂ DE-ȚI AMINTEȘTE CUM POATE FI GĂTIT UN COCOȘ DE MUNTE...
PLATOUL DE PE CĂLIMANI, DIN FAȚA PEȘTERII. UȘA PEȘTERII ESTE ÎNCHISĂ. NU PREA DEPARTE SE VEDE UN MORMÎNT ȘI O CRUCE ALBĂ, DE MESTEACĂN. PE EA CORONIȚE DIN FLORI DE CÎMP. RAREȘ ȘI SPĂTARUL JURJ S-AU OPRIT LÎNGĂ MORMÎNT ȘI S-AU DESCOPERIT. RAREȘ SPUNE:
— AM AJUNS TÎRZIU, VORNICE HRANĂ. AȘA CUM TÎRZIU AM ÎNȚELES CÎT ADEVĂR ERAU ÎN VORBELE TALE. ACEST PALOȘ PÎNĂ ACUM N-A FOST ÎNVINS ÎN NICI O BĂTĂLIE...
RAREȘ ȚINE PALOȘUL PE PALME, PLETELE ÎI SÎNT FLUTURATE DE VÎNT:
— PE ASCUȚIȘUL LUI JUR SĂ FAC DREPTATE AȘA CUM ȚI-A FOST VOIA ȘI SĂ PUN MOLDOVEI O NOUĂ TEMELIE DE LIBERTATE. VOI FI CE-AM FOST ȘI MAI MULT DECÎT ATÎTA!...

SFÎRȘIT

Cutezătorii 34

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA.
Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17 60 10. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor Béla GERGELY

1 leu
41033

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile PTTR de către factorii poștali și difuzorii de presă.

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

35

153 JOI, 27 AUGUST 1970, ANUL IV

DIN SUMAR:

CU BRICUL MIRCEA ÎN LARG PAG. 3

IN PAGINILE 4-5
MIRCEA SÎNTIMBREANU
semnează
ALBUMUL VACANȚEI

BELMONDO
ELEV ȘI PRIETEN AL LUI
Gil Delamare PAG 7

▶ GEOLOGUL **JOHN WESLEI POWELL**
PRIMUL OM CARE A STRĂBĂTUT
URIAȘUL LANȚ DE CASCADE
AL RÎULUI
COLORADO
PAG 8-9.

CONCURSUL
„SĂGEATA ALBASTRĂ”
PAG 13

FOTO GRIGORE PREPELIȚĂ

FLORILE MARII SĂRBĂTORI

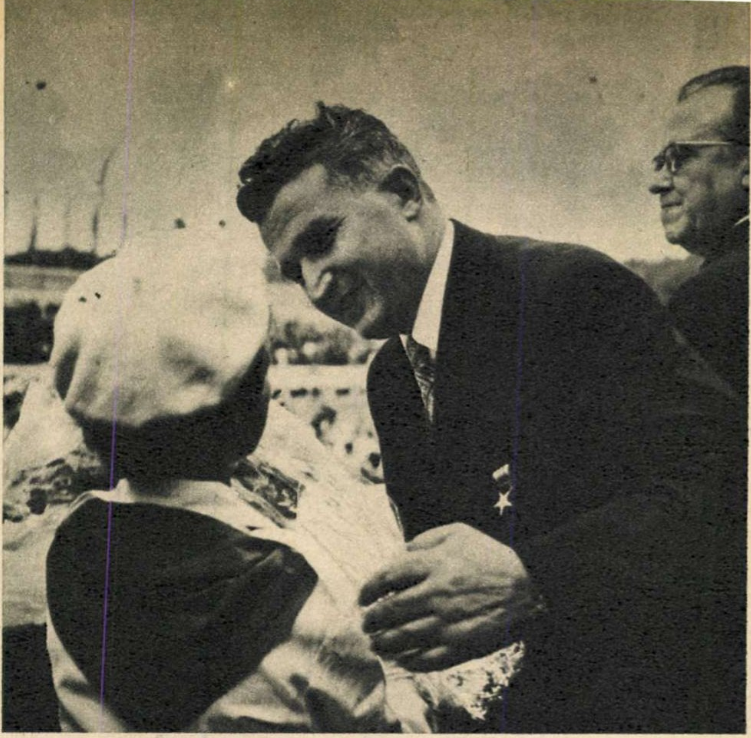

23 AUGUST 1970...

ÎNTR-O ATMOSFERĂ DE PUTERNIC ENTUZIASM, POPORUL NOSTRU A SĂRBĂTORIT CEA DE A XXVI-A ANIVERSARE A ELIBERĂRII ROMÂNIEI DE SUB JUGUL FASCIST.

ÎN ÎNTREAGA ŢARĂ, OAMENII MUNCII AU RAPORTAT PARTIDULUI ÎNFĂPTUIREA UNOR NOI ŞI IMPORTANTE SUCCESE PE CALEA FĂURIRII SOCIETĂŢII SOCIALISTE MULTILATERAL DEZVOLTATE, EXPRIMÎNDU-ŞI HOTĂRÎREA DE A LUPTA PENTRU TRADUCEREA ÎN VIAŢĂ A PROGRAMULUI DE ÎNFLORIRE A ROMÂNIEI SOCIALISTE ELABORAT DE CONGRESUL AL X-LEA AL PARTIDULUI.

BUCUREŞTI. PIAŢA AVIATORILOR GĂZDUIEŞTE ATMOSFERA DE ENTUZIASM, CARACTERISTICĂ SĂRBĂTORII DE 23 AUGUST. RESPECTÎND TRADIŢIA, MAREA DEMONSTRAŢIE A OAMENILOR MUNCII A FOST DESCHISĂ DE PARADA MILITARĂ, EXPRESIE A FORŢEI, BĂRBĂŢIEI ŞI DÎRZENIEI OSTĂŞEŞTI, SINTEZĂ A CEEA CE REPREZINTĂ DE FAPT ARMATA NOASTRĂ: SCUT DE NĂDEJDE AL CUCERIRILOR REVOLUŢIONARE ALE POPORULUI NOSTRU.

TRAIASCA 23 UGUST

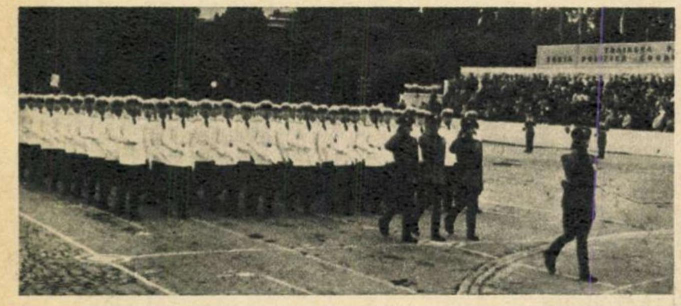

DEODATĂ, ÎN PIAŢA AVIATORILOR RĂSUNĂ RITMUL ATÎT DE CUNOSCUT AL TOBELOR ŞI TROMPETELOR PIONIEREŞTI. VIN PIONIERII! DIN TOATE COLŢURILE PIEŢII, ÎN ŞIRURI EXUBERANTE, PURTĂTORII CRAVATELOR ROŞII, DUCÎND FRUMOASE BUCHETE DE FLORI, ALEARGĂ SPRE TRIBUNA ÎN CARE SE AFLĂ CONDUCĂTORII PARTIDULUI ŞI STATULUI, ÎN FRUNTE CU TOVARĂŞUL NICOLAE CEAUŞESCU, SECRETARUL GENERAL AL PARTIDULUI, CĂRUIA TOŢI COPIII PATRIEI ÎI POARTĂ O PROFUNDĂ DRAGOSTE ŞI RECUNOŞTINŢĂ. GESTUL SIMBOLIC AL ÎNMÎNĂRII BUCHETELOR DE FLORI MARCHEAZĂ UN MOMENT DE INTENSĂ EMOŢIE ŞI BUCURIE. PIONIERII PREZENŢI ÎN TRIBUNE ŞI ÎN PIAŢA AVIATORILOR EXPRIMĂ SENTIMENTELE DE RECUNOŞTINŢĂ ALE TUTUROR COPIILOR ŢĂRII, HOTĂRÎREA LOR DE A MUNCI, A ÎNVĂŢA ŞI A CREŞTE CA FII DE NĂDEJDE AI PATRIEI, AI POPORULUI.

UN SEMNAL SCURT ŞI PIONIERII SE ADUNĂ ÎN PIAŢĂ, ÎNTR-UN DETAŞAMENT DIN CARE IZBUCNESC URALE, FLUTURĂ EŞARFE ROŞII...

EI, COPIII, VIITORII CONSTRUCTORI AI PATRIEI DE MÎINE CÎNTĂ CU TOATĂ BUCURIA. COLOANELE LOR TINEREŞTI SÎNT URMATE DE MARELE FLUVIU AL OAMENILOR MUNCII DIN CAPITALĂ.

ÎN ACELAŞI TIMP FLORILE MARII SĂRBĂTORI FREAMĂTĂ GENEROS PE TOT CUPRINSUL PATRIEI. SATELE ŞI ORAŞELE ROMÂNIEI SOCIALISTE CUNOSC CLIPE ÎNĂLŢĂTOARE. PRETUTINDENI — CRAVATELE ROŞII FLUTURĂ MÎNDRU, ÎNCONJURATE DE DRAGOSTEA ŞI ÎNCREDEREA ÎNTREGULUI NOSTRU POPOR.

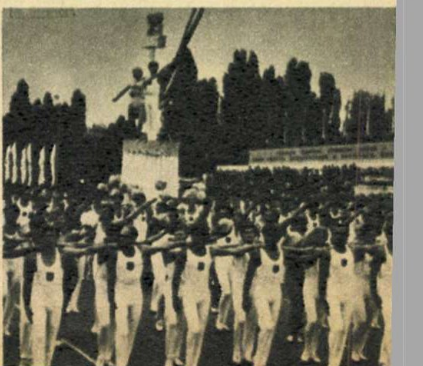

Foto: GR. PREPELIȚĂ

CU BRICUL MIRCEA ÎN LARG

În ziua aceea pe nava școală «Mircea», la timonă, pe punte, în sala de motoare, marinarii purtau cravată roșie și n-aveau mai mult de 14 ani. Privirile lor curioase nu-și aflau liniște, voiau să vadă, să afle și să știe tot de la marinarii adevărați, care-i întovărășeau pe vas. Era firesc. Copiii portului, obișnuiți să vadă mereu vapoarele venind și plecînd spre orizonturile largi ale mării purtînd misterul depărtărilor, doreau să știe cît mai mult despre o navă. Mai ales că pe nava-școală unde se aflau se pregătesc cei care mîine vor fi marinari în flota comercială sau în cea militară.

Tot atunci, pentru foarte tinerii vizitatori se mai pregătise o surpriză. Ei aveau să facă o plimbare cu nava, în larg. E drept, n-aveau să plutească zile și nopți între cer și apă, iar «lupii de mare», întîlniți la tot pasul, n-aveau să poarte bărbi respectabile și nici să tragă din pipă, dar, oricum, o asemenea plimbare nu era un fapt de fiecare zi. Prezența comandantului navei, căpitanul de rangul I, Alexandru Hîrjan, printre pionieri, în tot timpul plimbării, le-a sporit bucuria. Copiii l-au copleșit cu întrebări. De la el au aflat că nava are un tonaj de 1 650 tone, 23 de vele, reprezentînd o suprafață de 1 700 mp. Cu velele întinse are o viteză de 11 noduri și este dotată cu aparatură modernă.

Cel mai mult le-a plăcut pionierilor demonstrația de urcare în arboradă făcută anume pentru ei și care-l obișnuiește pe elevul marinar cu știința desfășurării velelor. Cînd se dă comanda, băieții se avîntă pe treptele de sfoară, sus, tot mai sus, spre înălțimi și de acolo, agățați numai pe cîțiva centimetri de cablu, ca niște adevărați stăpîni ai largului, lucrează cu iscusință pînă cînd pînzele flutură nepăsătoare în bătaia vîntului. Este una din treburile marinărești care cer mult curaj și stăpînire de sine. Închipuiți-vă o asemenea operație făcută pe timp de furtună... Vizitatorii au făcut apoi de cart, la timonă, veghind ca drumul navei să se efectueze fără abatere. În sala de mașini s-au oprit lîngă cei care fac de cart în preajma motoarelor, acolo unde se execută comanda «cu toată viteza înainte».

Un ofițer le dă explicații și astfel ei află că elevul marinar mai învață să întocmească harta coastelor pe unde plutește nava, de asemenea, semnalizarea, limbaj al navelor, folosit în întîlnirile lor departe, în larg.

— V-ați oprit cu bricul în multe porturi? l-au întrebat copiii pe comandant.

— Nava noastră a străbătut multe mări și a făcut escale în porturi sovietice, iugoslave, turcești, franceze, italienești și britanice.

— Dar vreo furtună ați întîmpinat?

— Numai una? Furtunile fac parte din viața marinarilor. Cu viclenia lor ne-am înfruntat nu o dată. Dar o furtună, cum a fost cea din 1965, în Biscaia n-am s-o uit niciodată. Izbucnind ca din senin, vîntul a căpătat pe uscat o viteză de 160 km pe oră, smulgînd copaci, acoperișuri, spargînd digurile. Pe mare, se părea că se apropie sfîrșitul. Nava noastră era împinsă cu o forță uriașă, plutind neputincioasă. N-o mai puteam stăpîni. La un moment dat era gata să se izbească de far, ceea ce ar fi însemnat catastrofa. Ceasuri în șir, luptînd din greu cu frigul, cu apa, cu spaimele, marinarii au rămas la posturi și vasul nostru a fost salvat.

Copiii au ascultat cu plăcere tot ce li s-a povestit, s-au plimbat cu elevii-marinari pe punte, au scrutat orizonturile mării, au cîntat împreună. Și, bineînțeles, prietenia s-a legat de la sine, durabilă.

REPORTER

În vara anului 1540 cuceritorii spanioli ai Lumii Noi, rătăcind printr-un pustiu mistuit de arșiță, au ajuns la marginea uriașei despicături a platoului ce lasă să se vadă coborînd prăpăstios un povîrniș amețitor. În fundul îngust al prăpastiei sticlește sub soarele încă viu o apă roșiatică. — Spaniolii i-au dat numele de Rio Colorado — rîul cel colorat în roșu...

Despre Rio Colorado și canioanele lui citiți articolele de la pag. 8—9.

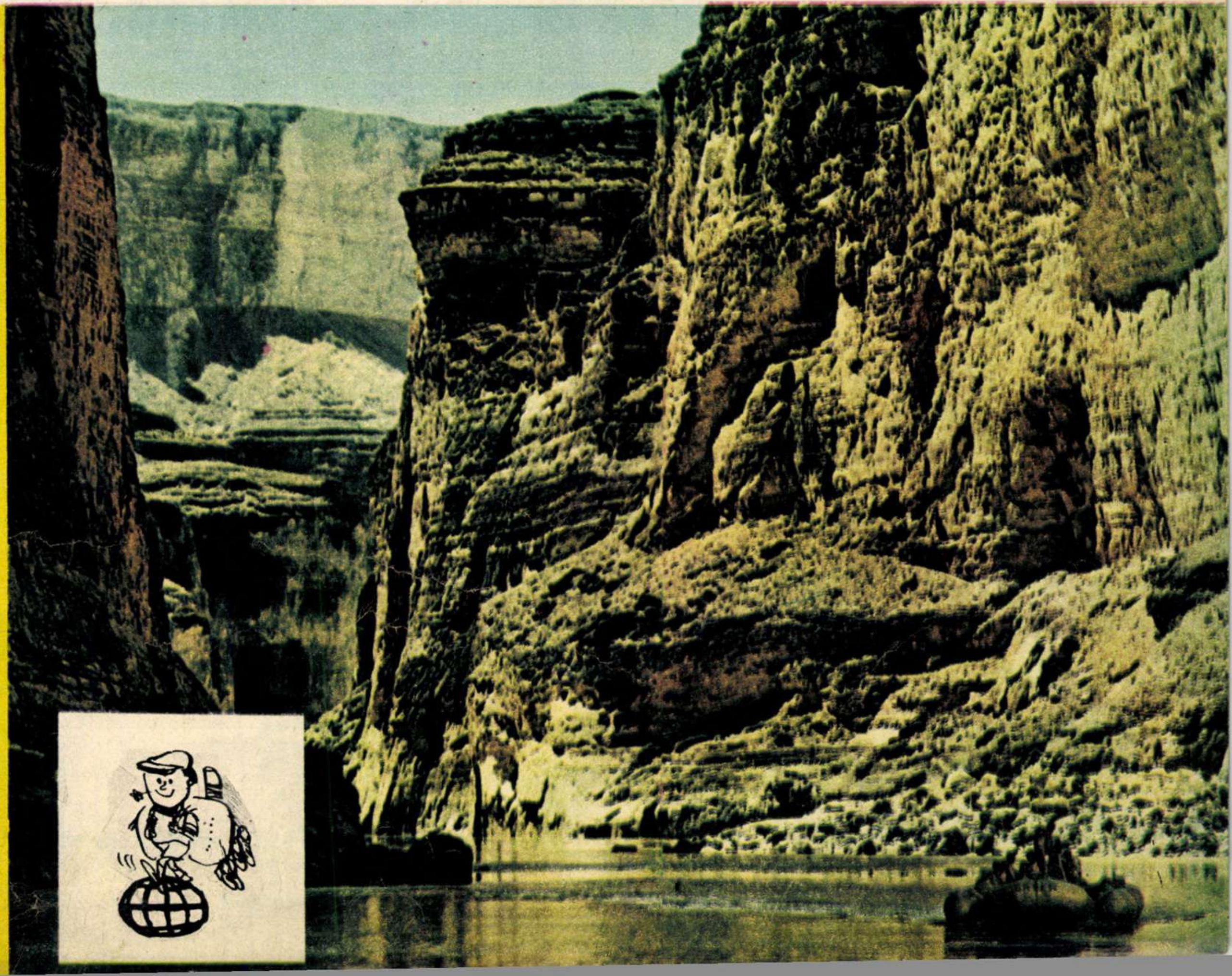

Sălbaticul rîu Colorado își face drum printre stîncile a căror înălțime atinge uneori chiar 1800 de metri.

MIRCEA SÎNTIMBREANU

ALBUMUL vacanței

S-AU SCURS — IERTAȚI-NE PENTRU INDOLENTA VESTE — APROAPE 2/3 DIN BOABELE DE AUR CE CĂPTUȘEAU CLEPSIDRA VACANȚEI. AH, NU BOCEȘTE NIMENI PENTRU ACEASTA, NICI GÎND! ZILELE LUI CIREȘAR ȘI CUPTOR S-AU PREFĂCUT ÎN BRONZUL EPIDERMEI, AU INTRAT ADÎNC ÎN MUȘCHII ȘI OASELE VOASTRE CA O VITAMINĂ SOLARĂ, S-AU TOPIT CALEIDOSCOPIC PE RETINA VOASTRĂ ȘI ÎN DEFINITIV, CE ALTCEVA SÎNT ACELE AMEȚITOARE MELODII CE VĂ ACOMPANIAZĂ ȘI SOMNUL ȘI TREZIA DECÎT ZUMZETUL AMINTIRILOR VACANȚEI ȘI A ISPITELOR EI LAOLALTĂ? TOIUL VACANȚEI NU A FOST, NU VA FI, CI ESTE PÎNĂ LA ULTIMA SA FILĂ. AM EXPLORAT AȘADAR DUMBRAVA EI MINUNATĂ, CU GRANIȚELE MICȘORATE NUMAI ȘI NUMAI ÎN CALENDAR, PENTRU CA ÎMPREUNĂ CU FOTO-REPORTERUL NOSTRU SĂ CONSEMNĂM COTELE LIMPEZIMII EI ÎN ACEST ALBUM DE VACANȚĂ.

1 *Ei bine, «Vaporașul vacanța» își continuă cursa... El are darul miraculos nu numai de a putea cuprinde milioane de pasageri, dar și de a pluti în orice condiții, fără obstacole.*

2 *Pe calea ferată, în mod firesc spre mare, dar și — de ce nu? — spre munte...*

3 *...pe uscat, agățat de un cîrlig nr. 16*

4 *— ...în aer, prinsă de «lanțuri» sau...*

5 *pur și simplu desprinsă de orice.*

6 *În vacanță poți circula spre orice meleaguri. O carte — cel mai bun pașaport... După numărul cărților eroul nostru pare a reface «înconjurul lumii în 80 de zile»...*

7 *Feți și... Fete — frumoase la răscrucea vacanței. O pălărie de paie, un termos, un rucsac și... un zîmbet iată tot echipamentul necesar noului basm...*

8 *— Bunicul lucrează, voi vă jucați, am reproșat acestor copii.*
— Da, dar bunicul e în vacanță de 20 de ani! Nu știu dacă răspunsul are haz. Pe noi nu prea ne-a amuzat.

9 *Dar «Vaporașul vacanța» continuă să plutească. Chiar cu o bărcuță și chiar dacă vîslele i s-au înjumătățit.*

10 *Pe toboganul vacanței se mai alunecă fără nici-o oprelişte... Cine ar sta să-i mai numere pe cei care se avîntă pe pîrtiile ei?*

11 *... doar ici colo, cîte unul, din pricină că a mutat vacanța în timpul anului școlar, se află acum... în pom.*

12 *Dar cei mai mulți, cohorta nesfîrșită a cocorilor trimestrului IV își trimit și clamează bucuria spre toate cele patru zări. Și din «vederile» lor am reținut și noi cîteva pentru acest oricît de bogat mereu de îmbogățit «Album de vacanță».*

1

2

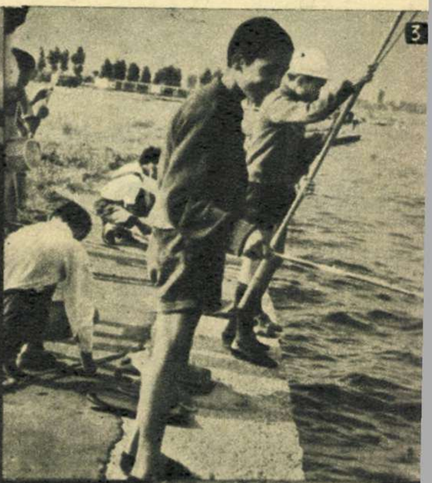
3

4

5

6

ÎNTRE NOI, REPORTERII

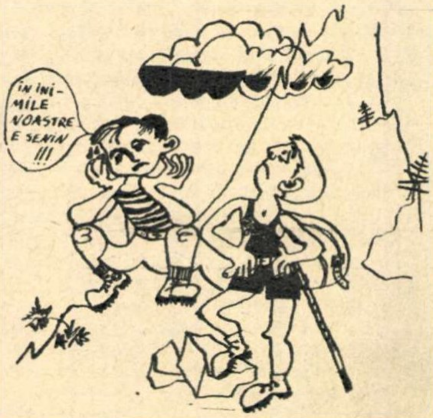
ÎN INIMILE NOASTRE E SENIN !!!

Despre unii oameni se spune că sînt sedentari. Cunoașteți cuvîntul, desigur. Un sedentar este acela care face prea puțină mișcare sau nu face deloc. Uneori aceasta se întîmplă exclusiv din vina sa, alteori mai poartă o parte de vină și profesia aleasă.

Om fi avînd noi, reporterii, alte păcate, dar sedentari nu sîntem, n-avem cum fi. Iubim mișcarea sub toate formele ei, viața noastră se află într-o continuă alertă. De aici, cel puțin așa cred eu, și simpatia noastră fără rezerve față de sport. Tot de aici, nu mă îndoiesc, și bucuria mea de a descoperi, printre corespondențele voastre, numeroase relatări privind cultura fizică și sportul, așa cum se manifestă ele în rîndurile școlarilor, ale pionierilor.

Firește, găsindu-ne în vacanță, corespondențele despre drumeții dețin recordul de frecvență.

Un grup de cutezători drumeți din comuna Hîrșeni, Brașov, călătorind printre frumuseți sub numele de «Frații Moldovei» și-au desemnat un Pigafetta pedestru să le țină jurnalul splendidei lor aventuri estivale, iar acesta, reporter conștiincios, transmite telegrafic: «Am ajuns în orașul Gh. Gheorghiu-Dej. Ne pregătim să urcăm culmile din apropiere, Berzunți, Pietricica. De jos, culmile se văd ca prin ceață. Doar curajul și hotărîrea noastră se observă limpede; în inimile noastre e senin, e un cer albastru, albastru, albastru...

Reporterul bucureștean Dan Adrianescu, elev în clasa a VIII-a, a găsit vreme, vorba lui, «între două plonjeuri în apă», să scrie despre sutele de copii care vin zilnic la ștrandul Palatului Pionierilor: «Ne bălăcim, facem plajă, ne întrecem în concursuri de înot. Ziua începe cu chiotele noastre de bucurie și seara vine primită de aceleași chiote. Ca să nu vă mint, mai există și cîte unul care se vaită, căutînd iaurt pentru ca să-și răcorească spinarea înroșită. Dar totul trece. Se uită. Rămîne doar bucuria apei, a plajei, dorința de a învinge în concursuri!»

Reportera Sanda Sturzu, elevă în clasa a VII-a, Tecuci, transmite de pe litoral, din tabăra de la Năvodari:

«M-am bronzat, deocamdată ca ciocolata cu lapte, foarte curînd voi arăta ca ciocolata... amăruie! E o vreme splendidă, temperatura apei a fost în unele zile de 27°. Noi îi spunem mării... supă! Nisipul e fierbinte, dar sub umbrelă e grozav să stai, să povestești, să scrii acasă. Mîncăm cu o poftă de lup. Nu prea dormim după masa, dar ne prefacem că dormim și, tot prefăcîndu-ne, uneori se întîmplă chiar să ațipim... Seara cîntăm, recităm, dansăm. Nu vă supărați că vă întreb: nu s-ar putea să țină vara măcar pînă la... vara viitoare?»

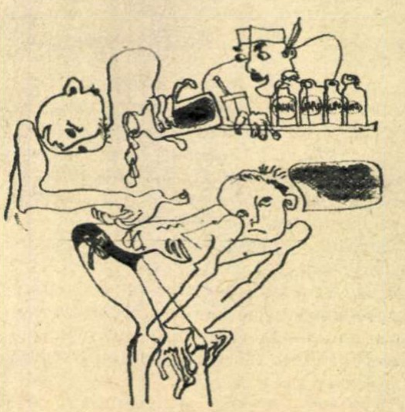

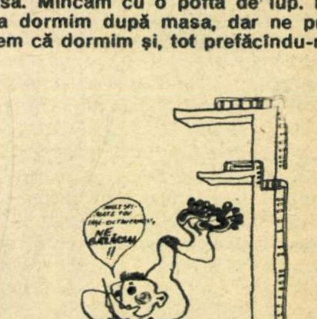

DESENE: IOAN DONCA

Noi, reporterii, precum se vede, nu iubim numai mișcarea, ci și gluma. Sîntem spirituali, ce-i al nostru e al nostru!...

OCTAV PANCU-IAȘI

VACANŢA LA MARE

de NICOLAE DAMIAN

Desen: DUMITRU DOBRICĂ

Daca cineva m-ar scula brusc din somn, eventual scuturîndu-mă de umeri, şi m-ar întreba repede — unde ai de gînd să-ţi petreci vacanţa de vară?, nici nu aş deschide bine ochii şi i-aş şi răspunde:

— Unde naiba ai vrea dacă nu la mare?

Şi dacă ar avea obrazul să mă mai întrebe şi cu cine, n-o să-i mai fac cinstea de a-i spune că unul singur e băiatul cu care mă pot duce la mare, adică Bebe.

În măsura în care vă interesează, aflaţi că tot cu el am fost şi cînd m-am dus pentru prima oară pe acolo. Atunci am ajuns aproape de miezul nopţii la Constanţa şi oraşul alintat de mare ne-a primit cu ploaie şi răcoare. A doua zi, cu toată vremea tristă şi îmbufnată, am plecat la plimbare împreună cu Bebe cînd, deodată, de pe o stradă lăturalnică, între casele cenuşii, a apărut marea, iar mie mi s-a oprit respiraţia. Ne-am apropiat de ea fascinaţi. Cît de mult mi-a plăcut imensitatea aceea fluidă, nepăsătoare la privirile noastre pline de extaz. Atîta doar că la prima vedere am avut mai degrabă impresia că e vorba de un munte. Şi cu tot vîntul, şi cu toată burniţa aia măruntă-măruntă şi a naibii de obraznică de vreme ce îţi pătrundea pînă la piele, am stat, zic eu, vreo două ore, ca să ne săturăm.

În ziua următoare ne-am dus într-un loc de unde, de pe malul înalt, am fost martorii unui tablou grandios. Într-un vuiet continuu, spre sud, sub razele soarelui, marea scînteia ca argintul şi nu o puteai deosebi uşor, în zare, de bolta cerului cu care se contopea într-o perdea de vapori. Spre nord, în stînga, marea era de un albastru închis, profund, întretăiat de răzletele şi desele zig-zaguri ale spumei albe. Am coborît pe plajă şi am luat-o spre sud. Locurile erau singuratice şi ţărmul înalt, cu roci galbene şi roşii, gata să se prăbuşească. Malul îngust de numai cîţiva paşi, acoperit de alge, de scoici întregi sau sfărîmate, de toate culorile, de pietre pe care sărutul repetat al mării lăsase sare şi striuri policrome. Am strîns scoici, ne-am scăldat şi de sub ţărmul pustiu, aplecat deasupra mării, priveam strălucirea acesteia, îi ascultam nesfîrşita frămîntare şi urmăream albul fugitiv al pescăruşilor ce răneau tăcerea cu ţipetele lor ascuţite. Apoi am pornit să rătăcim de-a lungul malului călcînd pe covoare verzi şi moi de alge mustind a apă, sărind pe capetele de stîncă ce se aplecau deasupra apei oglindindu-se în ea, sau afundîndu-ne picioarele în nisip. Era atît de plăcut să mergem umăr lîngă umăr, fără ca vreunul să scoată măcar vreo vorbă, şi să urmărim cu privirea sinuozitatea ţărmului pînă departe unde marea era o întindere orbitoare. Începuse să bată un vînt puternic şi din cauza frigului am intrat în apă, în valurile uriaşe care fugeau, alunecînd unul după altul, spre nisipul ţărmului, împrăştiind şerpi de spumă lucitoare. Şi erau mari şi foşneau ca mătasea. Un nor minuscul, unul singur, ce rătăcea pe cer, se potrivi în dreptul soarelui şi dintr-o insulă de umbră priveam capătul dinspre nord al coastei, departe, unde pămîntul ni se părea a fi din aur şi din fildeş, cu un turn abia observabil.

Stăteam la plajă, toată ziua. Coboram treptele şi ne îndreptam spre cealaltă extremitate a digului unde se adunau cei mai buni înotători. Aceştia se urcau pe parapetul podului şi îşi dădeau drumul în apă. Ziua în care ne-am aruncat şi noi de pe pod a rămas memorabilă. Nu mă aşteptam ca Bebe să se îndepărteze deodată de mine şi cu paşi liniştiţi să se apropie de parapetul din dreapta. Începu să-l urce înşfăcînd bine barele cu mîinile, proptindu-şi picioarele zdravăn, tot mai sus. A ajuns în vîrf, a privit în jos, în toate părţile apoi, şi-a îndoit uşor genunchii, s-a legănat încet de vreo cîteva ori într-o parte şi alta şi s-a aruncat înainte. Cînd i-a apărut la suprafaţa apei claia de păr arămiu deja apucasem să mă îndrept spre marginea podului. În timp ce urcam, dungile barelor îmi tăiau fierbinte palmele şi tălpile. Sus, platforma parapetului era atît de încinsă încît am fost convins că în clipa în care îmi voi ridica picioarele mi se vor desprinde de pe tălpi fîşii de piele. Am privit de jur împrejur de la înălţimea aceea ameţitoare. Apa era undeva jos-jos de tot şi pe toată întinderea ei tremurau, puzderie, cioburi strălucitoare de oglinzi. Orizontul se lărgise mult şi adia o briză răcoroasă. Mă cuprinse o ameţeală dulce şi după aceea o inexplicabilă dorinţă de somn. Am privit din nou în jos la fîşia de apă foarte îngustă în care trebuia să cad. Puţin mai la dreapta sau mai la stînga ar fi însemnat să nimeresc pe colţii marilor pietroaie cenuşii de care valurile se spărgeau cu vuiet. L-am auzit pe Bebe strigîndu-mi că dacă vreau cu tot dinadinsul să sar de acolo nu trebuie să mai privesc multă vreme.

Acelaşi pod era locul de unde se pleca în curse. Înotătorii cu experienţă şi curaj o porneau în larg de cele mai multe ori în grupuri de cîte doi sau trei oameni. Bebe şi cu mine nu prea aveam experienţă ceea ce însă nu s-ar fi putut spune şi despre curajul nostru. Aşa că într-o zi am pornit şi noi doi în larg. Atît doar că în ziua aceea bătea un vînt foarte puternic care stîrnea valuri enorme. Cînd eram înălţaţi spre înălţimile cerului, pe coama înspumată a unui val mare cît o casă cu două etaje şi atunci marea devenea întinsă, larg orizontal şi cerul aproape, cînd ne prăbuşeam într-o groapă de apă, adînc, tot mai adînc de-ai fi zis că nu te mai opreşti pînă în fundul mării, şi te pomeneai deodată într-o văgăună cu pereţii transparenţi prin care lumina soarelui se filtra în curcubeie şi cerul nu mai era altceva decît un mic petic albastru pierdut în înălţimi. Şi iar de la capăt într-un ameţitor balans greoi. Înaintam cît mai aproape unul de altul şi cu toate acestea deseori nu-l mai zăream pe Bebe, înghiţit parcă de ape ca să-mi apară imediat undeva sus, călare pe creasta vreunui val şi să-l văd cum se prăvale din nou, o dată cu masa lichidă în hăuri. Din cînd în cînd mă întorceam să văd cît de mult ne-am îndepărtat dar podul, digul, ţărmul chiar părea aşa de aproape că era de ajuns să întinzi doar o mînă ca să le atingi. Şi înaintam mai departe. Bebe înota mai mult voiniceasca, eu preferam brasul şi spatele. Am ţinut-o aşa mult timp şi cred că la un moment dat, îmbătaţi de jocul ăsta, am uitat ce se întîmplă cu noi. Numai aşa îmi pot explica de ce nu m-am mai întors să văd cît de mult lăsaserăm în urmă malul. Cînd am făcut-o nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Undeva, departe, mai mult ca o închipuire, ca o părere, ca o dorinţă, o dungă subţire şi neagră, ca trasă cu tuş, voia să însemne ţărmul. L-am strigat pe Bebe care nu mă auzea şi îşi vedea mai departe de drum. A trebuit să trag puţin, să mă apropii de el şi să-l strig din nou. Eram cam speriat. S-a întors spre mine cu gura deschisă, răsuflînd adînc şi cu ochii holbaţi şi roşii. După ce află de la mine care e treaba spune «bine, hai să ne întoarcem». Aşa de simplu şi la locul lui a zis «bine, hai să ne întoarcem» că pe loc m-am liniştit de parcă n-aş fi părăsit niciodată nisipul de pe plajă, nici măcar pentru a-mi muia vîrfurile degetelor de la picioare. Dacă însă spre larg şi apa curgea parcă în acelaşi sens, acum depunea o rezistenţă teribilă. Aveam impresia că dau din mîini şi din picioare pe loc, ca o broască nenorocită, şi fără nici un spor. Vîntul bătea din faţă spulberînd apa şi azvîrlindu-ţi-o în ochi, orbindu-te. Era tare obositor, ce mai. De-abia am luat-o din nou pe spate. Rînd pe rînd îmi săltam mîinile din apa, le ridicam în aer ca pe nişte aripi, le treceam pe deasupra capului, le înfigeam puternic în apa de dinaintea mea şi după aceea trăgeam puternic. Dar parcă tot pe loc rămîneam. Şi cerul deasupra era albastru şi larg, norişori singuratici alunecau alene pe bolta înaltă. Mă întorceam să văd care mai e situaţia dar nici gînd ca malul să se apropie măcar cu un centimetru. Mi-am zis că prea controlez des rezultatele şi de aceea mi se par nule. Din nou pe spate, am început să înot cu forţă propunîndu-mi să fac asta pînă ce mă voi lovi cu capul de mal. S-a scurs timp serios şi nici vorbă de aşa ceva. N-am mai rezistat şi întorcîndu-mă am privit din nou. Eram singur pe suprafaţa unei întinderi nemărginite de apă. Pămîntul dispăruse cu totul. Bebe nu se zărea nicăieri. Ceva m-a cutremurat din cap pînă în picioare, mîinile şi picioarele mi s-au înmuiat, ca de hîrtie, nu puteam să mai respir şi o groază teribilă m-a prins în ghearele ei. Tocmai mă pregăteam să-l strig cînd Bebe apăru lîngă mine ca din senin. Mi-a spus că acum chiar că trebuie să ne întoarcem fiindcă i se făcuse frig şi pe deasupra îl încerca şi o foame nemiloasă. A fost de ajuns să-l aud plîngîndu-se de frig şi foame, să-l văd pe Bebe făcîndu-mi cu ochiul în clipa în care îmi spuse că felul doi va fi o nebunie, ca să nu mai ştiu ce-i frica. Am deschis ochii şi-am văzut uimit că de fapt stăteam pe mal, la plajă. Nici nu intrasem în apă. Toate peripeţiile astea fuseseră doar o închipuire. Sînt sigur însă că dacă ar fi trebuit să plec alături de Bebe în larg, n-aş fi stat pe gînduri nici o clipă. Aş fi plecat.

Şi dacă după toate cele povestite m-aţi mai întreba odată unde am de gînd să-mi petrec vacanţa de vară, v-aş răspunde imediat că la mare şi, bineînţeles, cu Bebe.

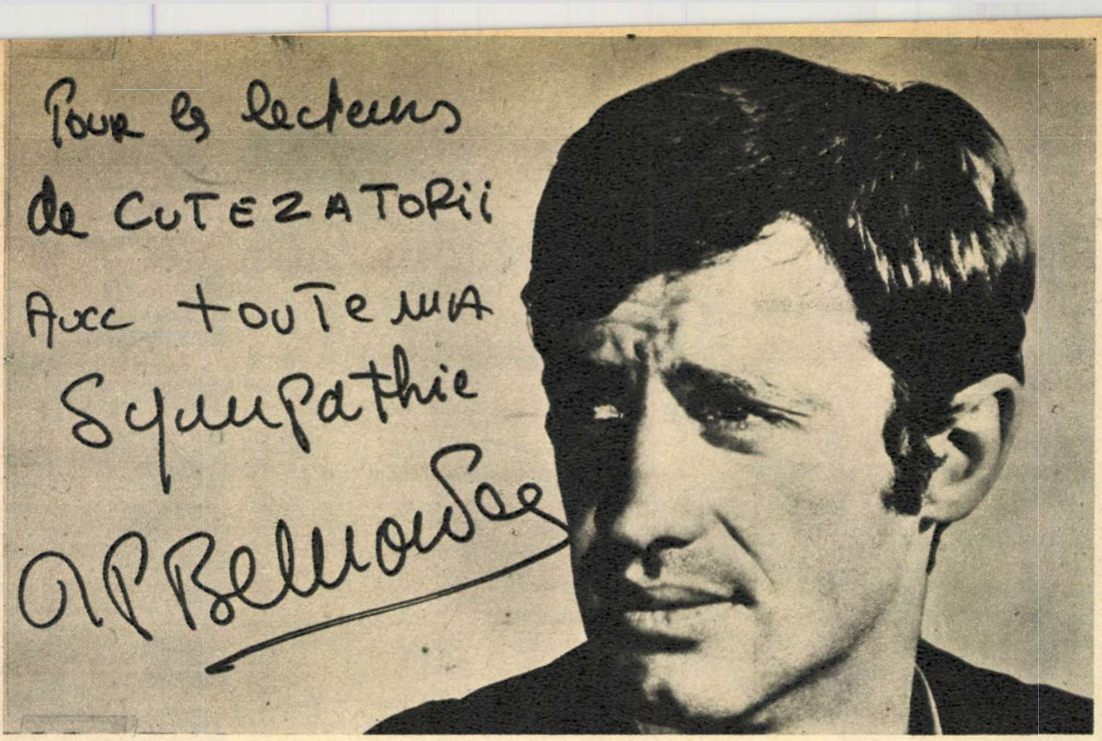

MULȚUMESC BELMONDO

Belmondo filmează de mai multe zile în împrejurimile Brașovului. Acest actor tînăr s-a impus de cîțiva ani în cinematografia Occidentului și a cucerit publicul prin simplitatea și dezinvoltura jocului său, prin capacitatea de a aborda atît rolul comic cît și pe cel dramatic. Tineretul îl iubește pentru firescul său, pentru ținuta degajată cu care apare în fiecare sîmbătă seară cu cei cîțiva prieteni ai săi, la Palatul sporturilor din Paris, pentru a privi un meci de box. De altfel, el este cunoscut pentru lipsa sa de snobism, pentru generozitatea sa, pentru statornicia sa în prietenie. Are trei copii și nici cele mai extraordinare contracte nu-l fac să amîne luna de concediu de vară pe care o petrece cu ei. La noi filmează cel de al 48-lea film al său. N-a făcut nici un film pentru televiziune și spune că nu va face niciodată.

L-am întîlnit în holul hotelului «Carpați» din Brașov. Îmbrăcat ca oricare alt băiat de pe stradă, cu obișnuiții pantaloni jeans, cu o haină subțire de piele, nu-ți atrage prin nimic atenția. Numai după ce intri în vorbă cu el te cucerește cu firea sa deschisă, cu zîmbetul despre care ar fi greu de spus dacă este vesel sau trist. În tot cazul, este un zîmbet Belmondo și numai Belmondo.

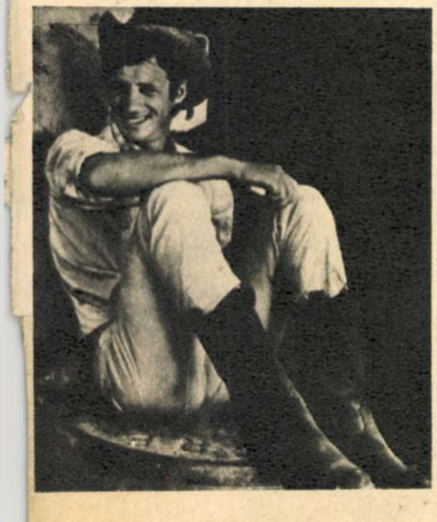

— Bună ziua, sîntem de la revista «Cutezătorii» și vă rugăm...

Cînd află că este vorba despre o revistă pentru cei foarte tineri, Belmondo se bucură și este gata să ne răspundă la toate întrebările.

— Care sînt primele impresii din România?

— La București am stat foarte puțin, dar orașul mi-a plăcut și abia aștept să mă reîntorc. În țara dumneavoastră oamenii sînt veseli, deschiși și mai ales foarte amabili. Satele brașovene, unde filmăm, au o poezie aparte, zările sînt deschise și-mi amintesc toată vremea de satele de pe la noi. În fiecare zi, după filmare joc fotbal; îmi place și în general mă simt bine, la dumneavoastră.

— Fiindcă a venit vorba de fotbal, spuneți-ne, este sportul dv. favorit, sau mai practicați și alte sporturi?

— Sînt sportiv. Din copilărie înot, joc volei, îmi place skiul nautic, și, printre altele, și fotbalul. Sportul favorit a rămas însă pentru mine boxul. Uitați-vă la nasul meu! Este elocvent, nu? (A fost spart odată). Dacă nu mă făceam actor, m-aș fi făcut boxer.

— Cînd erați de vîrsta cutezătorilor, la ce meserie visați?

— La actorie, și numai la actorie. La 16 ani jucam teatru cu o echipă și făceam turnee în spitale. După aceea mi-am perfecționat studiile.

— Noi dialogăm adeseori cu cititorii noștri despre cutezanță. Ce înseamnă pentru dv. a cuteza?

— A cuteza, a îndrăzni, a avea curaj, înseamnă pentru mine — spun evident ceva foarte știut — să-ți înfrîngi frica. Și asta am făcut-o eu de multe ori. De pildă, mi-era frică să fac box, mi-era frică de loviturile ce le-aș fi putut primi. Și totuși, trei ani am practicat sportul cu mănuși. Cutezător am fost și cînd am început să fac film. Toată lumea îmi spunea: figura asta a ta nu-i pentru cinematograf. Și deși mi-era frică că n-am să înfrîng prejudecata, am muncit, am muncit foarte mult și muncesc foarte mult pentru cinematografie. Se spune că uneori reușesc... Ați văzut «Omul din Rio»? Am fost nevoit în acel film să fac adevărate salturi mortale. N-a fost ușor. Îi datorez mult bunului și regretatului meu prieten, cascadorul Gil Delamar. Pas cu pas el m-a învățat să fiu un temerar cu judecată. Îi urmăream lecțiile de cascadorie cu sfințenie, făceam ce-mi spunea el, dar vai, cîtă putere îmi trebuia să-mi înfrîng frica.

Secretarul și impresarul lui Belmondo. René Chateau, care era de față la discuția noastră, a ținut să ne povestească întîmplarea pe care v-o relatăm:

Delamar și Belmondo făceau exerciții pe acoperișul unui imobil la al 30-lea etaj. Cu ei se afla și un miliardar american, un excentric, care dorea să vadă exhibițiile celor doi. El le-a propus atunci un pariu. Dacă Belmondo și Delamar vor face zece pași pe marginea acoperișului, vor primi cîteva mii de dolari. Delamar nu i-a răspuns. Fără să-i pese, el a început să străbată 10, 20, 30 de pași. Belmondo care era pregătit, îl urma încordat cu sufletul la gură. Văzînd performanța, miliardarul speriat, a încercat să-i oprească, gesticulînd îngrozit. Delamar și Belmondo își vedeau de exercițiu, așa cum, de altfel, îl prevăzuseră.

După acest intermezzo datorat lui R. Chateau, ne luăm rămas bun de la Belmondo, care ne promite că, revenind la București, ne va face o vizită pentru a cunoaște mai bine pe cutezători.

— Mulțumesc, Belmondo, pentru amabilitatea ta, și pentru prietenia care ai arătat-o cutezătorilor.

B. CARAGIALE

ION CRÎNGULEANU

CÎNTEC

Cîntă muntele de greieri și copii,
Cîntă de izvor și noaptea de luceafăr
Lung respiră Dunărea pe sub cîmpii
Iar spre mare timpul curge teafăr...

Bate un copil cu palmele pe lună
Ritmul inimii din pieptul omenesc —
Ascultați-l: universul sună
Beat de-atîta cîntec pămîntesc.

VACANȚA

Cum te duci tu vară, zi de zi
Prin păduri și rîuri către toamna lungă
Parcă nici un dor pe lume n-ar mai fi
Despre noi și păsări, să te-ajungă...

Ne-ai lăsat pe mese și-n livezi
Rodul greu de miere și lumină bună,
Dar de-o vreme nu mai vrei să crezi
Nici în flori și nici în nori ce tună...

Și te duci. Copiii-n urma ta
Cîntă pe cărări în munți și-ncep să poarte
Gîndul sprinten ca o rîndunea
Pentru cerul toamnei arcuit în carte.

PETRU ANGHEL

AUGUST

Și vine clipa-nțelepciunii noastre
prin care trecem, rînd pe rînd, înfiorați,
spre — îmbrățișarea zărilor albastre
dinspre părinți, dinspre surori și dinspre frați.

Și vine clipa mîinilor întinse
în jurul crengii dulcilor poveri,
cînd peste frunțile asprite lin se
așază amintirea — acelei calde veri.

Și vine clipa de-nceput a fiecărui,
întîiul pas sfiit și necesar
prin care ars de dragoste mai stărui
cu cel ce drumu-l desfășoară iar.

O, fără seamăn rotitoarea clipă,
lumina mea și umbra mea neîncetat,
cînd se adună-n somnu-i o aripă,
cînd o aripă proaspătă s-a înălțat.

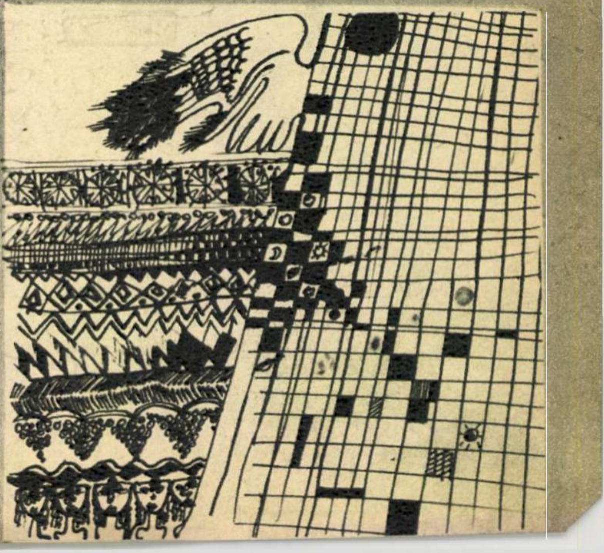

CANIOANELE

de E. ROSCA

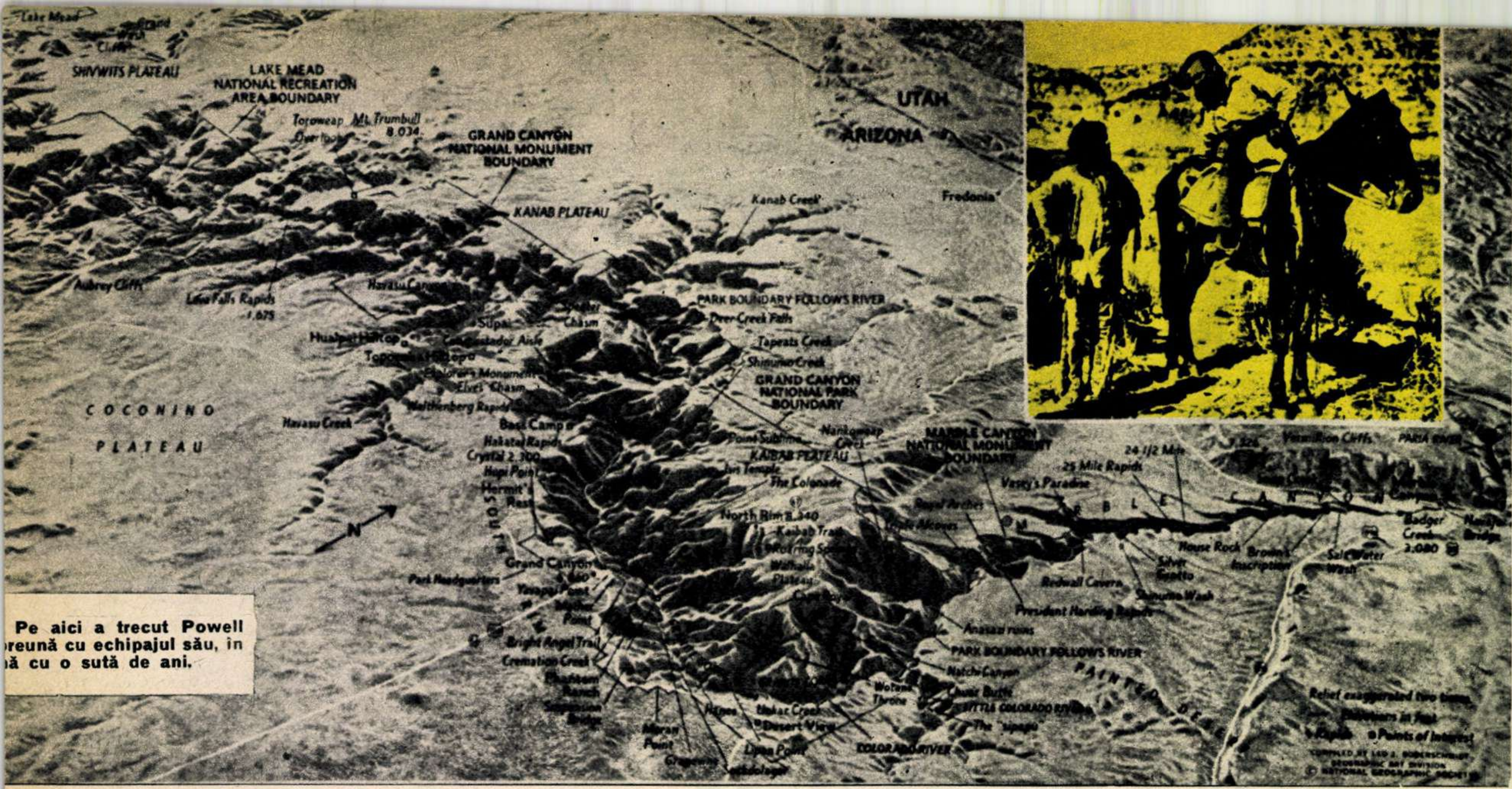

Lake Mead
SHIVWITS PLATEAU
LAKE MEAD NATIONAL RECREATION AREA BOUNDARY
Toroweap Mt. Trumbull 8,034
GRAND CANYON NATIONAL MONUMENT BOUNDARY
UTAH
ARIZONA
Kanab Creek
KANAB PLATEAU
Fredonia
Aubrey Cliffs
Lava Falls Rapids
Havasu Canyon
PARK BOUNDARY FOLLOWS RIVER
Deer Creek Falls
Tapeats Creek
Shinumo Creek
GRAND CANYON NATIONAL PARK BOUNDARY
Elves Chasm
COCONINO PLATEAU
Havasu Creek
Bass Camp
Hakatai Rapids
Crystal
Hopi Point
Hermit's Rest
KAIBAB PLATEAU
The Colorado
MARBLE CANYON NATIONAL MONUMENT BOUNDARY
25 Mile Rapids
24 1/2 Mile
Vasey's Paradise
Vermilion Cliffs
PARIA RIVER
North Rim
Roaring Springs
Park Headquarters
Grand Canyon Village
Yavapai Point
Bright Angel Trail
Cremation Creek
Phantom Ranch
House Rock
Brown's Inscription
Badger Creek 3,080
Navajo Bridge
Salt Water Wash
Silver Grotto
Redwall Cavern
President Harding Rapids
Anasazi ruins
PARK BOUNDARY FOLLOWS RIVER
Nankoweap Creek
Desert View
Lipan Point
Moran Point
Grapevine
COLORADO RIVER
LITTLE COLORADO RIVER
PAINTED DESERT
Relief exaggerated two times
Elevations in feet
Points of interest
NATIONAL GEOGRAPHIC SOCIETY

Pe aici a trecut Powell
reună cu echipajul său, în
ă cu o sută de ani.

EXPEDIȚIE ÎN NECUNOSCUT

În urmă cu 100 de ani a fost completată și ultima pată albă de pe harta Statelor Unite. Eroii temerarei expediții — un grup de nouă oameni în fruntea cărora se afla un bărbat cu un singur braț, geologul John Wesley Powell. Ținta expediției era valea rîului Colorado, ultima regiune a Vestului despre care nu se știa decît că este una dintre cele mai sălbatice din ținuturile S.U.A.

Pregătiți pentru drum, cei 10 bărbați au pornit la **24 mai 1869** *de la Green River într-o călătorie plină de neprevăzut și care, nu de puține ori, i-a pus în fața unor evenimente de-a dreptul dramatice: Trei dintre exploratori și-au pierdut viața, iar al patrulea speriat de greutăți (mai ales lipsa de apă) a abandonat grupul.*

Învingînd capriciile unei naturi vitrege, temerarii călători rămași în grup în frunte cu Powell au cules bogatele roade ale expediției străbătînd valea rîului Colorado pe o lungime de 1000 de mile în 98 de zile, și ajungînd cu ambarcațiunile lor simple în Nevada. Astfel în istoria explorărilor John Wesley Powell se înscrie ca omul care a străbătut primul uriașul lanț de cascade al rîului Colorado care în decursul mileniilor a săpat impresionante canioane. Pitorescul lor cu totul aparte nu se aseamănă cu nici unul din lume. Numele multora dintre cascadele și cataractele rîului Colorado se datoresc cercetărilor din 1869. Powell a fost primul care a admirat peisajul de la Lava Falls (cascada de lavă) unde lupta dintre apele rîului și lava răcită oferă un spectacol de o frumusețe inegalabilă. Multe din filele jurnalului său din acele zile vorbesc despre viața aspră a diferitelor triburi de indieni care trăiau în rezervații, des-

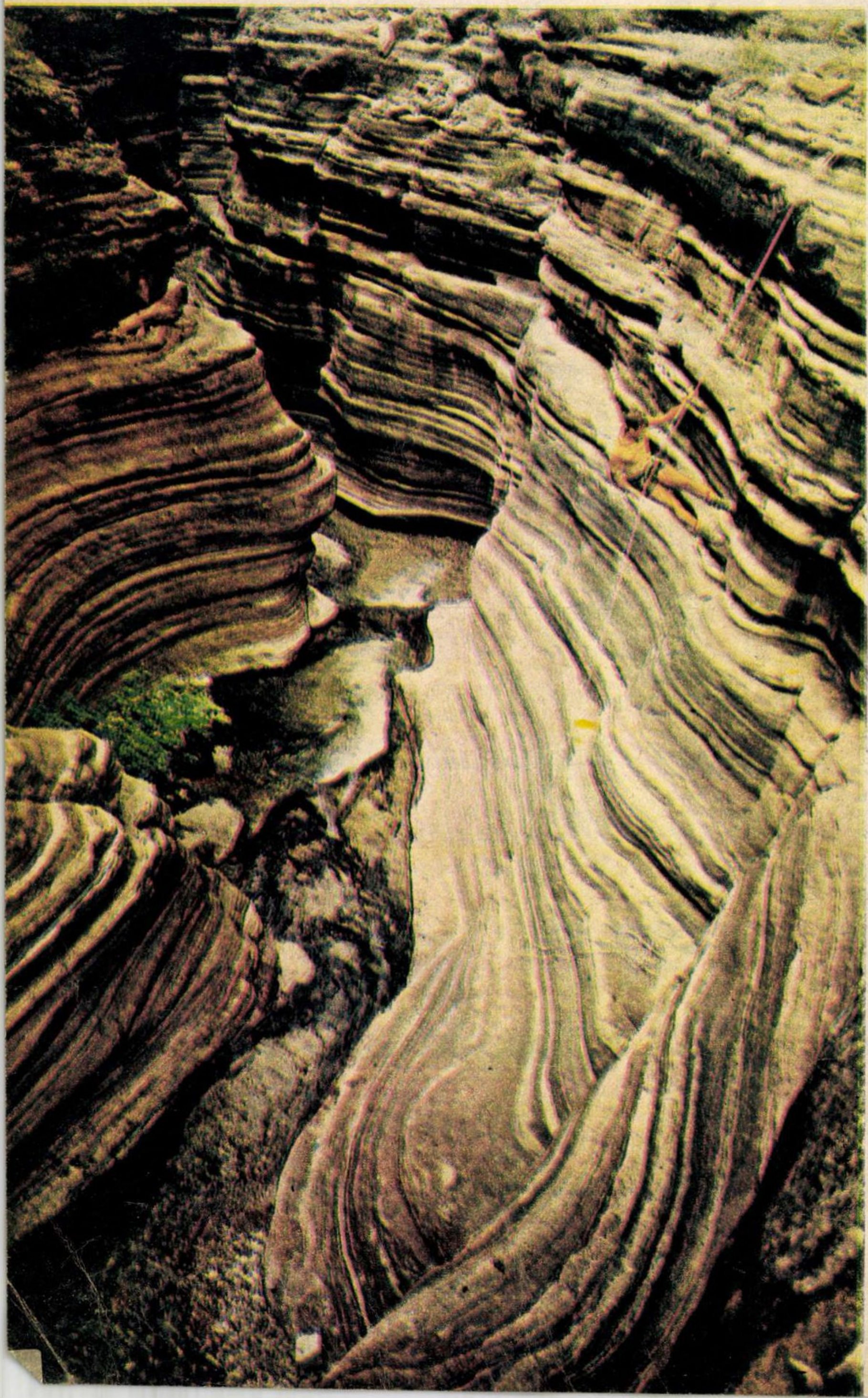

Escaladarea stîncilor canionului înseamnă o aventură în care pericolul te pîndește la tot pasul.

◄

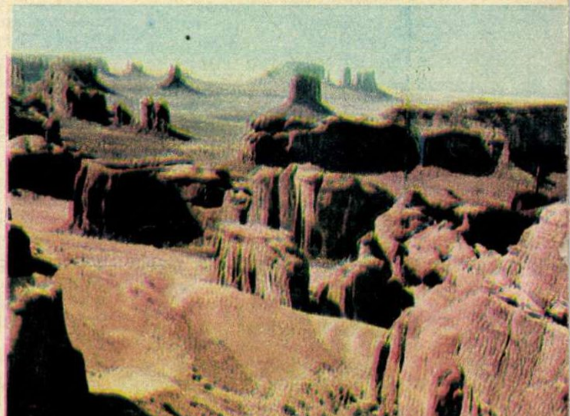

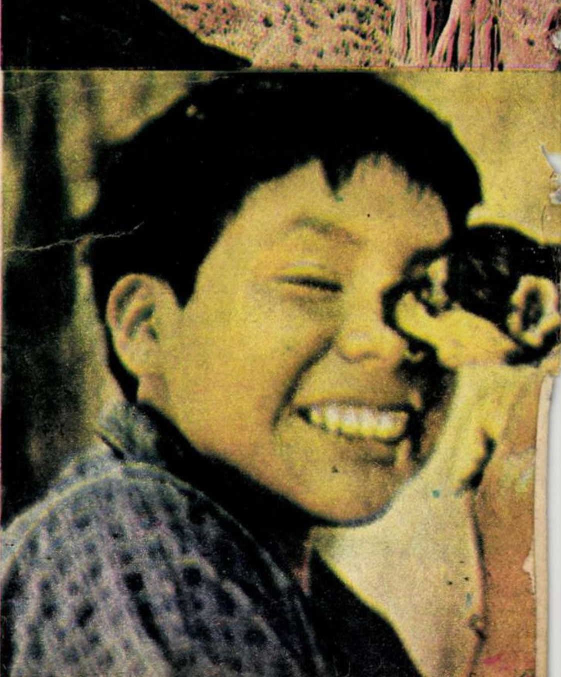

Pentru indian, fericirea înseamnă cal

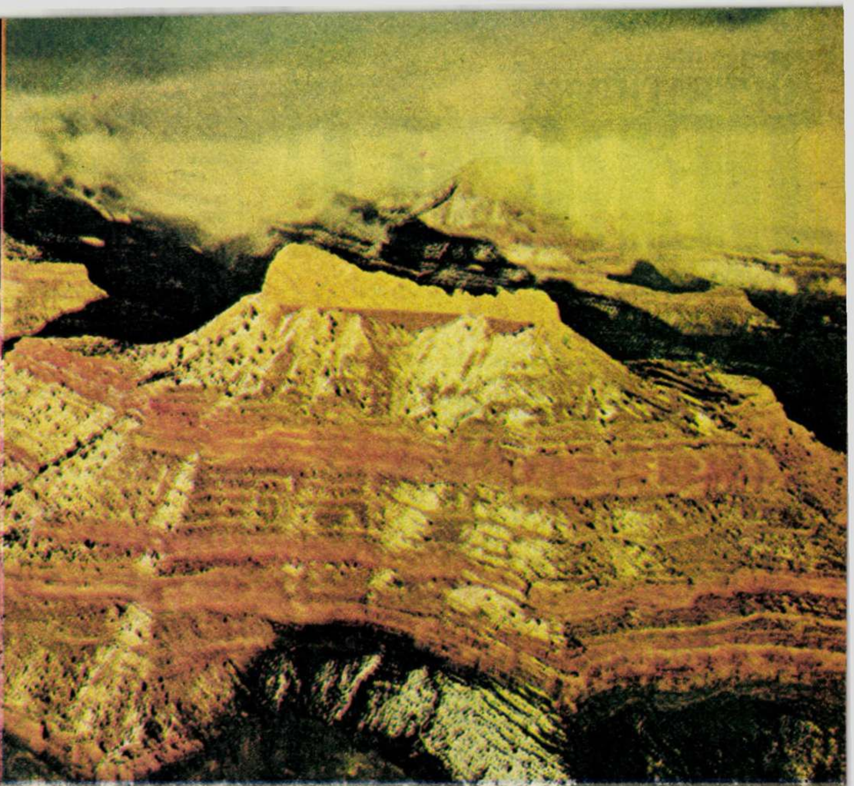

La lumina razelor solare, stîncile galben-trandafirii ale canionului par a fi mistuite de foc.

pre vechile locuințe descoperite în canionul Glen, cît și despre niște ciudate hieroglife care au aparținut strămoșilor indienilor de azi, dar care pentru Powell au rămas niște taine.

Astăzi ținutul de pe valea rîului Colorado și de pe văile afluenților săi este populat de diferite triburi de indieni care și-au găsit refugiu în această regiune aridă, trăind în rezervații. Turiști dornici de a cunoaște peisaje sălbatice vin aici să admire frumusețile despre care Powell vorbea cu 100 de ani în urmă.

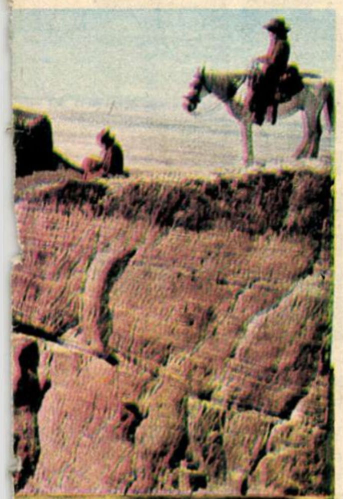

Indienii Colorados admirînd bizarele opere ale naturii din valea rîului.

OPERE ALE NATURII

Văilor adînci și întortocheate care se întind pe distanțe de zeci de kilometri, geografii le-au dat numele de defileuri. Ele s-au format în decursul a zeci de mii de ani datorită eroziunii exercitate pe verticală de apele rîurilor și fluviilor asupra straturilor sedimentare și vulcanice ale scoarței Pămîntului.

Defileul Dunării, între Turnu Severin și Baziaș, poate fi considerat cel mai monumental din Europa. Traversînd Carpații Meridionali, Dunărea a străbătut aici masive puternice de roci care s-au format cu peste 60 milioane de ani în urmă, dînd naștere pitorescului defileu de la Cazane.

În goana lor după aur, conchistadorii spanioli ai secolului al XVI-lea au întîlnit în Lumea Nouă nenumărate defileuri pe care le-au numit canioane. Cuvîntul s-a încetățenit în geografie, mai ales atunci cînd se vorbește despre marile defileuri din America de Nord. Cele mai multe canioane din lume se află pe Valea rîului Colorado, iar cel mai mare dintre acestea este Grand Canyon. El are o lungime de 347 km și o lățime între 5 și 12 km. S-a format datorită îndelungatei eroziuni făcută de apele învolburate ale rîului Colorado în stratele calcaroase ale podișurilor Munților Stîncoși. Pereții verticali ai canionului au în medie o înălțime de 1 200—1 800 m. Pe toată lungimea sa, canionul are o culoare galben trandafirie sau roșu deschis, după natura rocilor din care sînt formați pereții...

Impozantul monument dăltuit de apele vijelioase ale fluviului Colorado este Rainbon Bridge (Curcubeul), cel mai mare pod natural din lume. Dar cel mai minunat peisaj din întreaga lume este format din canionul rîului Escalante, afluent al fluviului Colorado. Albia sa tăiată în strate de calcedonie (mineral fibros) dă canionului un curcubeu de culori strălucitoare de un portocaliu aprins cu dungi roșii, violete, albe și negre. Acești pereți extraordinari sînt, de fapt, formați din agată — piatră semiprețioasă — cea mai mare bogăție a deșertului în care șerpuiește rîul Escalante.

OAMENII APELOR ALBASTRE

Printre triburile care trăiesc în rezervațiile din ținutul canioanelor se numără și cel al indienilor Havasupai care s-au stabilit pe pajiștile dintre uriașele stînci roșii ale canionului Havasu, încă din secolul al XII-lea. Primul european care i-a vizitat pe acești indieni a fost un misionar spaniol, Francisco Garces care în 1777 a găsit în trib 36 de familii.

Astăzi așezarea este formată dintr-o stradă principală, de fapt o cărare, în care te afunzi în praf pînă la genunchi. De o parte și de alta a străzii se înșiră circa 50 de case, care noaptea sînt luminate și acum de flacăra opaițului. Ascuns în valea foarte adîncă înconjurată de stînci, satul este parcă uitat de lume (e unul dintre cele mai izolate și mai mici), unde își duc existența și astăzi circa 300 de bărbați, femei și copii care alcătuiesc tribul Havasupai. Numele tribului vine de la culoarea torentului de apă care trece prin partea locului și care dă viață văii înguste făcînd-o fertilă. (În limba indienilor, numele tribului se traduce prin — oamenii apelor verzui-albastre). Nu departe de sat torentul se rostogolește peste stîncile uriașe formînd un șir de 3 cascade.

Peisajul își schimbă aspectul aproape la fiecare pas căci pămîntul, asemenea unui cameleon devine cînd roșu brun cînd verde deschis, iar uriașele stînci dimprejur stau gata-gata să se prăvale.

Locuințele Havasupailor sînt construite din lemn, piatră sau tablă și cele mai multe dintre ele nu au decît o singură cameră în care membrii familiei se adăpostesc mai ales cînd timpul este nefavorabil. Dar viața cotidiană se desfășoară sub niște uriașe umbrare improvizate din crengi. Tot sub umbrare sînt adăpostite și ajutoarele de nădejde ale indienilor — caii, care aici la fel ca și oamenii trebuie să suporte o căldură aproape înăbușitoare.

De fapt viața indianului este atît de strîns legată de cal, încît oricare dintre ei va spune că s-a născut în șa și că fericirea înseamnă cal. Fiecare bărbat își are calul său de care nu se desparte nici chiar dacă pleacă într-o vizită la vecini, sau la unicul

(CONTINUARE ÎN PAGINA 14)

Apele se prăvălesc deseori în cascade care umplu văzduhul cu un zgomot asurzitor.

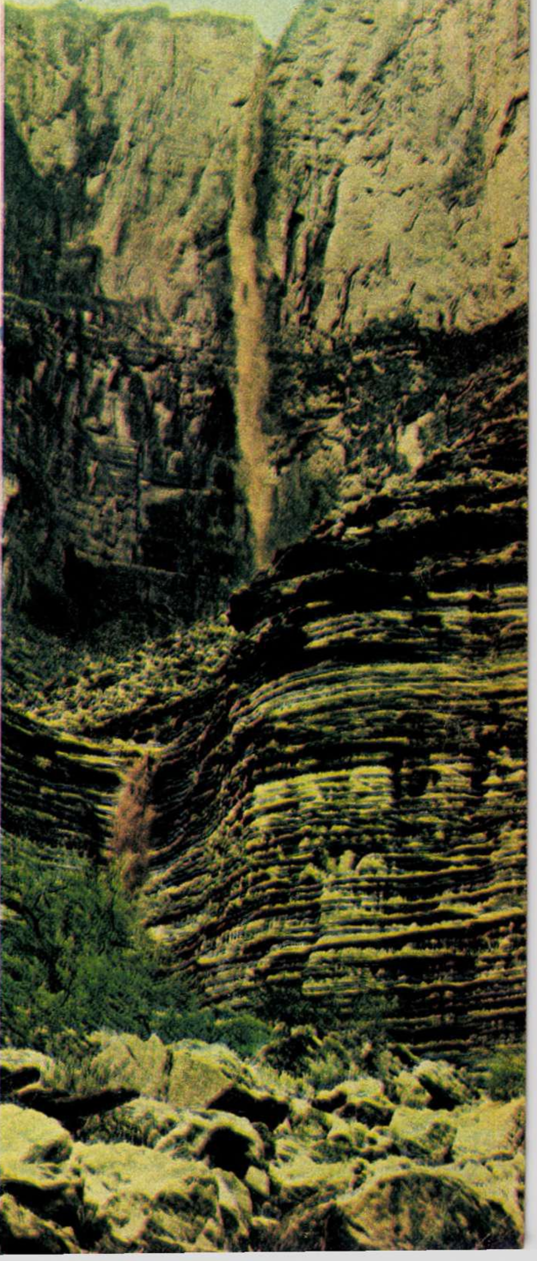

Copiii indienilor Havasupai sînt buni prieteni ai animalelor mici, care pe aceste meleaguri sînt destul de rare.

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE”

de OVIDIU ZOTTA

Marius — îi venea să rîdă de ideea asta dar punînd-o în aplicare se strădui să pară foarte hotărît — trase sabia punînd tăişul pe frînghie.

— Domnule profesor, sînteți foarte bun ca echilibrist dar să nu-mi spuneți că veți umbla la fel de bine dispus şi prin vid!

— Ce vrei să faci?!

Jaguarul, cu domnul Mirea în circă, ajunsese la finiş, se ținea cu o mînă de nişte rădăcini ieşite din stîncă şi-l privea pe Marius de jos în sus.

— Nimic, zise Marius. Dar m-am săturat de probleme. Mi-ajung cele de matematică, vreo zece pe săptămînă, timp de trei trimestre. Plus tezele.

— Aici ți-ai găsit să filozofezi? În situația în care mă aflu?

— Pentru mine e o situație bună. Spuneți-mi unde se duce atît de grăbit Geo Blondul, complicele dumneavoastră, cu scumpeturile acelea. Număr pînă la trei şi pe urmă tai frînghia. Unu, unu şi jumătate, doi...

— Nu ştiu unde se duce, nu e complicele meu, nu mai pot sta aşa, lasă-mă să urc! gîfîi Jaguarul.

— ...doi şi un sfert, fiți atent, doi şi trei zecimi, hotărîți-vă cît mai e timp...

— Cum îți îngădui? Sînt un om în vîrstă, ți-aş putea fi tată sau bunic!

— ...doi şi cinci zecimi, nu scrie nicăieri că elementele descompuse au întotdeauna sub 18 ani, doi şi şase zecimi...

— Fă ce vrei!

Jaguarul ridică din umeri şi începu să efectueze manevra de acostare. Întîi îl aruncă la picioarele lui Marius pe domnul Mirea apoi se urcă şi el, respirînd cu greutate. În tot acest timp, Marius nu schițase nici un gest, era însă roşu de necaz că, moralmente, fusese bătut. De fapt, ştiuse tot timpul că n-o să taie frînghia dar îi displăcea să treacă drept un om slab.

— Ai fost înspăimîntător, zise Jaguarul, ştergîndu-şi chipul scăldat în sudoare. Cîteva momente am crezut că s-a isprăvit cu mine. Dumneata nu eşti în toate mințile?

De bucurie, lui Marius îi veni să-l sărute. Aşadar, Jaguarul nu-l considera drept un lăudăros, se temuse de el!

— Am motive să cred că autorul principal al furtului sînteți dumneavoastră, zise Marius, aproape cu părere de rău. E regretabil că tocmai un om curajos şi inteligent ca dumneavoastră... V-ar fi stat mai bine ca erou!

— Nu sînt nici una, nici alta, se supără Jaguarul. Te rog să încetezi cu presupunerile. Mai bine să ne grăbim, haimanaua aia blondă o fi luat un avans bunişor.

— O, încep să bănuiesc. Neînțelegeri în sînul bandei, lupta pentru pradă?

— Spui prostii.

Un uruit puternic, şi de după culmea din față apăru elicopterul. Zbura foarte jos. Încet, cu grijă, aparatul ateriză, stîrnind un mic uragan de praf. În carlingă, alături de Victor Roman şi de locotenentul Dinulescu şedea, cu o mutră indiferentă, Geo Blondul.

— A, l-au prins! Straşnic, deşi aş fi vrut s-o fac eu! aplaudă Marius.

În clipa aceea, se întîmplă ceva neobişnuit. Domnul Mirea tăie la repezeală frînghia cu briceagul şi, prinzîndu-se de capătul rămas liber, se azvîrli în prăpastie! Dar nu, nu se petrecu ceea ce, îngroziți, aşteptau cu toții. În loc să se zdrobească, domnul Mirea reuşi să ajungă de cealaltă parte şi, amortizîndu-şi cu picioarele îndoite contactul cu peretele stîncos, urcă la repezeală dincolo, dispărînd pe drumul voievozilor — cum îşi denumise Tiberică Adamescu descoperirea.

— E ager, ticălosul, dar n-are cum să scape! rise locotenentul Dinulescu. Haideți, băieți, intrați. Decolăm imediat.

La castel, cîteva ceasuri mai tîrziu. Sabia de aur şi celelalte odoare sînt la locul lor, în siguranță. Pe cerdac, lume multă. Magda Feneşan nu mai pridideşte să servească pepsi şi cafea. Cel mai des se opreşte lîngă Marius, tot întrebîndu-l dacă nu-i e foame, dacă nu vrea un sandviş — o fi doar o simplă amabilitate? Locotenentul Dinulescu povesteşte:

— În ultimul timp, avuseseră loc mai multe furturi de obiecte de artă. Ne-am dat seama că ele sînt rezultatul acțiunii uneia şi aceleiaşi bande dar misiunea noastră era îngreunată de faptul că infractorii aplicau întotdeauna altă metodă. Atunci ne-am hotărît, cu ajutorul domnului Feneşan, să recurgem la un şiretlic. S-a realizat un portret în maniera lui Velasquez, despre care am răspîndit zvonul că aparține acestui mare pictor spaniol. Tabloul a poposit la muzeu în împrejurările cunoscute apoi chiar acasă la domnul Feneşan. Noi am ținut tot timpul sub observație acest portret, filmînd persoanele care, într-un fel sau altul, aveau legătură cu el.

Astfel i-am urmărit pe toți cei care, conştient sau inconştient, au participat la prima etapă a furtului. Pe urmă însă, firul s-a rupt. Aici trebuie să-l laud pe Marius care, într-un mod simplu, intuitiv, a reusit să se apropie mai repede de «creierul» bandei, deşi şi el, dintr-un punct de vedere, s-a înşelat. Adevăratul cap al răutăților era nu Jaguarul, ci modestul său ajutor, domnul Mirea! Acesta, profitînd de testele amănunțite pe care profesorul le aplica elevilor săi, a reuşit să-şi dea seama cu precizie atît de caracterele copiilor cît şi de ceea ce se întîmplă în familiile lor. Era un om extraordinar de informat! Cît priveşte modul de a lucra, aplica două principii simple: întîi — folosea întotdeauna începătorii, şi niciodată nu apela de două ori la acelaşi ins; al doilea — avea grijă ca majoritatea participanților la cutare tîlhărie să *nu ştie* despre ce e vorba, vezi cazul Eschimosului. Chestiunea cu tabloul a aflat-o de la cineva care, jucînd într-o seară flipper la cofetăria «Garofița» cu Gigi Feneşan, a auzit de la acesta că «tăticu a adus acasă un tablou formidabil care valorează atît şi atît». Imediat, domnul Mirea a trecut la acțiune, ajutat de Geo Blondul. Din nefericire pentru el, Geo jurase că, din pricina unei anumite fete, n-o să mai calce în viața lui pe strada Depozitelor. În taină a apelat la Prințesă... şi astfel a intrat în joc şi Marius. Deci, prima complicație pentru domnul Mirea. A doua complicație se numeşte Geo Blondul care a reuşit, vreme îndelungată, să-l deruteze pe Marius. Dar nu numai pe el ci şi pe... Patron. De ce? Pentru că, auzind că la turnarea acestui film se aduc obiecte prețioase, a hotărît să dea, împreună cu domnişoara Hilda, o lovitură pe cont propriu. Domnişoara Hilda, dragă Marius, nu are nici-o soră: a jucat de minune rolul unei presupuse gemene, ajutată fiind de Geo, în care tu aveai atîta încredere. Iată-i pe amîndoi în tabăra cineaştilor. Dar ce căuta aici domnul Mirea? Ei bine, *el voia să-l împiedice* pe Geo să prade tezaurul, întrucît era sigur că Blondul, inexperimentat, nu va reuşi decît să... cadă în mîinile noastre şi, în cele din urmă, să destăinuiască totul, inclusiv vechea sa colaborare cu domnul Mirea! Bătrînul hoț, speriat că nu-l va putea opri pe hoțul cel tînăr, îi mărturiseşte totul Jaguarului, care ia şi dînsul startul în urmărirea lui Geo, avînd grijă să-l țină pe Mirea tot timpul lîngă el. Cît despre restul întîmplărilor, le cunoaşteți foarte bine, cei mai mulți ați participat la ele.

În timp ce locotenentul Dinulescu vorbea, se apropiară doi fotografi întrebînd cine sînt Eschimosul şi Prințesă. Îndată ce-i descoperiră, începură să-i fotografieze din toate unghiurile.

— O să apăreți în ziarul de mîine, felicitările noastre.

— Gloria e o pasăre năzuroasă, se aşază pe umerii cui nu te aştepți! declama furios Palaghiță.

Rupt de oboseală, aproape leşinat, domnul Mirea căzuse, la ieşirea din trecătoare, în mîinile lui Prințesă şi ale Eschimosului, care între timp îşi scoseseră cămăşile să facă plajă. Se chema însă că erau eroii principali ai actului final: capturarea hoțului nr. 1!

...Voioşie, rîsete, planuri de viitor. Victor Roman spune că mîine trebuie să înceapă filmările devreme. Eschimosul îi întreabă pe fotografi dacă l-au luat din «profilul stîng» fiindcă găseşte că aşa e mult mai frumos decît din profilul drept, Tiberică Adamescu bate cu coada linguriței în pahar, precum că vrea să vorbească. Magda Feneşan îl cheamă deoparte pe Marius, şi-i întinde un plic format mare:

— Marius, e un mic dar din partea mea şi a lui tata...

Marius deschide plicul; înăuntru se află tabloul care a declanşat atîtea şi atîtea întîmplări! Abia acum îşi dă Marius seama unde a mai văzut pe fetița din tablou. Peste tot: la şcoală, pe stradă, în vis! Era chiar Magda! Cum de nu-şi dăduse seama de asta Gigi, fratele ei? «Eu am motive speciale, asta e!» conchide Marius. Sub cămaşa lui de zale, într-un buzunăraş, un carnețel cu coperți albastre avea, chiar în aceeaşi seară, să fie completat pînă la ultima filă şi poate citit în şoaptă cuiva.

SFÎRŞIT

ENIGMELE CUNOAŞTERII

ENIGMATICUL CONTINENT „MU”

de AUREL LECCA

...ÎN ANUL 6 CAN, ÎN LUNA ZAC, LA 11 MULUC...

Într-o seamă de legende ale băştinaşilor din arhipelagurile Oceaniei ca şi din alte pămînturi insulare din cuprinsul Oceanului Pacific răzbat încă puternic ecourile unor fenomene catastrofale ce s-au petrecut cîndva în negura vremurilor. Sugestivă în această privință este îndeosebi o legendă tahitiană care evocă un pămînt întins de nu i se ştiau hotarele pe care trăiau două seminții de oameni: unii negrii, alții galbeni. Deşi pămînturile erau necuprinse şi roadele bogate să le ajungă din belşug tuturor, cele două seminții erau învrăjbite şi se războiau mereu vărsînd sînge nevinovat. Mîniați de nesăbuința lor, Soarele a cerut Oceanului să curme acest război fără de sfîrşit. Şi atunci, stîrnind un val uriaş, Oceanul s-a năpustit asupra Pămîntului care cutremurîndu-se ca un trup izbit de moarte s-a prăbuşit sub apele clocotitoare. N-au mai rămas decît, ici-colo, cele mai înalte piscuri ale munților înalți ce dominau cîndva ținuturile aflate sub valuri...

Aceeaşi idee, în forme mai mult sau mai puțin apropiate o vom regăsi în legendele populațiilor din arhipelagul Hawaii, în miturile Noii Zeelande, ca şi în legendele locuitorilor din insulele Fiji şi Rapanui.

O surprinzătoare evocare a unui asemenea cataclism a fost descifrată într-un manuscris maias — cunoscut sub numele de Codex Tronaus — în care se relatează printre altele: «...În anul 6 can, în luna zac, la 11 muluc a început să se cutremure Pămîntul şi a ținut acel tremur pînă la 13 suen, fără contenire. Atunci țara MU, atît de mult zguduită de forțele din lăuntrul Pămîntului s-a năruit în ape. Numeroase triburi au pierit o dată cu MU...»

TABLETELE MISTERIOASE

Cînd s-au petrecut aceste evenimente? În ce zonă a Pămîntului? Care au fost forțele ce au declanşat catastrofa? Iată o serie de întrebări care nu-şi găsesc un răspuns concludent. Către sfîrşitul secolului trecut,un cercetător american James Churchward descoperă în arhiva secretă a unui templu budist cîteva tablete de piatră purtînd şiruri de semne bizare. El va sacrifica mulți ani pentru a dezlega sensul inscripțiilor acestui text străvechi şi după ce descifrează primele texte — trunchiate şi disparate, de altfel — porneşte să caute în tot cuprinsul bazinului Oceanului Pacific alte asemenea tăblițe. Trec anii. Pe masa lui de lucru s-au adunat numeroase asemenea cronici în piatră. Ele cuprind fragmentar — afirmă Churchward — istoria unor pămînturi aflate cîndva în cuprinsul Oceanului Pacific numite de cronicari anonimi, autori ai textelor gravate în piatră, «Țara MU». Churchward va descoperi ulterior tulburătoare referiri în unele documente aflate în bibliotecile din Tibet, precum şi în epopeea hindusă Rama-Jana sau tăblițele naacal.

Cercetările sale arheologice în aria Oceaniei îndeosebi în insulele: Rapanui, Tonga-Tabu, Ponape, Mangaia şi Mariane îi oferă prilejul de a descoperi o serie de inscripții figurative ce par să se refere la scufundarea «Pămîntului MU» şi la migrarea supraviețuitorilor spre alte ținuturi neatinse de furia dezlănțuită a Oceanului. Churchward pe aceste temeiuri — nu în-

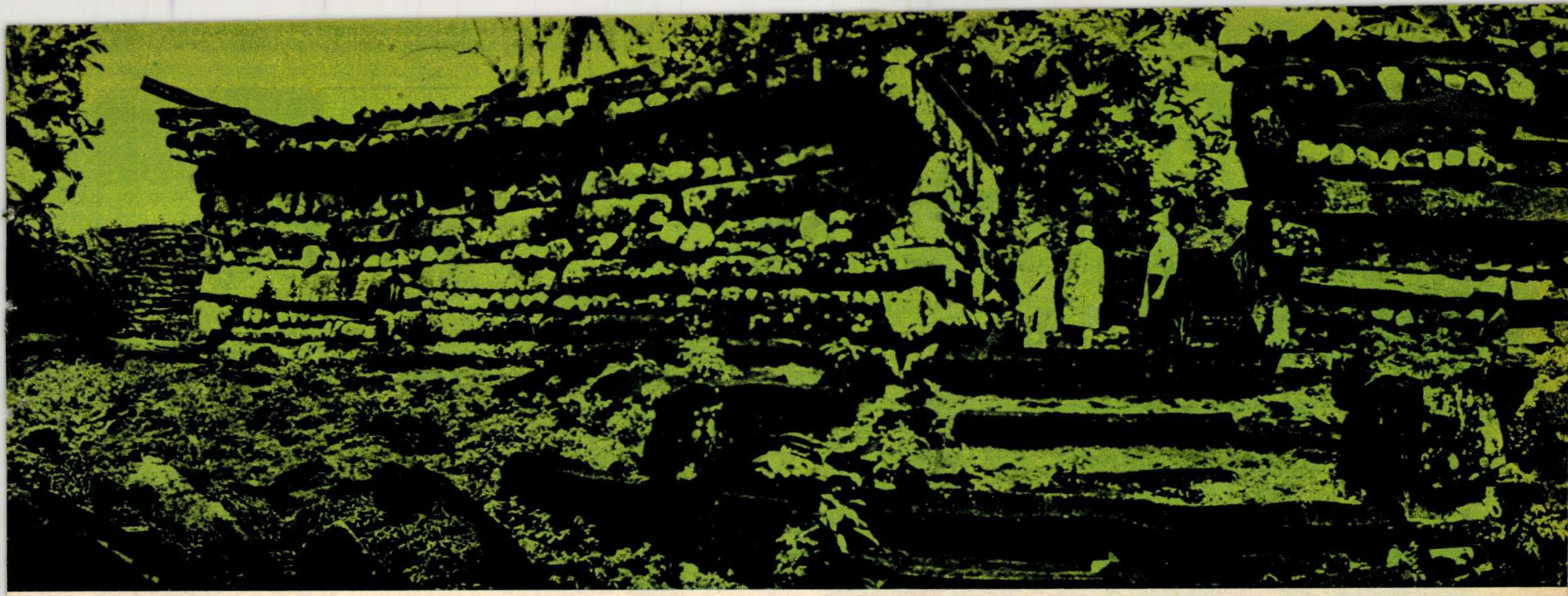

Blocurile de bazalt din insula Nanmatol care și astăzi constituie o enigmă pentru arheologi.

totdeauna concludente — crede că Țara MU — alcătuită din mai multe ținuturi continentale — constituia vatra unei civilizații înfloritoare care a dominat în urmă cu 10—15 000 de ani întregul bazin al Pacificului. Uriașii de piatră de pe țărmul insulei Rapanui, vestigiile construcțiilor monumentale din arhipelagurile Oceaniei nu sînt — spunea el — decît mărturii ale acestei civilizații străvechi, distrusă de un șir de cataclisme, în parte determinate de manifestările vulcanice ce s-au declanșat în această regiune a Pămîntului, în urmă cu 10—12 milenii.

Mulți oameni de știință contestă teoria lui James Churchward socotind imposibilă existența unei asemenea civilizații înaintate în epocile preistorice amintite. Ei neagă și exactitatea textelor descifrate de arheologul american, fără a nega însă posibilitatea existenței în vremuri depărtate, a unor pămînturi continentale în regiunile centrale și apusene ale Oceanului Pacific.

Enigmatica statuie de piatră din Tahiti, asemănătoare cu «Tuturi», monolitul din insula Rapanui.

PLATOUL ALBATROS

Cercetările geologice și oceanologice desfășurate în ultimele decenii în cuprinsul bazinului Oceanului Pacific au stabilit existența unor vaste pămînturi continentale scufundate la adîncimi mari. Unul din aceste pămînturi este platoul Albatros, aflat la sud de lanțul vulcanic din care face parte și Insula Paștelui.

O dovadă că platforma Albatros este un pămînt scufundat o constituie probele extrase din stratele profunde ale solului. Probele geologice relevă că la adîncimi de cca 400 m se întîlnesc depozite de calcare coraligene. Dar coralii — este prea bine cunoscut acest fapt — nu pot trăi decît la adîncimi de 50—80 metri. Existența unor depozite coraligene la mari adîncimi nu poate fi explicată decît prin scufundarea lentă a uscatului, proces care a îngăduit organismelor tinere să clădească edificiul coralier peste organismele moarte. Cum reciful de coral crește cu circa 35 de metri într-un mileniu, s-a calculat că această scufundare lentă s-a produs într-un interval de mai bine de 10 000 de ani.

Geologi și oceanologi sovietici, americani și englezi care au efectuat în ultimul timp importante cercetări oceanografice susțin că într-un trecut nu prea îndepărtat în aria Pacificului au existat două sau mai multe pămînturi continentale, rămășițe ale unui mai vechi bloc continental ce se întindea din dreptul coastelor răsăritene ale Asiei pînă în insula Rapanui, incluzînd spre sud Australia iar spre nord pămînturile ce alcătuiesc azi arhipelagul Hawaii.

Blocul răsăritean al străvechiului continent — numit de unii geologi Pacifida — se apropie oarecum ca dimensiuni și limite de legendarul continent MU — evocat în tăblițele de piatră descoperite de Churchward. Datele investigațiilor de pînă acum nu sînt însă suficiente pentru a se formula o concluzie certă, definitivă. O serie de enigme privind origina civilizațiilor străvechi care au înflorit și s-au stins cu mii de ani în urmă pe pămînturile răzlețite din aria Pacificului sînt încă nedezlegate deși s-au făcut mulți pași înainte în acest domeniu. Cercetările conjugate ale geologilor, etnografilor și arheologilor vor adăuga, desigur, într-un viitor apropiat, noi pagini interesante în istoria geologică a acestor spații, în istoria civilizațiilor.

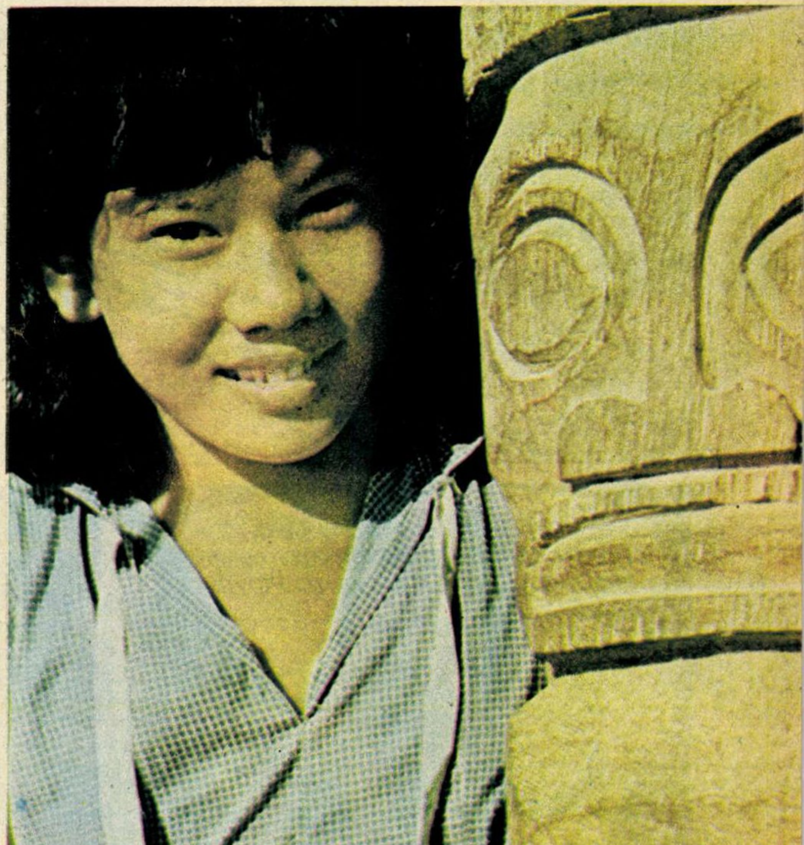

Tînără din insula Tahiti alături de «Tiki» — unul din Zeii polinezienilor.

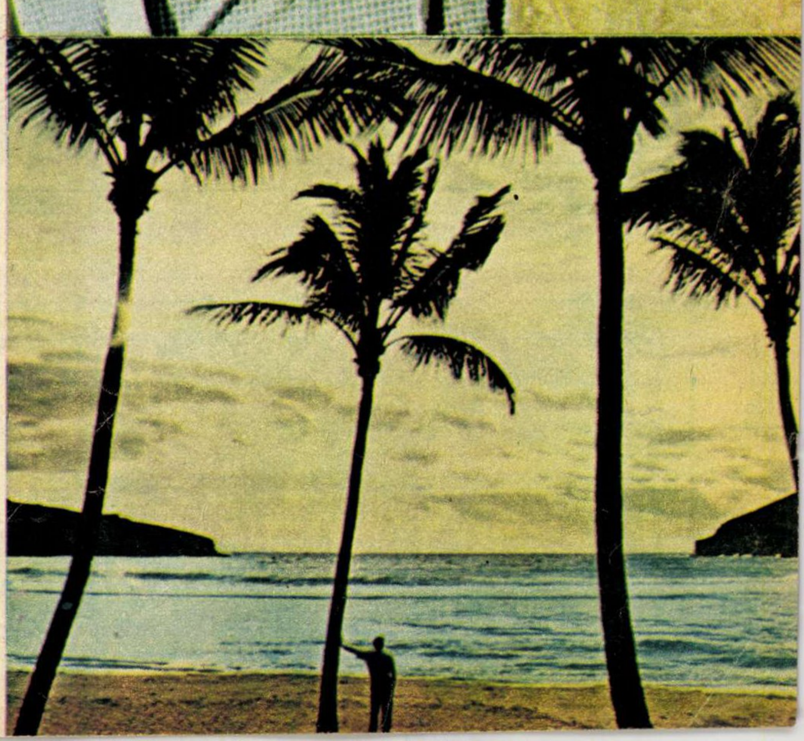

Insulele Hawaii care potrivit unor ipoteze—în trecutul îndepărtat au constituit extremitatea de nord a Continentului MU.

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: **TREI TINERI EXPLORATORI, NIELS, BERNARD ȘI VAL DAMIAN, VIN ÎN AJUTORUL PROFESORULUI HAYES ȘI A FIICEI SALE, LORA. RETRAS ÎN JUNGLA AMAZONULUI, PENTRU O MARE EXPERIENȚĂ, PROFESORUL ÎNCĂPUSE ÎN MÎNA UNOR AVENTURIERI, CONDUȘI DE DOCTORUL NORBERT.**

MEGALOZOON

SCENARIUL : VASILE MĂNUCEANU
DESENE : NICU RUSSU

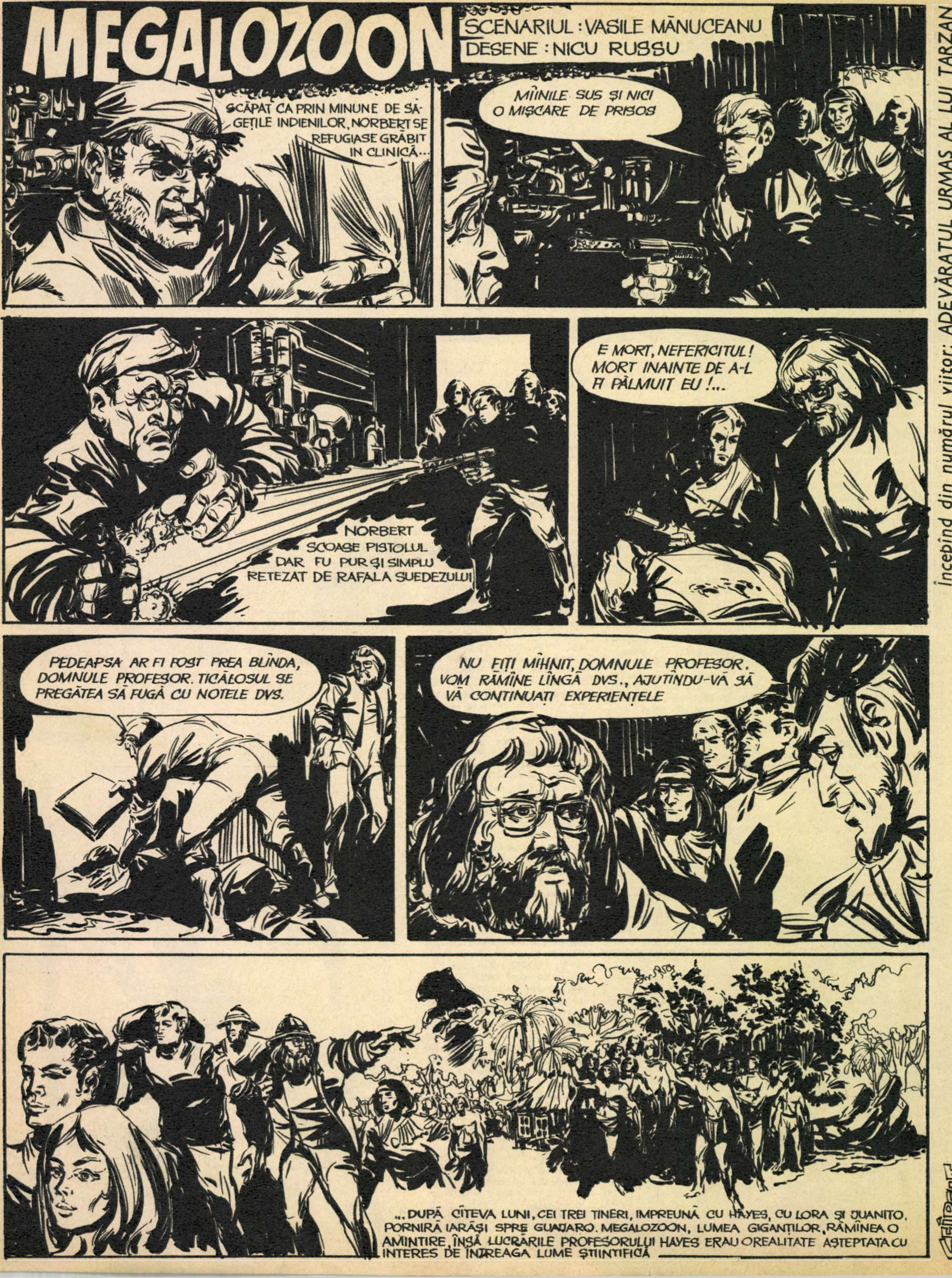
SCĂPAT CA PRIN MINUNE DE SĂGEȚILE INDIENILOR, NORBERT SE REFUGIASE GRĂBIT ÎN CLINICĂ...
MÎINILE SUS ȘI NICI O MIȘCARE DE PRISOS
NORBERT SCOASE PISTOLUL DAR FU PUR ȘI SIMPLU RETEZAT DE RAFALA SUEDEZULUI
E MORT, NEFERICITUL! MORT ÎNAINTE DE A-L FI PĂLMUIT EU !...
PEDEAPSA AR FI FOST PREA BLÎNDĂ, DOMNULE PROFESOR. TICĂLOSUL SE PREGĂTEA SĂ FUGĂ CU NOTELE DVS.
NU FIȚI MÎHNIT, DOMNULE PROFESOR. VOM RĂMÎNE LÎNGĂ DVS., AJUTÎNDU-VĂ SĂ VĂ CONTINUAȚI EXPERIENȚELE
... DUPĂ CÎTEVA LUNI, CEI TREI TINERI, ÎMPREUNĂ CU HAYES, CU LORA ȘI JUANITO, PORNIRĂ IARĂȘI SPRE GUAJARO. MEGALOZOON, LUMEA GIGANȚILOR, RĂMÎNEA O AMINTIRE, ÎNSĂ LUCRĂRILE PROFESORULUI HAYES ERAU O REALITATE AȘTEPTATĂ CU INTERES DE ÎNTREAGA LUME ȘTIINȚIFICĂ

SFÎRȘIT

Începînd din numărul viitor: ADEVĂRATUL URMAȘ AL LUI TARZAN

Înotul CU SAU FĂRĂ PROFESOR

Discuție cu GHEORGHE MARINEL, antrenor de înot la Clubul Sportiv „Steaua"

RED.: Sînteți un tehnician cu vechi state de serviciu, ați pregătit mii de copii, învățîndu-i abecedarul alunecării pe apă, și bănuiesc că sînteți pentru învățarea înotului numai cu specialiști...

GH.M.: Da și nu! Da, pentru că așa se însușește corect înotul, și nu, deoarece nu e posibil acest lucru. Revista dv. face apel la copiii din întreaga țară pentru a învăța înotul. dar numărul de tehnicieni e limitat. Din acest motiv și avînd în vedere scopul social al acțiunii, *optez pentru auto-învățare*.

RED.: Deci, veți dezvălui cititorilor noștri taina însușirii înotului de unul singur, metoda cea mai eficace de a stăpîni apa!

GH.M.: Ca punct de pornire le propun PLUTA. Pentru realizarea ei, se inspiră adînc, se închide gura și ochii, iar corpul se lasă moale pe apă, cu fața în jos, avînd capul în apă. Cu PUȚINĂ VOINȚĂ și un DRAM DE CURAJ învățăcelul reușește acest lucru de la bun început. Apoi se întinde, bolborosește, deschide ochii, sau face chiar mișcări de brațe și de picioare. Cînd se simte în siguranță în această poziție, restul este mai ușor. Procedăm identic și cu succes și la «Ștrandul tineretului» din București, unde lucrează aproape 100 de antrenori și instructori.

RED.: Să presupunem că pionierul și-a însușit acest prim element și începe să învețe mișcarea pe apă. Unde poate el greși?

GH.M.: Copilul care învață singur înotul poate greși la respirație, atunci cînd inspiră aerul pe nas. În acest caz apa îi poate provoca teamă, repulsie și neplăceri respiratorii (guturai și chiar sinuzită). Inspirația se face la suprafață numai pe gură, iar expirația sub apă și numai pe nas. Un copil cu suficient autocontrol își poate însuși destul de rapid acest mod de a respira în timpul înotului. Celorlalți le recomand răbdare și mult exercițiu într-o apă pînă la piept unde, însoțiți de un alt copil care știe să înoate, se scufundă și se ridică, exersînd inspirația-expirația.

RED.: A înota înseamnă, de fapt, executarea unor mișcări la suprafața apei, mișcări care te ajută să te menții și să înaintezi. Ce fel de greșeli pot apare în efectuarea lor?

GH.M.: Vîslirea superficială, lipsa de coordonare, mișcări dezordonate. Trebuie să fie reținut un amănunt important: *nici un copil nu poate învăța singur tehnica înotului, chiar dacă are la îndemînă un manual de specialitate.* Explicațiile manualului trebuie neapărat să fie completate de sfaturile concrete ale unui coleg sau prieten mai mare care știe să înoate.

RED.: După cum bine se știe, disputa: ce se învață mai ușor «bras» sau «craul»?, încă nu și-a găsit o rezolvare. Dv. pentru ce optați?

GH.M.: Pentru «craul». Susțin aceasta întrucît mișcările sînt simetrice și simultane, ceea ce ușurează foarte mult autocontrolul mișcării. În plus, asigură un echilibru mai stabil pe apă, nu pune probleme complicate de respirație și îl ajută să învețe «călcarea» apei. În final, mai repet încă o dată: *copii, nu vă pierdeți răbdarea dacă nu stăpîniți încă elementele de bază ale înotului.*

TIBERIU BAN

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII TRANSMIT:

DINTRE NENUMĂRATELE VEȘTI PE CARE EXPEDIȚIONARII NI LE TRIMIT ZILNIC LA REDACȚIE, VĂ PREZENTĂM CÎTEVA:

- *Echipajul* «ANCORA» *din Galați ne anunță că expediția în munții Vrancei a fost plină de surprize (plăcute), toți expediționarii fiind încîntați de ceea ce au văzut, de ceea ce au descoperit, mai puțin botanista echipajului, Lenuța Nichita, care tot timpul s-a aflat în dilemă, în fiecare zi punîndu-și aceeași întrebare: cum să conserve și cum să transporte pînă la Galați atîtea plante interesante cîte i-a oferit natura bogată a Vrancei?*

Elevul Vasile Caburgan, reporterul grupului, ne-a trimis și cîteva fotografii din care vă prezentăm două:

Foto 1: Răcoarea dimineții i-a înviorat atît de mult, încît povara rucsacurilor nici nu se face simțită.

Foto 2: După un marș anevoios, un scurt popas la Arișoaia este mai mult decît binevenit.

- «ȘOIMII DIN SEACA» *ne anunță că expediția de 11 zile desfășurată pe ruta* Sovata—Remetea—Valea Arieșului—Cheile Turzii—Tg. Mureș—Sovata *s-a încheiat cu succes. Acum întregul echipaj lucrează la selectarea și clasificarea materialului cules în timpul expediției.*

- *Unul dintre obiectivele de cercetare pe care și le-au propus membrii echipajului* «STALACTITA» *(comuna Salcia, județul Mehedinți) este și... speologia. Printre peșterile cercetate de ei se numără cele din Podișul Mehedinți, Galeria Lacului de Cleștar din peștera Topolnița și peștera Obîrșia Cloșani.*

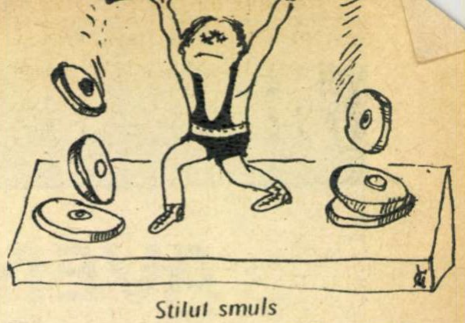

Stilul smuls

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

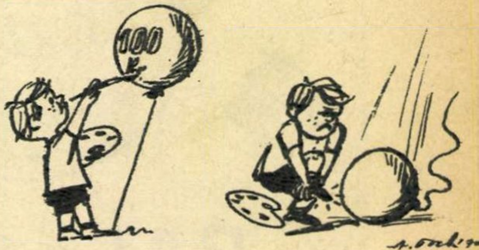

A. POCH

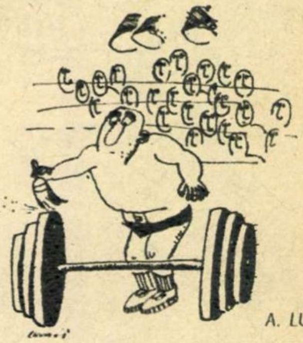

A. LUCACI

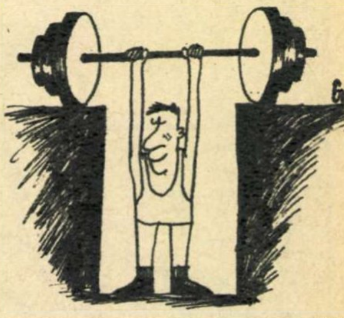

CRIȘAN

SALONUL AUTOMOBILISTIC „CUTEZĂTORII"

...obil. Posedă un motor 1 800 cmc și 4 frîne pe disc.

Concursul SĂGEATA ALBASTRĂ

PRIMUL LUCRU PE CARE ÎL AI DE FĂCUT ESTE, DESIGUR, SĂ DECUPEZI PEDALELE ȘI SĂ LE PUI LA LOCUL CUVENIT.

AL DOILEA LUCRU ESTE SĂ SCRII ÎN PARTEA DE SUS, DREAPTA, PE FOAIA TA, LA CE

LUCRARE PRIMITĂ LA CONCURSUL DE BANDĂ DESENATĂ: AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS"

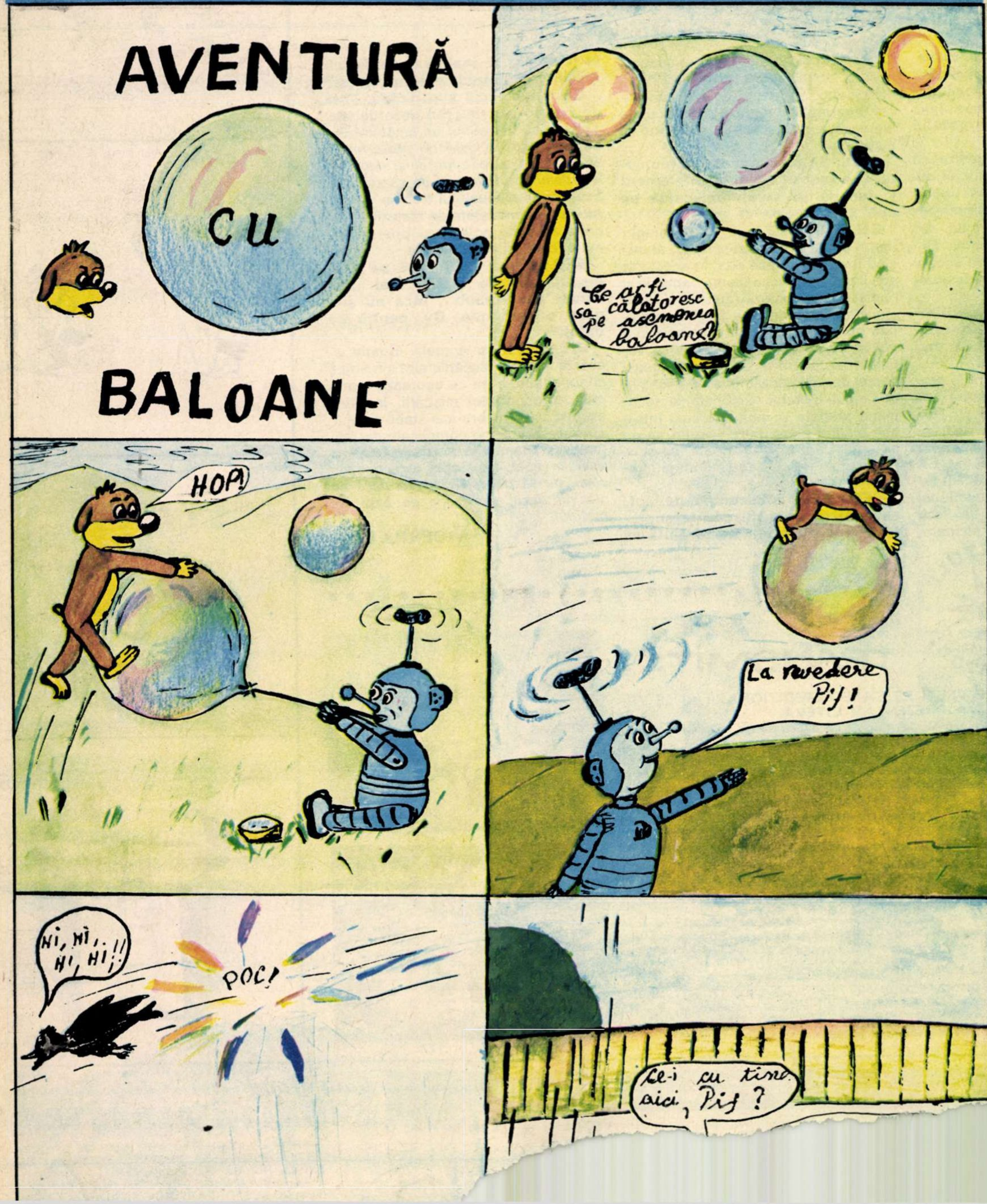
AVENTURĂ CU BALOANE
Ce ar fi sa călătoresc pe asemenea baloane?
HOP!
La revedere Pif!
HI, HI, HI, HI!!
POC!
Ce-i cu tine aici, Pif?

(URMARE DIN PAGINA [illegible])

magazin din sat care este și locul de adunare publică de unde mai află vești (nu există ziare, nu există mașini, nu există televiziune). Față de alte triburi din aridul ținut al canioanelor, Havasupaii sînt mai favorizați de natură, căci în mica lor oază pot cultiva pămîntul obținînd pepeni, legume și unele fructe, iar de pe niște terenuri rudimentar irigate, nutrețuri pentru animale. În rest membrii tribului nu sînt meșteri nici în arta olăritului ca cei din tribul Novajo nici în arta de a face giuvaeruri ca cei din tribul Hopi. Doar cîteva femei au mai păstrat meșteșugul împletirii coșurilor dar și acesta este pe cale de dispariție.

Din anul 1880, cînd locul a fost declarat rezervație, indienii duc o viață cu totul izolată. Pentru ei timpul nu mai este o noțiune. Marți nu se deosebește de vineri decît prin faptul că vinerea sosește poșta transportată de catîri.

Uneori, zilele sînt individualizate după evenimentul petrecut: ziua cînd a aterizat un elicopter, ziua cînd s-au terminat rezervele de cutare aliment etc. Singurele zile mai importante din viața tribului pot fi socotite cele în care au loc originalele băi la «sauna» în stil indian și Sărbătoarea piersicilor.

«Saunele» în stil indian sînt un fel de băi cu aburi care se fac într-un fel de colibă conică, jumătate în pămînt, jumătate în afară. După ce au fost încinse la foc un morman de pietre, acestea sînt așezate cu lopata într-o albie și apoi duse în coliba a cărei intrare este acoperită cu o pînză groasă.

Pentru ca timpul să treacă mai repede, pe toată durata «băii» se cîntă sau se poartă discuții. Indienii au credința că baia lor miraculoasă are proprietatea de a vindeca răceala, artrita sau chiar fracturile. De aceea obișnuiesc să sufle asupra părților dureroase rostind cuvîntul «Hang-e-go» — adică «bine». Niciodată după o asemenea baie indianul nu va intra în apă rece.

Cît privește Sărbătoarea piersicilor, ea a fost la origine o sărbătoare a recoltei. Din cauză că numărul pomilor fructiferi a scăzut cu fiecare an, iar roadele pămîntului erau tot mai slabe, sărbătoarea care are loc în luna august și-a pierdut din fast (rareori mai pot fi văzute pitoreștile costume indiene) și tribul a transformat-o în sărbătoare

rămas

PAGINA 5 MAGAZIN

LA VOLAN

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2								■		
3							■			
4					■					
5				■				■		
6		■				■				
7			■						■	
8					■					
9						■				■
10										

ORIZONTAL:

1. Turisme, limuzine, mașini sport într-un cuvînt. 2. Ridică mașina (pl.) — Super Lux în stîrșit!!. 3. Acoperă motorul. — Centimetru cub. 4. Din neamul erurilor. — Întrecere automobilistică de rezistență. 5. Refren popular. — Redacție (abr.) — Număr (abr.) 6. Munte în Creta. — Condică (inv.) 7. Curbe! — Pene!! 8. Arbust de pădure cu fructe căutate. — Nelipsite de la pneuri. 9. Capacitatea maximă... pe camioane. — Corp solid inelar. 10. Baterie.

VERTICAL:

1. Băgată-n viteză! 2. Drum bun! — ...motor. 3. Dacia 1100, Dacia 1300. — Locul fruntaș într-o cursă. 4. Lungește drumul. — Microcentrală... automobilistică. 5. Fără grai. — Merge înapoi — La jurnal! 6. Medii pe oră. — În cuvînt! 7. Cap de bielă — Iubită. 8. Claxon întrerupt!! — Conducătorul mașinii de curse. 9. Faruri. — Vreo (pop.). 10. Efectuată și cu autocarul.

A. IANCU

FĂRĂ CUVINTE

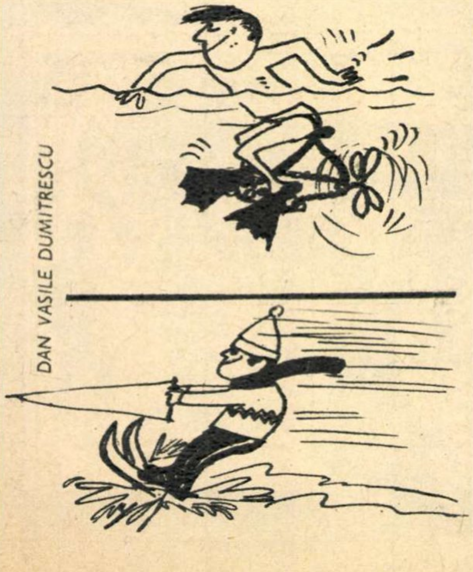

DAN VASILE DUMITRESCU

BLITZ

FII CUMINTE, E ORA DE SOMN.

UN ZÎMBET CU...

Romancierul american Ernest Hemingway (1898–1961) aflîndu-se odată la un banchet, a fost întrebat de un mare om de afaceri.

— De fapt care este cea mai bună metodă de scris?

— De la stînga spre dreapta, a mormăit scriitorul.

JOC CU MINGEA ÎN APĂ

Jucătorii se organizează în două echipe egale, de cîte 6—8 jucători. Arbitrul aruncă în apă o minge. Cel care prinde mingea va trebui să o arunce imediat unui jucător din echipa sa. Jucătorii din echipa adversă încearcă să-l împiedice, căutînd să prindă ei mingea și s-o joace între ei. Jocul este asemănător jocului de polo, însă fără porți. Jocul poate dura 10—15 minute, în funcție de posibilitățile fizice ale jucătorilor. Atenție! Jocul se organizează în zone cu apa puțin adîncă, cît mai la mal cu putință. Este bine ca jucătorii din cele două echipe să se deosebească într-un fel. Una din echipe ar putea purta caschete albe, cealaltă de altă culoare.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

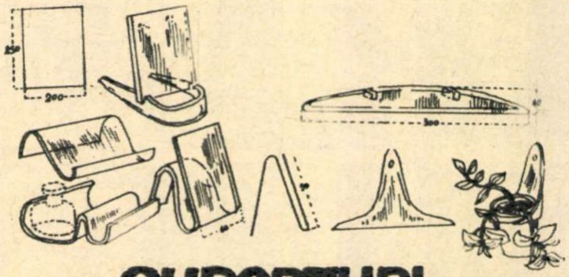

SUPORTURI

Suportul se confecționează din plexiglas cu o grosime de circa 2—3 mm. Pentru aceasta este nevoie de o bandă lată de 4 cm și lungă de 30 cm. Capetele sînt rotunjite. A doua parte o constituie o bucată de 25×20 cm. Pe banda inferioară se crestează două orificii, înclinate la 45° față de bază, iar în acestea se introduce bucata de plexiglas de 25×30 cm.

Un alt tip de suport se poate confecționa dintr-o singură bucată. Se folosește o placă de plexiglas, îndoită în patru locuri. Plexiglasul se introduce în apă fierbinte și se îndoaie în punctele stabilite, pe marginea mesei. Dimensiunile plăcii sînt de 30×30 cm.

În ilustrațiile alăturate sînt desenate și alte modele. În același mod vă puteți confecționa suporturi pentru fotografii, călimări și multe alte obiecte uzuale.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

AFIȘ,

ÎN ACEASTĂ SĂPTĂMÎNĂ VĂ RECOMANDĂM:

O CARTE: «Vasul ce plutește pe mare» din colecția «Preludii» apărută în editura «Ion Creangă».

UN FILM: «Sub semnul lui Monte Cristo» — film de aventuri — producție a studiourilor franceze.

NAVA EXPERIMENTALĂ «TIGERHAI» CONSTRUITĂ ÎN R.F. A GERMANIEI POATE NAVIGA ÎN ORICE CONDIȚII. NU SE POATE SCUFUNDA ȘI ÎȘI REVINE SINGURĂ DIN CELE MAI CRITICE POZIȚII.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Aventurile lui Crăiță

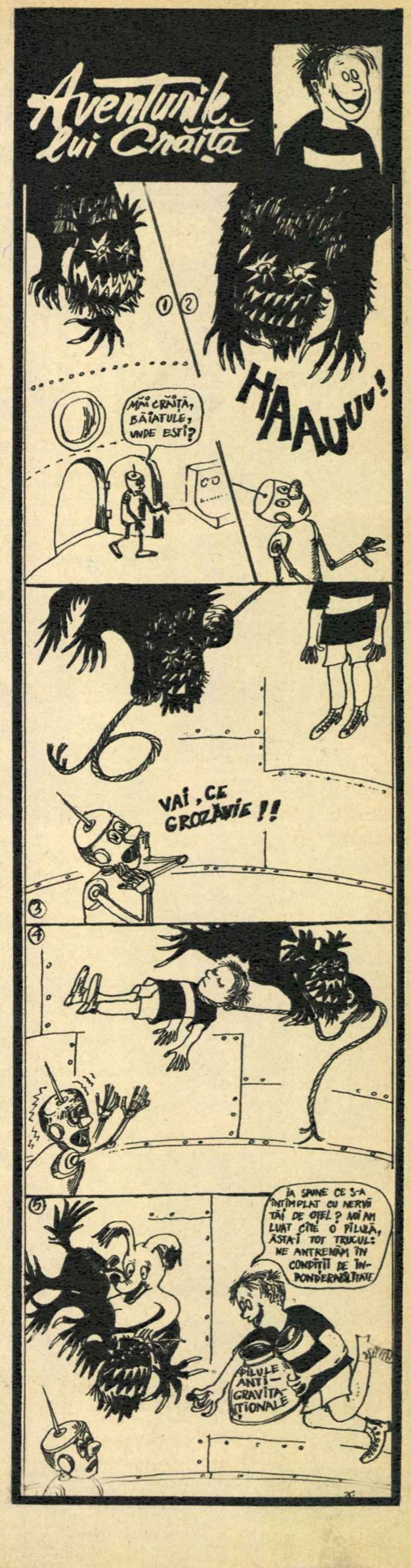

①
②
MĂI CRĂIȚĂ, BĂIATULE, UNDE EȘTI?
HAAUUU!
③
VAI, CE GROZĂVIE!!
④
⑤
IA SPUNE CE S-A ÎNTÎMPLAT CU NERVII TĂI DE OȚEL? MI-AM LUAT CÎTE O PILULĂ, ĂSTA-I TOT TRUCUL: NE ANTRENĂM ÎN CONDIȚII DE IMPONDERABILITATE
PILULE ANTI-GRAVITAȚIONALE

Desen: CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ VASILE

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

⑨

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: CEI PATRU BANDIȚI, ASTUPAȚI ÎN PEȘTERĂ DE CĂTRE CEL LĂSAT SĂ-I PĂZEASCĂ PE EXPEDIȚIONARI, REUȘESC SĂ IASĂ AFARĂ. DUPĂ O SUMARĂ JUDECATĂ, ACESTA ESTE INTRODUS ÎN GALERIA FALSĂ ȘI ASTUPAT ACOLO, IAR CEILALȚI PATRU, INTRÎND ÎN POSESIA PLANULUI SUBTERANULUI, AȘTEAPTĂ CA PESTE NOAPTE LACUL DE SUS SĂ SECE PENTRU A PUTEA INTRA ÎN GALERIA CARE, CONFORM PLANULUI, PARE SĂ DUCĂ SPRE CAMERA TEZAURULUI.

Scenariu: **CONSTANTIN DIACONU** Desene: **PUIU MANU**

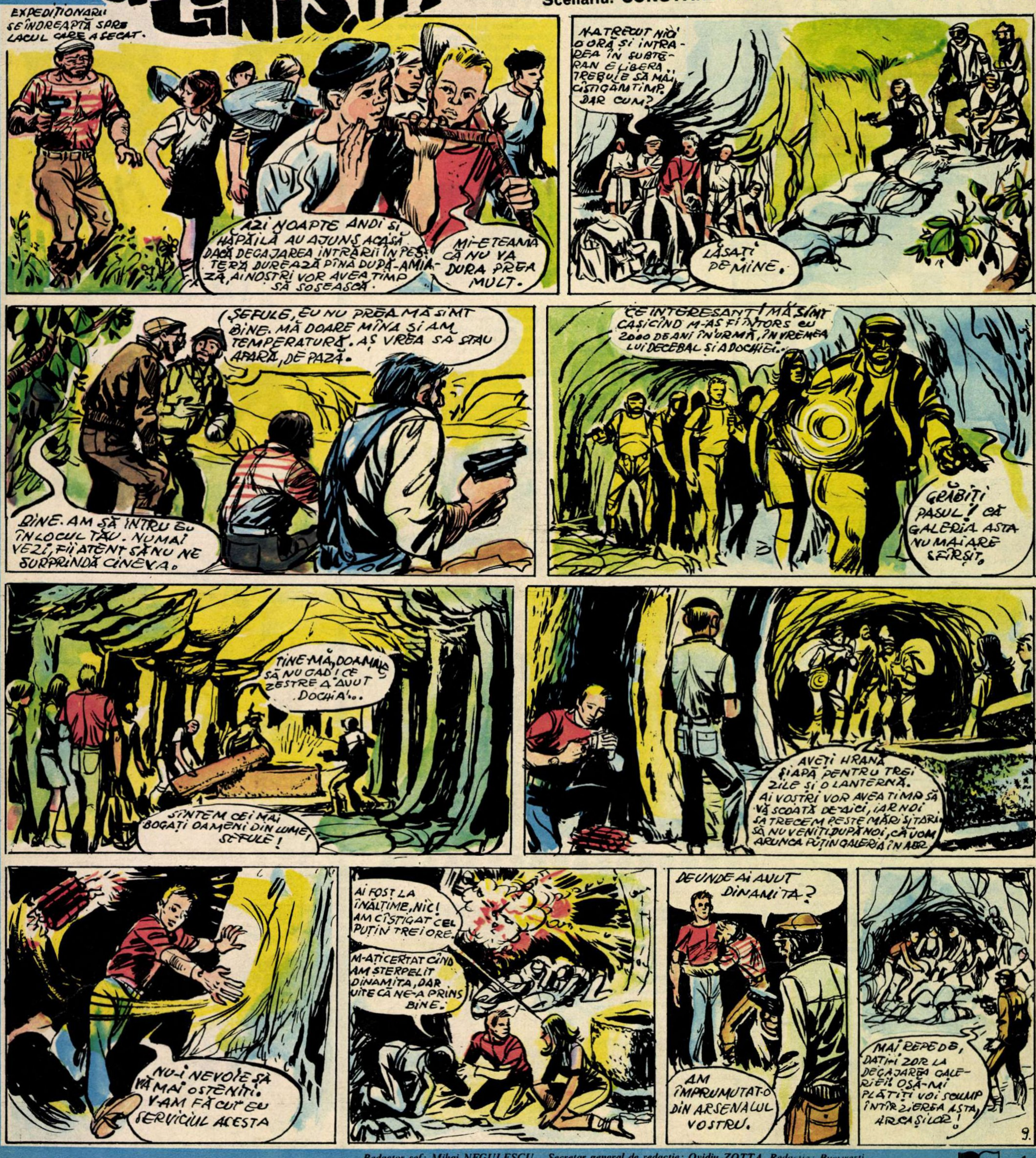
EXPEDIȚIONARII SE ÎNDREAPTĂ SPRE LACUL CARE A SECAT.
AZI NOAPTE ANDI ȘI HAPĂILĂ AU AJUNS ACASĂ. DACĂ DEGAJAREA INTRĂRII ÎN PEȘTERĂ DUREAZĂ PÎNĂ DUPĂ-AMIAZĂ, AI NOȘTRI VOR AVEA TIMP SĂ SOSEASCĂ.
MI-E TEAMĂ CĂ NU VA DURA PREA MULT.
N-A TRECUT NICI O ORĂ ȘI INTRAREA ÎN SUBTERAN E LIBERĂ. TREBUIE SĂ MAI CÎȘTIGĂM TIMP. DAR CUM?
LĂSAȚI PE MINE.
ȘEFULE, EU NU PREA MĂ SIMT BINE. MĂ DOARE MÎNA ȘI AM TEMPERATURĂ. AȘ VREA SĂ STAU AFARĂ, DE PAZĂ.
BINE. AM SĂ INTRU EU ÎN LOCUL TĂU. NUMAI VEZI, FII ATENT SĂ NU NE SURPRINDĂ CINEVA.
CE INTERESANT! MĂ SIMT CA ȘI CÎND M-AȘ FI ÎNTORS CU 2000 DE ANI ÎN URMĂ, ÎN VREMEA LUI DECEBAL ȘI A DOCHIEI...
GRĂBIȚI PASUL! CĂ GALERIA ASTA NU MAI ARE SFÎRȘIT.
ȚINE-MĂ, DOAMNE, SĂ NU CAD! CE ZESTRE A AVUT DOCHIA!...
SÎNTEM CEI MAI BOGAȚI OAMENI DIN LUME, ȘEFULE!
AVEȚI HRANĂ ȘI APĂ PENTRU TREI ZILE ȘI O LANTERNĂ. AI VOȘTRI VOR AVEA TIMP SĂ VĂ SCOATĂ DE AICI, IAR NOI SĂ TRECEM PESTE MĂRI ȘI ȚĂRI. SĂ NU VENIȚI DUPĂ NOI, CĂ VOM ARUNCA PUȚIN GALERIA ÎN AER.
NU-I NEVOIE SĂ VĂ MAI OSTENIȚI. V-AM FĂCUT EU SERVICIUL ACESTA
AI FOST LA ÎNĂLȚIME, NIC! AM CÎȘTIGAT CEL PUȚIN TREI ORE.
M-AȚI CERTAT CÎND AM ȘTERPELIT DINAMITA, DAR UITE CĂ NE-A PRINS BINE.
DE UNDE AI AVUT DINAMITA?
AM ÎMPRUMUTAT-O DIN ARSENALUL VOSTRU.
MAI REPEDE, DAȚI-I ZOR LA DEGAJAREA GALERIEI! O SĂ-MI PLĂTIȚI VOI SCUMP ÎNTÎRZIEREA ASTA, ARCAȘILOR!
9.

(va urma)

Cutezătorii 35

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura Scînteii; Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAȘ

1 LEU

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă. 41033

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

36

JOI, 3 SEPTEMBRIE 1970, ANUL IV

154

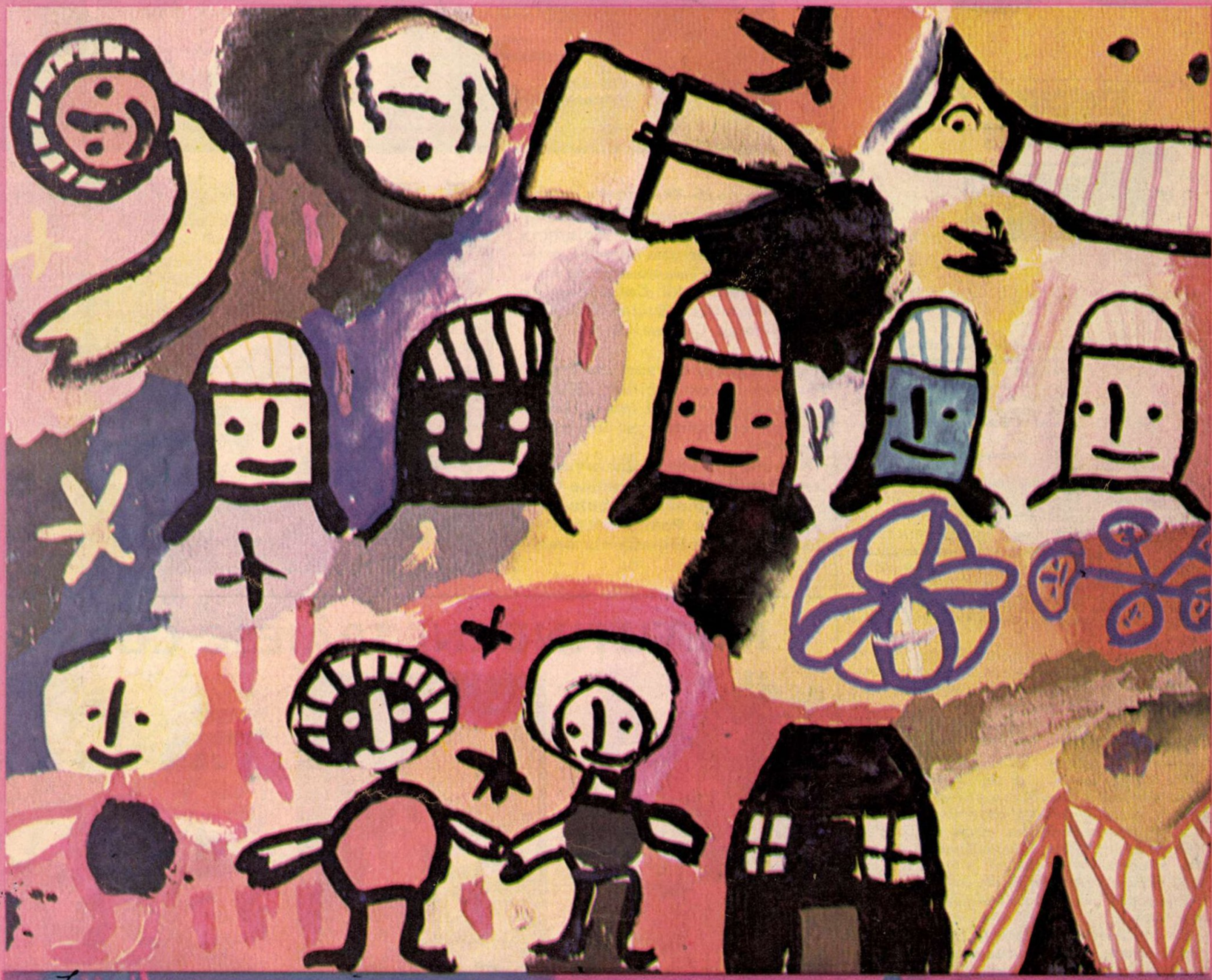

«TABĂRA PRIETENIEI» — desen de FLOREA DORINA, Vulturești-Argeș

În acest număr:

165 DE APARATE FOTO ÎN GOANĂ DUPĂ SUBIECTE!

Ecuatorul a trecut cîndva pe la Dorohoi?

Pif ȘI COLEGUL MINITEHNICUS cinefili

În paginile 7-10:

REZULTATELE CONCURSULUI DE DESENE „Meridianele prieteniei" ORGANIZAT ÎN COLABORARE CU UNICEF

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

«Dragă revistă, sînt un pionier din Colonia Puru. Astăzi, 7 august, au trecut prin Puru pionierii echipajului «Roza Coziae». Ei m-au rugat să vă scriu că totul merge bine. Acum, ei sînt în drum spre Obîrșea Lotrului...»

Diaconu A., 7 august a.c.

Mulțumim, elev Diaconu, mulțumim bravi membri ai echipajului «Roza Coziae». Veștile lansate de pe traseele expedițiilor au fost recepționate, prompt și fidel, de-a lungul întregii veri, la redacție. O veste particulară: zilele acestea, autofurgoneta redacției a transportat în sefurile secției concursuri a redacției cele peste 300 de medalii — aur, argint și bronz — ce vor răsplăti, în decembrie, cele mai frumoase și mai instructive expediții.

Gestul pionierului din colonia Puru, care se angajează voluntar ca agent de legătură cu «statul major», în operațiunea «Vacanță», ne pare semnificativ. Și ne bucură. Pornite ca un joc temerar, în ineditul naturii, expedițiile inițiate de revistă par a capta un interes ce nu se limitează la sfera participanților.

Mai reținem faptul, și el semnificativ, că pionierul Diaconu Alexandru nu a lăsat «pe mîine» împlinirea unei făgăduinți. «Roza Coziae» a avut în el un prieten pe al cărui cuvînt te poți bizui.

Oricît de «măruntă» ar părea fapta lui Alexandru, o semnalăm cu bucurie — mai cu seamă acelora care, neîntrecuți în ale vorbei, rămîn nu o dată codași cînd e vorba de acoperirea în aur, a faptelor.

Să fim sinceri, ne place la corespondentul nostru că este un tînăr inimos, dornic să-și ajute prietenii — chiar dacă în acea zi îi întîlnise pentru prima oară. Nu ne îndoim că relatările expediționarilor despre misiunea lor l-au impresionat sincer. Laconicul mesaj ce-l avea de transmis — TOTUL MERGE BINE — devenea astfel pentru el, cel din tabără, de o profundă gravitate.

Dacă, într-adevăr, totul s-a desfășurat și se desfășoară cu bine pretutindeni, pe toate cele o sută de itinerarii ale «Expedițiilor Cutezătorii», aceasta se datorește de bună seamă și miilor de prieteni întîlniți pe parcursul călătoriilor. De la copiii din tabere la cabanieri și alpiniști, de la paznicii de vînătoare la ciobani și țapinari, acești oameni ai munților au trăit clipe de neuitat în tovărășia temerarilor expediționari.

Oare cum vor răsplăti rezultatele expedițiilor această distinsă, frățească ospitalitate?

M.N.

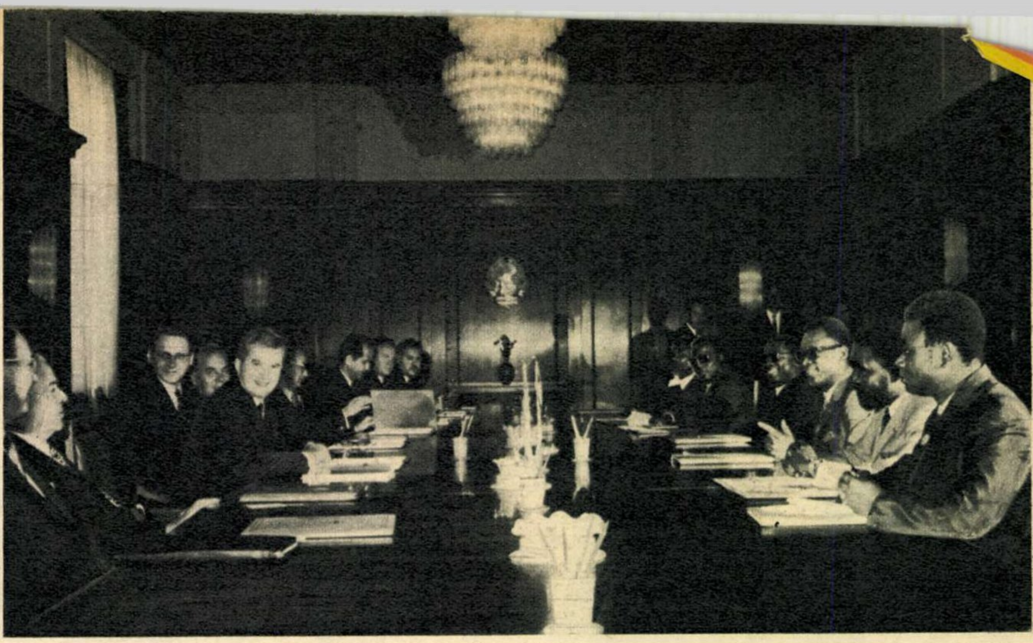

În zilele de 25—29 august a.c., președintele Republicii Democratice Congo, Joseph-Désiré Mobutu a întreprins, împreună cu soția, o vizită oficială în țara noastră, la invitația președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu.

În fotografia de sus, un aspect din timpul convorbirilor oficiale, care s-au desfășurat într-o atmosferă de cordialitate și înțelegere reciprocă.

Într-una din zile, soția președintelui Republicii Democratice Congo, Marie-Antoinette Mobutu, a făcut o vizită la Palatul pionierilor din Capitală (fotografia din dreapta).

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

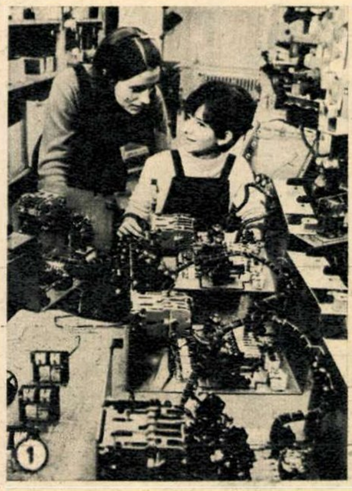

- Elevii din Karl Marx Stadt (R.D.G.) își desfășoară o bogată activitate în cercurile tehnice. Fotografia ne înfățișează un aspect grăitor de la centrul politehnic din localitate, care este frecventat de elevi din clasele VII—X (1)
- Jucăriile executate la cunoscuta fabrică din Pribram (Boemia) sînt primite cu bucurie de către cei mici. Și nu-i de mirare: muncitorii de aici le pregătesc mereu surprize noi — dovadă această maimuță uriașă (2)
- Prin contribuția U.N.I.C.E.F. în Nigeria, se reconstruiesc numeroase școli și spitale care au avut de suferit de pe urma războiului. De asemenea, prin grija aceleiași instituții, în alte țări, copiii, ale căror mame sînt ocupate în producție, se bucură de îngrijirea atentă a unor cadre de specialitate (3—4)

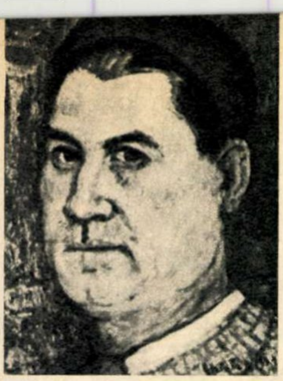

Autoportret 1934

DUMITRU GHIAȚĂ

ARTIST AL POPORULUI

O permanentă preocupare pentru tot ceea ce este uman, o generozitate manifestată estetic și etic, tehnic și spiritual, generozitate care angajează pe plan mai larg însăși *condiția de a fi sau nu a artei* caracterizează lucrările pictorului Dumitru Ghiață.

Născut în anul 1888 în satul Colibași din județul Mehedinți, Dumitru Ghiață, azi artist al poporului, își începe studiile de specialitate lucrînd în cadrul «Academiei libere» cu Arthur Verona, și își completează apoi cunoștințele de meșteșug pictural atît la Paris în Academiile Rançon și Délécluze, cît și în timpul unei călătorii în Italia. Dar nu călătoriile în străinătate au avut un rol decisiv în formația sa, ci necuprinsa dragoste a pictorului pentru pămîntul românesc, miraculos și fecund, pămînt pe care l-a străbătut cu pasul decenii în șir. Confruntat cu lumea dinăuntru sau cu cea din afară, pe întreg circuitul peregrinărilor în cadrul climatului românesc, Dumitru Ghiață aduce cunoașterea propriei sale sensibilități.. Străvechea înclinație a poporului pentru culoare și decorativitate, pentru forme concise și esențializate, cunoaște în lucrările sale o dezvoltare organică și o trecere într-o modalitate de expresie dintre cele mai originale. În pînzele sale oamenii și lucrurile trăiesc, dar cu o viață nouă, aceea pe care le-o dă artistul. Dragostea pentru flori, materializate în armonii de culoare, a însoțit întreaga sa creație. Pictorul preferă formelor complicate și delicateței rafinate a porțelanurilor, străchinile simple, ulcelele cu desen elementar ce amintesc de creația meșterilor anonimi. În aceste ulcele de o nobilă simplitate, florile modeste, fără parfum, capătă o vibrație amplă, atestînd capacitatea de a surprinde ineditul și suavul în cea mai obișnuită temă.

Marina PREUTU

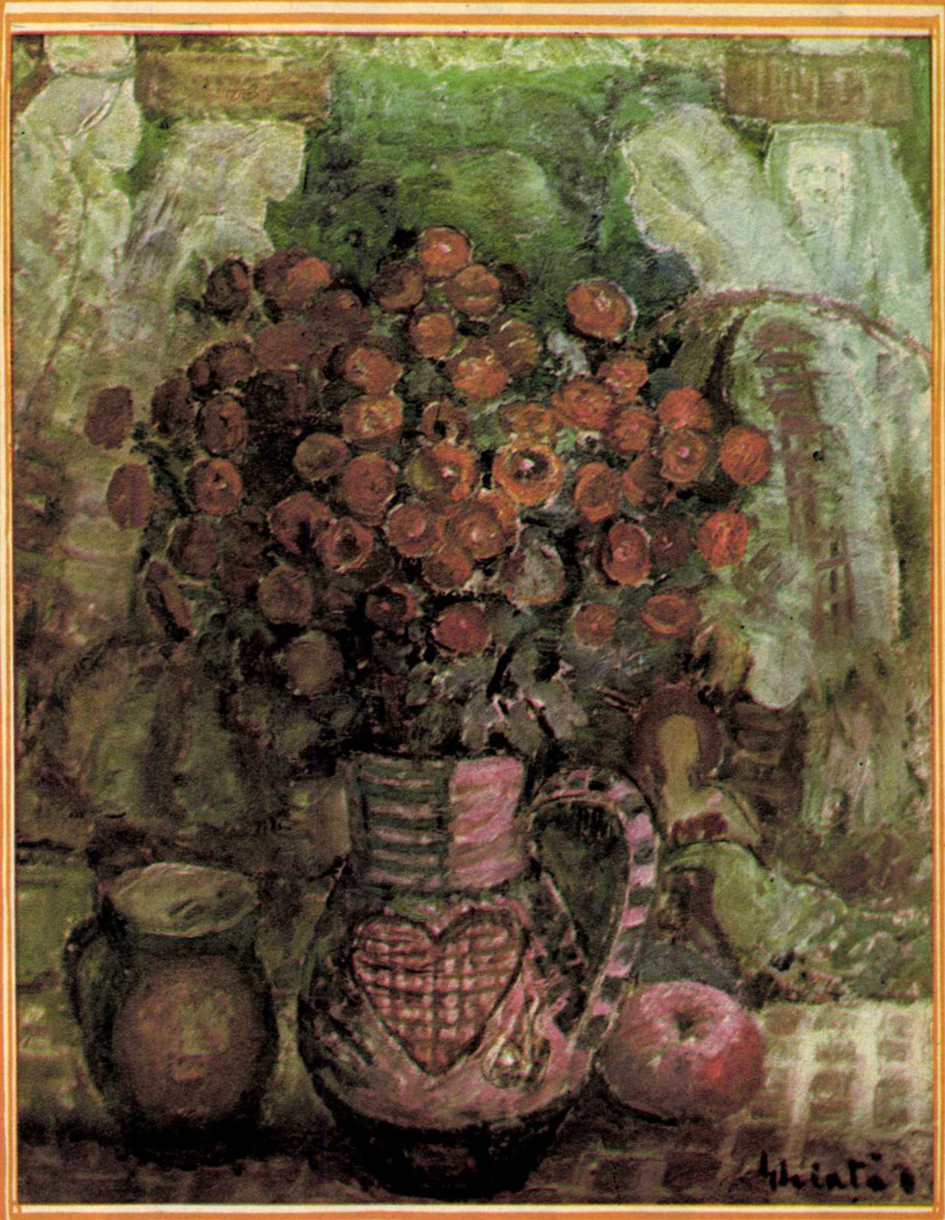

DUMITRU GHIAȚĂ — FLORI

165 APARATE FOTO în goană după SUBIECTE

Păușa — Călimănești — 1970!

Tabăra centrală — a fotoreporterilor pionieri. Păduri, poieni pline cu flori, soare, liniște, liniște...

Și iată că așa, deodată, într-o zi s-a pornit o zarvă neobișnuită.

S-a dat start în concursul de fotografii! S-a declanșat primul aparat, s-a reținut prima imagine, pentru prima fotografie și, de-atunci, să te tii... Totul era luat cu asalt: frumusețile din împrejurimi, sportivii și spectatorii, mîncăcioșii și mofturoșii, somnoroșii, harnicii detașamentelor de serviciu și tot, tot ce se întîmpla în viața taberei era prins în obiective de cei 165 de pionieri fotoreporteri prezenți aici. Con-

Continuare în pag. 4

165 APARATE FOTO în goană DUPĂ SUBIECTE

PRIMELE TREI FOTOGRAFII PREMIATE

1 «Autograful» (peisaj) — Cîrstea Nicolae — Oradea.

2 Tovarăși de drum (viața taberei) — Corneliu Dorin Gelep — Craiova.

3 «Bosumflata» (portret) — Adriana Lowy — București

curenții făceau adevărate curse după subiecte. Ziua erau într-o continuă alergătură «după soare», îi urmăreau razele-i aducătoare de lumini și umbre... Seara, aidoma licuricilor, se dădeau de gol după strălucirea fugară a becurilor. De multe ori, la lumina lanternelor spălau filmele, uscau fotografiile pe aparatul care nu se mai odihnea toată ziua.

Și cînd s-a încheiat concursul, iar fotoreporterii au intrat în «vacanță», membrii juriului au început munca. Fotografii, fotografii, fotografii... Alegerea era o treabă grea. Pionierii s-au întrecut în măiestrie. Pînă la urmă juriul a hotărît. A ales cele mai frumoase fotografii dintre atîtea frumoase, executate de membrii cercurilor de fotoamatori de la multe școli și case ale pionierilor din țară.

Zilele de vacanță de la Păușa-Călimănești s-au încheiat conform tradiției — cu un minunat foc de tabără. Și, tot respectînd tradiția, s-au dat și s-au luat adrese pentru continuarea prieteniilor începute aici. Dar în mod excepțional subiectul preferat al tuturor discuțiilor a fost *fotografia*. Nici nu se putea altfel, doar eram în tabăra fotoreporterilor pionieri.

L. TIBOR
membru în juriul republican al
concursului de fotografii al
pionierilor și școlarilor.

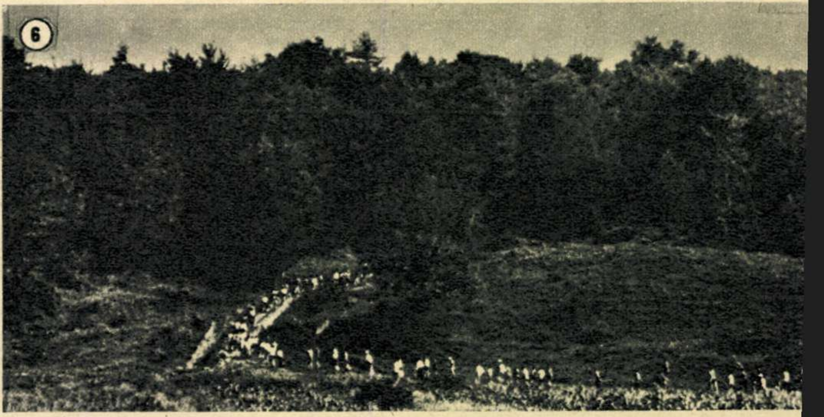

1. Începe concursul.

2. Se fotografiază mereu

3. «Dragă mămico, aici ne simțim minunat...»

4. Întrebări, întrebări...

5. «Grasule», poate așa mai slăbești puțin!

6. În drumeție

7. Totul s-a terminat atît de repede și atît de frumos...

③

INTRE NOI, REPORTERII

OCTAV PANCU-IAȘI

Sigur, căutînd exprimarea cea mai concisă, dicționarul are dreptate definind reportajul «un articol de ziar cuprinzînd relatarea unui fapt, descrierea unui loc, folosind pentru aceasta informații culese la fața locului».

Sigur, unei definiții nu-i putem cere mai mult, ea e menită să ne înarmeze cu un adevăr, nu să ne strecoare un fior poetic. Și totuși, dragi și foarte tineri colegi, corespondența pe care v-o înfățișez astăzi își merită numele de *reportaj* nu, pur și simplu, pentru că relatează un fapt destinat publicării și folosindu-se de informații culese la fața locului, ci pentru că fiecare cuvînt e încărcat de emoție și, la rîndul său, ne-o transmite intactă, proaspătă.

Din păcate, spațiul nu-mi dă voie s-o citez decît trunchiat și atunci prefer s-o povestesc.

O fetiță din Mediaș — *Doina Șomfăleanu, Str. Neculce nr. 23*, descrie cum, în zilele dramatice ale acestui început de vară, apele Tîrnavei, năpustindu-se asupra orașului ei, au distrus și tot ce avea familia sa, din casă n-au mai putut salva nimic. Ne-am întors, scrie Doina, după retragerea apelor, și prin mîlul gros din casă am început să descoperim o farfurie, o cămașă, un ciob de oglindă... Costumul de pionier al Doinei — cravata roșie, bluza albă, fusta bleumarin — care înainte de dezlănțuirea apelor se afla așezat pe un umeraș, în șifonier, acum dispăruse, rîul pe malul căruia pionierii aprinseseră focuri de tabără, împletindu-și cîntecele cu unda lui, acum îi luase Doinei costumul cel mai drag... Dar Crenguța, altă fetiță — una dintre sutele de mii de pionieri și școlari care au sărit în ajutorul colegilor lor sinistrați — i-a trimis Doinei propriul ei costum de pionier, însoțit de o scrisoare de îmbărbătare. Acum, Doina așteaptă o fotografie de la Crenguța, vrea să știe cum arată noua sa prietenă, buna sa prietenă. Dar pe cît de repede i-a sosit Dorinei pachetul în care a găsit și costumul de pionier al Crenguței, pe atît de mult întîrzie fotografia. Și Doina nu știe de ce. N-o fi avînd Crenguța o poză s-o arate frumoasă? Nu, Crenguței i se pare că e mai frumoasă rămînînd una din atîtea prietene necunoscute, din atîția prieteni necunoscuți, dar care nu ezită o clipă să sară în ajutor, credincioși omeniei, nobleței sufletești.

Tabăra de... CIRCULAȚIE

Vacanță! Vacanță! Vreme a drumețiilor și excursiilor! Vreme a odihnei și bucuriei, a învățăturii fără catalog. A taberelor...

Cîteva dintre ele au avut anul acesta un caracter deosebit...

Vă amintiți?

Așezată în apropierea muzeului Bran, v-a fost gazdă primitoare, timp de o lună de zile, vouă, celor mai buni membri ai patrulelor școlare de circulație. V-ați întîlnit aici peste 256 de elevi din țară. De ce? Pentru a vă completa și însuși cît mai temeinic cunoștințele voastre despre cele mai importante reguli de circulație. Dar, să încercăm să prezentăm pentru cititorii revistei cîteva secvențe ale activităților de aici cu ajutorul aparatului de fotografiat.

Maria MINCIU

1. În exercițiul funcțiunii — dirijarea elevilor la traversarea străzilor spre și de la școală.
2. O discuție între specialiști.
3. Primii cîștigători ai concursului de... circulație.
4. Mici milițieni la... plimbare.

①

②

③

④

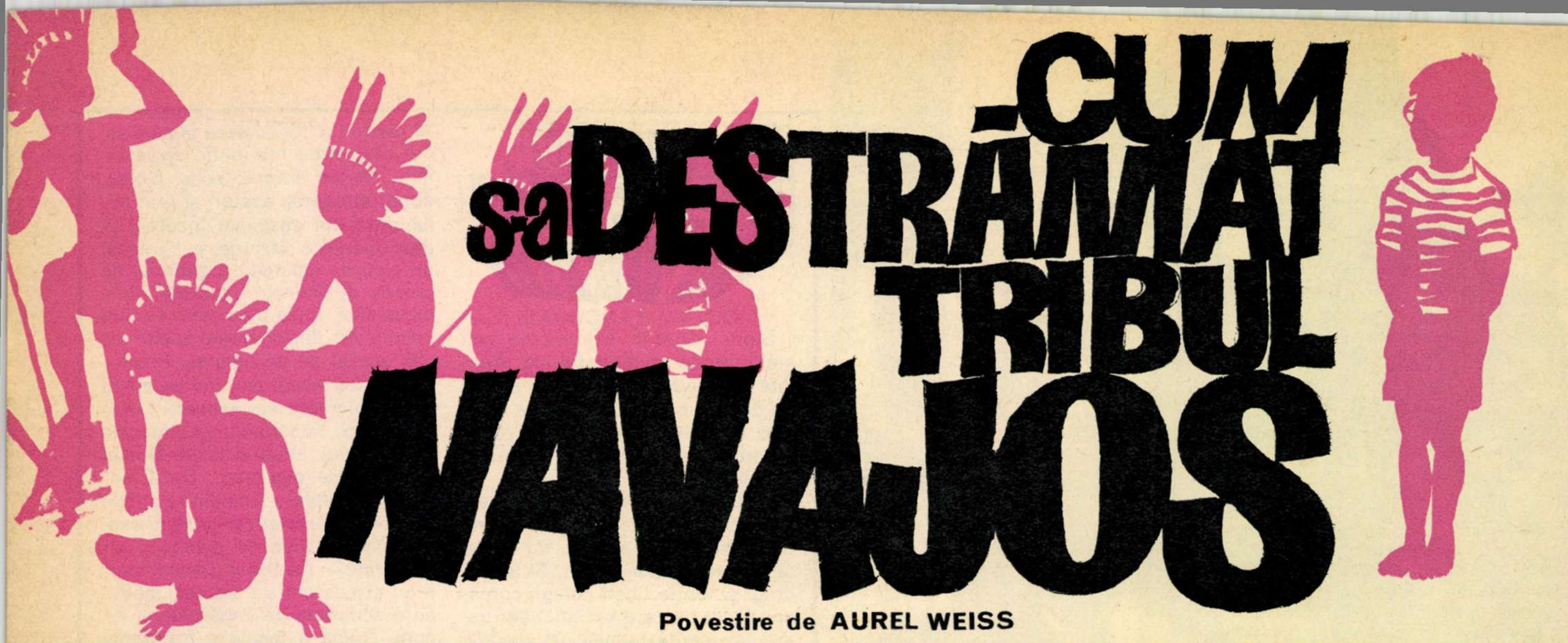

CUM s-a DESTRĂMAT TRIBUL NAVAJOS

Povestire de **AUREL WEISS**

E foarte greu să pricepi de ce un băiat vrea numaidecît să facă parte dintr-un trib de piei roșii, de ce tocmai Navajos și de ce tocmai atunci cînd e miop și are două dioptrii și jumătate la fiecare ochi în parte și poreclit din cauza asta «Buhă» de către navajoși, deși el încă nu făcea parte din trib.

Ar exista o explicație, că în tot cartierul nou de blocuri nu se găsea decît un singur trib, și acela Navajos, poate singurul trib din tot orașul. Cît despre șef, Ochi de Șoim, numai cuvinte de laudă: era un fenomen, un adevărat computer care ținea minte toată preistoria, istoria antică, medie și modernă cu toți regii, prinții și suitele lor, ba chiar ți-ar fi putut spune cum îl chema pe cîinele de vînătoare favorit al lui Ludovic al XIV-lea, precum și pasagii întregi din Mahabarata și Ramayana. E chiar de mirare cum s-a mulțumit Ochi de Șoim doar cu situația de căpetenie de piei roșii cînd ar fi putut deveni cel puțin faraon. Numai că o îmbrăcăminte de faraon era cam greu de confecționat, pe cînd pentru a fi piele roșie era suficient să-ți scoți cămașa și să-ți pui cîteva pene în cap. Toate penele tribului Navajos proveneau de la gîște în viață și însuși șeful, Ochi de Șoim, mîncase cîteva palme pentru penele colorate pe care le purta.

Ca să fii primit în trib, trebuia, mai întîi, să știi să tragi cu arcul, treabă cam grea pentru Buhă care totuși făcuse tot ce se putea în pregătirea individuală cu arcul. Astfel, pagubele aduse gospodăriei părintești se ridicau la două geamuri sparte, 4 sticle de vinete conservate trîntite de pe o policioară, plus pierderea unei săgeți care fusese ulterior găsită în oala cu supă de pasăre.

De astă dată băiatul trăgea nădejdea că mult rîvnita calitate de membru al tribului Navajos îi va fi atribuită. Venise cu un arc pe cinste, construit în principal dintr-o coadă de bătător avînd drept coardă un fir tare de nylon.

— Dă-i drumul! porunci Ochi de Șoim.

Buhă se zgîi îndelung la stîlpul ce slujea drept țintă și eventual stîlp de tortură pentru inamicii prezumptivi prinși în luptă. Apoi trase. Se auzi un vîjîit și apoi nimic. Navajoșii se uitară în toate direcțiile, dar nicăieri nu se vedea vreo urmă de săgeată. Abia pe urmă le dădu prin minte să caute și în spatele trăgătorului și, spre marea lor uimire, găsiră săgeata înfiptă în butoiul cu apă în care se spălau zidarii de pe șantierul acela, astfel că izbucniră într-un rîs nebun, neputîndu-și explica fenomenul ca o săgeatră trasă înainte să meargă, de capul ei, înapoi. Numai Ochi de Șoim se supără foarte tare și se răsti la băiat.

— Îți bați joc de căpetenia Navajos? Să nu te mai prind pe aici, că te pun la stîlpul de tortură după ce mai întîi am să-ți iau scalpul. Apoi se lansă într-o lungă divagație care ar fi constituit deliciul oricărui profesor de istorie, înălțînd în slăvi meritele tribului Navajos, revendicînd ca fiu al acestui trib pe însăși Winetou, vorbind cu înflăcărare despre Irokezi, despre Comanși, despre mîndrii fii ai tribului Pownee și împroșcînd cu invective pe Yumași și tot neamul lor, numindu-i «broaște rîioase» și trădători care s-au alăturat invadatorilor Mexicului, urîndu-le ca în veci să nu le calce piciorul pe «veșnicile cîmpii de vînătoare ale lui Manitou», ci mai degrabă să zacă toți în vreo mlaștină puturoasă. După care se îmblînzi văzînd adorația cu care era ascultat de toți cei 7 membri ai tribului, invitîndu-l pe băiatul cu dioptrii să șadă alături și „să fumeze" calumetul[1], ceea ce încă nu însemna că a fost primit în trib.

Dar Buhă, care îl ascultase cu ochii albaștri imenși îndărătul lentilelor de doi jumătate, spuse:

— Am un cîine.

— Și ce-i cu asta?

— E un cîine dresat. L-am dresat eu. Poate fi folositor tribului. După care se duse mai departe, după schele, și aduse, tîrîndu-l cu o sfoară, un fel de cîine, slab și amărît, care nu știa să-și țină coada decît covrig între picioare și care nu dădu nici un semn de entuziasm văzînd mîndrele penaje ale tribului.

— Și cum îl cheamă pe acest cîine?

— Tomawhak[2] (și rosti greșit fonetic, tomahak).

Ochi de Șoim păru plăcut surprins și-l invită pe băiat să demonstreze calitățile lui Tomawhak.

Numai că dresajul se dovedi complet eronat, adică Tomawhak făcea exact pe dos decît ceea ce i se spunea. Cînd i se ceru laba, cățelul începu să umble în două picioare iar cînd băiatul cu dioptrii aruncă un băț și porunci «aport»! Tomawhak începu să caște și dădu semne vădite că ar dori să se pregătească de culcare.

Întreg tribul rîdea în hohote, ba chiar și Ochi de Șoim, iar în ochii albaștri ai băiatului lucea o scînteie de disperare.

— E foarte credincios! — strigă el căutînd să acopere hohotele de rîs. E gata să și moară pentru mine! strigă și mai tare. La care toți tăcură.

Buhă luă cățelul de sfoară și îl duse la marginea unei gropițe cu var stins, moale. Îi privi pe toți cu ochii albaștri, imenși și scăpărători în dosul lentilelor și porunci: «Sări!» «Sări!» repetă băiatul neîndurător.

— Asta nu se poate — spuse un Navajos cu vocea gîtuită.

— Eu hotărăsc ce se poate și ce nu se poate, replică sec Ochi de Șoim.

Cîinele chelălăi jalnic și se uită în ochii lui Buhă. Nu se putea împăca cu gîndul că acesta îi cere moartea. În cele din urmă, după ce executase pe dos toate comenzile, pe asta o înțelesese. Privind încă o dată dioptriile stăpînului, deveni demn. Se scutură ca de purici, își făcu vînt și sări, îngropîndu-se de la început, pînă la piept, în mîzga moale și trădătoare.

— Se scufundă — șopti cineva.

Cîinele nu spunea nimic, îi privea pe toți cei de pe marginea gropii cu ochi care nu mai semănau cu cei ai lui Tomawhak și, din cînd în cînd, voia parcă să muște varul care îl trăgea spre adînc.

— Asta nu se poate — zise navajosul care vorbise întîia oară, numai că acum îi tremura vocea a plîns.

Ochi de Șoim țîșni în sus ca împins de un arc.

— Cine îndrăznește să plîngă ca o babă?... începu el. Dar expresia fețelor din jur îl făcu să tacă brusc.

— Ce facem acum? întrebă o voce gîtuită.

— Nu facem nimic — țipă nejustificat Ochi de Șoim și iar îl îngrijoră expresia fețelor.

— Poate că ar trebui să coboare Ochi de Șoim...

— De ce să cobor eu? — se rățoi șeful, uscat.

Să se coboare în varniță... Auzi ce idee! Și, închipuindu-și mîzga care îl trăgea la fund, Ochi de Șoim simți că i se moaie picioarele, senzație însoțită, paradoxal, de o teribilă dorință de a o lua la fugă. Cineva pufni cu ciudă de parcă ar fi scuipat. Era un navajos negricios, care își smulse penele din cap și le aruncă pe jos. Apoi începu să-și scoată în grabă cureaua de la pantaloni ceea ce făcură și ceilalți înțelegîndu-i intenția. «Cobor eu — spuse el — Țineți-mă bine!» Ochi de Șoim se simțea nu numai singur, dar și nedorit. «Ei bine, făcu. Dacă e p'așa...» Își scoase și el penajul, dar gestul nu fu luat în seamă de nimeni. Navajosul cel negricios ieșea din groapă cu Tomawhak în brațe, plini amîndoi de var. «Repede la butoiul cu apă, să nu se întărească pe noi».

Se spălară îndelung, el și cîinele căruia îi revenise expresia de prost. Ochi de Șoim încercă să înceapă o ditirambă, apoi spuse trist: «hm!» și plecă cu nasul în pămînt. Buhă își pierduse lucirea albastră-vie, din ochi. Acum, lentilele lui de doi jumate păreau opace. Navajoșii plecaseră încercînd să ia cu ei cîinele, dar acesta se instalase la picioarele stăpînului și gîfîia cu limba scoasă, privind din cînd în cînd spre lentilele groase. Într-un tîrziu, Buhă simți că Tomawhak îl linge pe mînă. Nu se uită la el, dar îl luă de sfoară și rosti încet:

— Cred că o să ne jucăm de-a altceva.

De la distanță, amîndoi păreau cam necăjiți.

---

1) Pipa păcii
2) Mică secure de luptă indiană

Desene de Dinu Petre

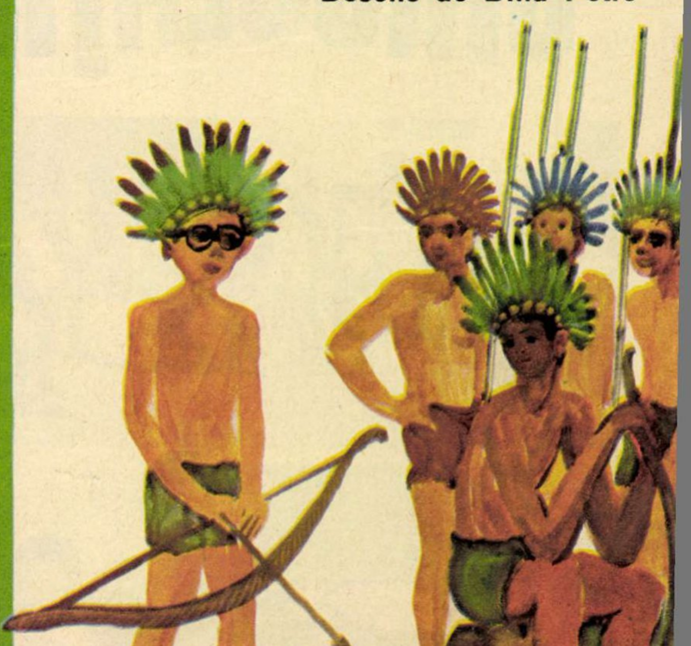

DESENE PENTRU UN MILIARD DE PRIETENI

Am în față douăsprezece desene. Selecționate din 12 108. Semnate de copii între 6 și 15 ani. Laolaltă cu încă trei, alese din lucrările primite la revista «Jòbarat», geamăna în limba maghiară a revistei «Cutezătorii», aceste douăsprezece acuarele, guașe și tușuri vor lua chiar azi drumul aeroportului internațional Otopeni. Vor poposi apoi la Paris, la juriul european ce se va reuni la 15 septembrie a.c., în saloanele ziarului «Le Figaro», sub egida Fondurilor Națiunilor Unite pentru copii (UNICEF).

Prezențe concludente în expozițiile anuale, inițiate de Consiliul Național al Organizației Pionierilor, sau ale unor albume de artă de talia celui intitulat «Dăruiți copiilor vopsele» (distins recent cu Premiul special al juriului și Medalia de aur la concursul Cele mai frumoase cărți ale anului 1969), celor mai tineri desenatori și pictori din România li s-a oferit de astă dată prilejul să se întreacă cu colegii lor din alte țări, în cadrul unei competiții avînd ca temă prietenia între copiii tuturor popoarelor, ai întregii lumi.

Vibrînd de prospețime și dăruire, mesajul fiecăreia dintre lucrările sosite în redacție tălmăcește o bătaie de inimă, un ideal. Fiecare guașă sau acuarelă exprimă încrederea în viitorul de progres și pace al omenirii, sentimente de stimă și prietenie, pe care pionierii României, copiii acestei țări le nutresc pentru semenii lor, de pretutindeni.

Bogăția și exuberanța culorilor, pronunțatul simț decorativ, ineditul compoziției, «naivitatea» cuceritoare a multora dintre desene fac dificilă orice încercare de a le ierarhiza într-o suită de valori. Găzduindu-le pe cele mai bune dintre ele, în «Galeriile de artă — Cutezătorii», prezentăm cititorilor, transpusă cu talent și autenticitate expresia tot atîtor gesturi de solidaritate. Cîteva exemple edificatoare asupra a ceea ce pot săvîrși tinerii artiști — și cei din Vultureşti o dovedesc cu prisosință — atunci cînd sînt îndemnați la o treabă pasionantă, cînd au la îndemînă cîteva guașe, cîteva acuarele, cîteva cartoane de desen.

Acordînd două sute două premii și distincții, redacția adresează felicitări cîștigătorilor, tuturor participanților la concurs. Adresăm multumiri cadrelor didactice, profesorilor de desen în primul rînd, care — împreună cu părinții micilor artiști — manifestă grijă în a-i îndruma, în a le dărui, o dată cu sfaturi competente — acele necostisitoare dar vrăjitorești vopsele, cu care — să privim reproducerile din acest număr — se pot săvîrși uneori adevărate minuni ale fanteziei și culorii.

Mulțumim pictorilor, literaților, graficienilor care au răspuns cu entuziasm invitației noastre de a participa la evaluarea miilor de desene. Sîntem recunoscători prestigiosului reprezentant al picturii românești contemporane, octogenarului maestru Dumitru Ghiață care — cu nedezmințita-i tinerețe — a binevoit să se aplece cu dragoste și generozitate asupra creației acestor «confrați», mai tineri cu 70 de ani.

Ne este greu să spunem care dintre cei mai tineri pictori, premiații sau nepremiații de astăzi, vor fi cei care vor duce spre culmi de cinstire pictura românească, așa cum au dus-o Nicolae Grigorescu, Ion Andreescu, Ștefan Luchian, Ion Țuculescu, Dumitru Ghiață.

Sîntem bucuroși să știm că frumoasele voastre desene, sentimentele tuturor participanților la concursul «Meridianele prieteniei» află pretutindeni, pe meridianele și paralelele Planetei, ecouri frățești. Trăind în condiții atît de diferite, un miliard de copii și adolescenți fac ca din curcubeul, din policromia exuberantă a desenelor, a visurilor lor cutezătoare, să înflorească tot mai frumoasă aceeași floare a tinereții: PRIETENIA.

Mihai **NEGULESCU**

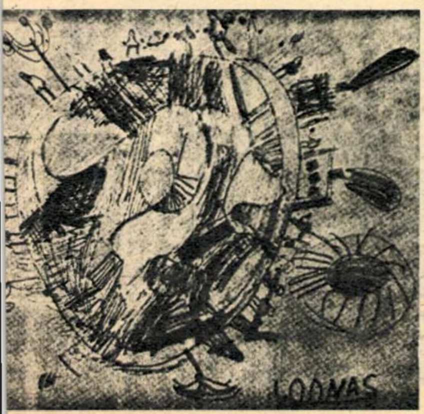

PRIMELE 12 LUCRĂRI PREMIATE LA CONCURSUL NOSTRU AU FOST TRIMISE LA PARIS

UNDE, ÎMPREUNĂ CU DESENE DIN ALTE 20 DE ȚĂRI, VOR FI PREZENTATE UNUI JURIU INTERNATIONAL.

UNICEF VA ACORDA PREMII CONSTÎND ÎN EXCURSII ÎN AFRICA AMERICA, ASIA SI EUROPA

REZULTATELE CONCURSULUI DE DESENE MERIDIANELE PRIETENIEI

ZECE PREMII I — zece ceasuri de mînă:

1. **MORARU G. MIOARA**, Vultureşti-Argeș — «Pomul prieteniei»
2. **CHIRIȚĂ I. LUMINIȚA**, Pitești — «Hora prieteniei»
3. **MARIA COSTEL**, Vultureşti-Argeș — «Josephine Beker adevăratul portret»
4. **MICU P. MARIANA**, Vultureşti-Argeș — «Prietena mea Lady englezoaica»
5. **POPA MIHALACHE**, Tichilești-Brăila — «Visurile copilăriei»
6. **NENECI GHEORGHE**, municipiul Gh. Gheorghiu-Dej — «Noi»
7. **ANA ELENA**, Vultureşti-Argeș — «Pasărea prieteniei»
8. **CRISTINA ȘUȘALĂ**, București — «Copiii și soarele»
9. **DRAGOMIR BOMBONICA**, Vultureşti-Argeș — «Sub soarele prieteniei»
10. **FLOREA DORINA**, Vultureşti-Argeș — «Tabăra prieteniei»

UN PREMIU SPECIAL pentru cel mai emoționant desen pe tema «Oamenii sînt mai tari decît stihiile naturii» — păpușa «Bella» oferită de UNICEF.

11. **HERCU ELENA**, Rădăuți — «Mama și-a salvat copiii pe umeri»

UN PREMIU SPECIAL AL JURIULUI, PENTRU GRAFICĂ — un ceas de mînă

12. **FILIP TRAIAN ALEXANDRU**, București — «Gînd către Peru — 1970».

ZECE PREMII II — zece truse pentru pictură:

13. **NICOLAE SICA**, Tichilești — Brăila — «Copiii și soarele»
14. **IVAȘCU PARMENA**, Vultureşti — Argeș — «Prietenie»
15. **PĂUNOIU T. ION**, Vultureşti — Argeș — «Joc prietenesc»
16. **DIACONESCU LUCICA**, Vultureşti — Argeș — «Întîlnire prietenească la confluența apelor»
17. **TOADER VALERICA**, Tichilești — Brăila — «După fluturi»
18. **ȘTEFANSCHI ȘTEFANIA**, Suceava — «Joc»
19. **ILIESCU VICTORIA**, București — «În jurul focului de tabără»
20. **POPESCU MIOARA**, București — «Carnavalul în tabăra internațională pentru copii»
21. **IFTODE VICTOR**, Cordăreni — Botoșani — «Baba Iarna intră în sat»
22. **FILIP MĂDĂLINA**, Brăila — «Interior țărănesc»

ZECE PREMII III — echipament sportiv:

23. **RAC ADINA**, Municipiul Gh. Gheorghiu-Dej — «Călușarul»
24. **GRAMA LAURENȚIU**, Vultureşti — Argeș — «Poveste cu zmeul prieteniei»
25. **BALINT GH.**, Bistrița — Bacău — «Prietenii»
26. **IFRIM VASILE**, Bacău — «Dansatori români în străinătate»
27. **MARIA COSTEL**, Vultureşti — Argeș — «La Vultureşti au sosit prieteni»
28. **PÎRVU ION**, Municipiul Gh. Gheorghiu-Dej — «Copilărie fericită»
29. **MAZILU CRISTIAN**, Tichilești — Brăila — «Portret de fată»
30. **LUNGOCI LUCHIAN**, Rădăuți — «Sfatul păsărilor»
31. **VIZITIU LUMINIȚA**, Rădăuți — «Micul cosmonaut»
32. **TABĂRĂ ANICA**, Letea-Veche — Bacău — «Satul meu»

UN PREMIU COLECTIV AL REVISTEI «CUTEZĂTORII», CONSTÎND ÎN TRUSE DE PICTURĂ:

33. Școala generală Vultureşti — Argeș

UN PREMIU COLECTIV AL REVISTEI «JÒBARAT», CONSTÎND ÎN TRUSE DE PICTURĂ:

34. Școlile generale Lunca de Sus și Izvorul Trotușului — Harghita

ZECE PREMII ALE REVISTEI «JÒBARAT»

35. **TERÉZ ANTAL**, Lunca de Sus — Harghita — «Școala e a tuturor»

(Continuare in pag. 10)

Galeriile de artă Cutezătorii

desene PREMIATE la concursul

MERIDIANELE PRIETENIEI

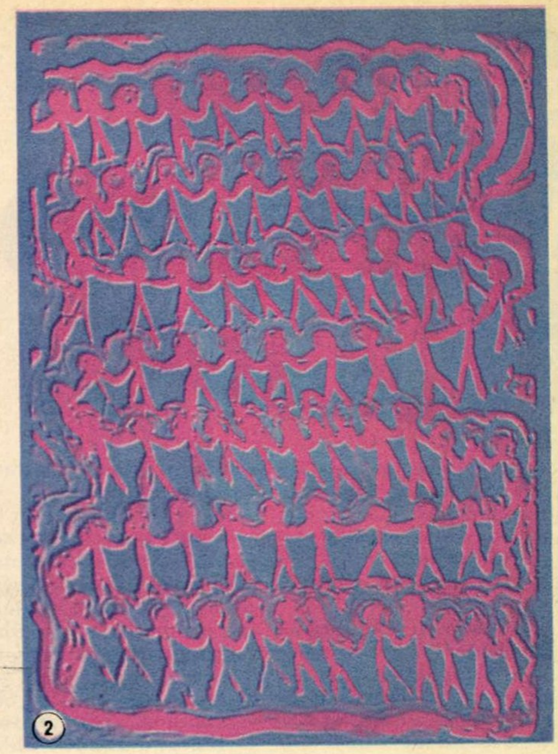

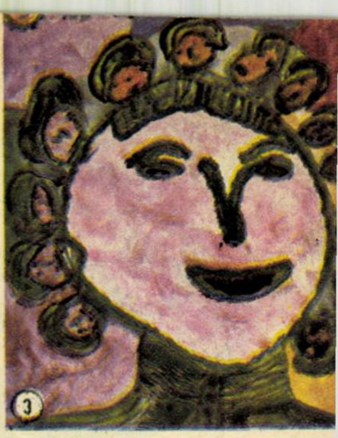

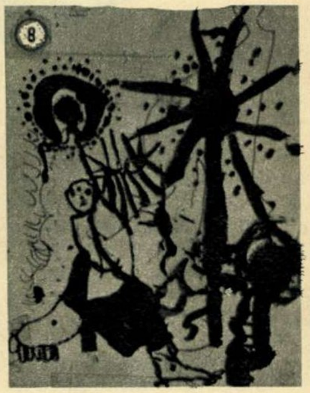

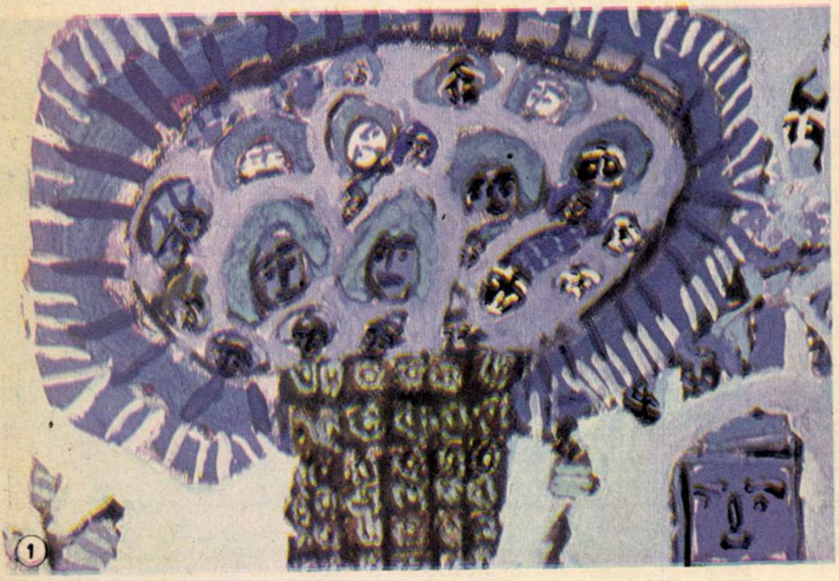

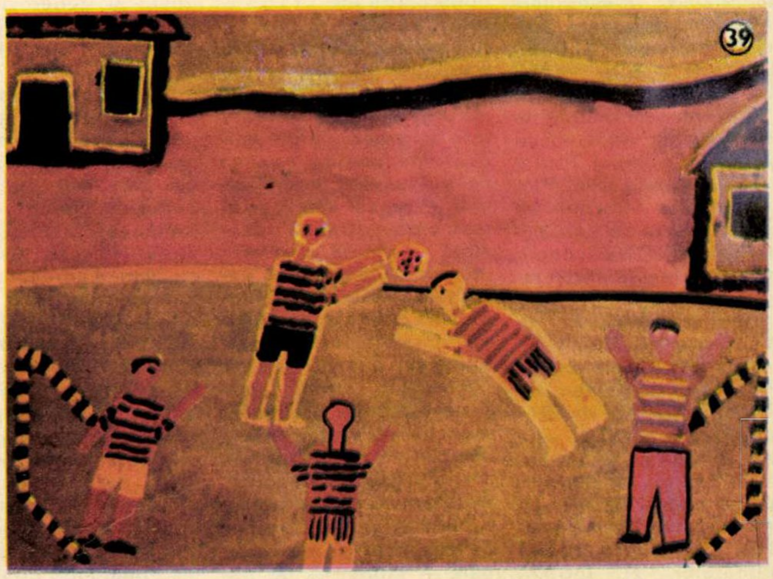

Devenite tradiționale, competițiile și expozițiile de desene ale copiilor dobîndesc o semnificație deosebită, semnificație ce nu ține atît de rezultatele pur artistice ale acestei activități, cît de fascinanta transmitere a unui univers de gînduri, atitudini, năzuințe ale copilăriei și de spectaculoasa utilizare a materiei colorate. Se poate urmări astfel evoluția unor moduri de a percepe proprii diferitelor vîrste ale copilăriei, evoluție care include în ea particularități ce aparțin tradiției naționale dar și felului uneori excepțional de a imagina și transfigura lumea înconjurătoare.

Ghiață D.

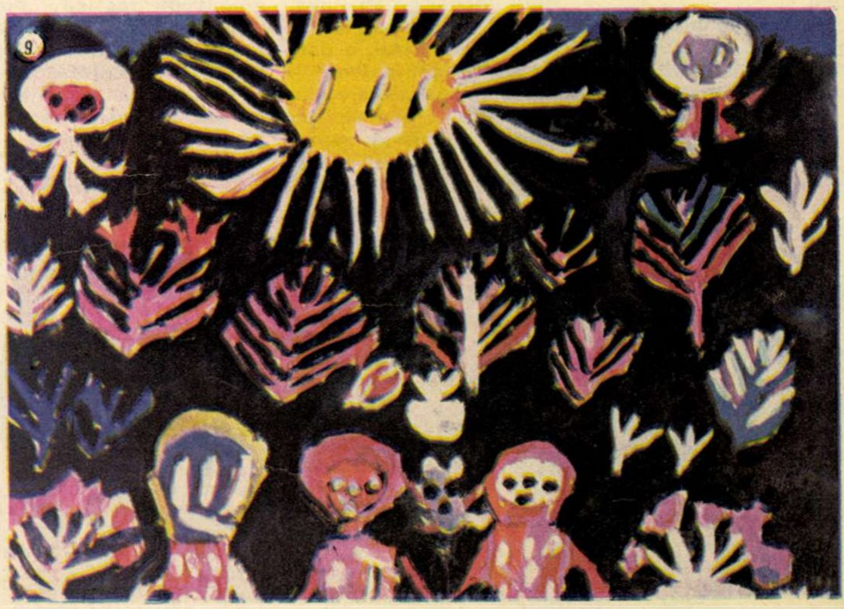

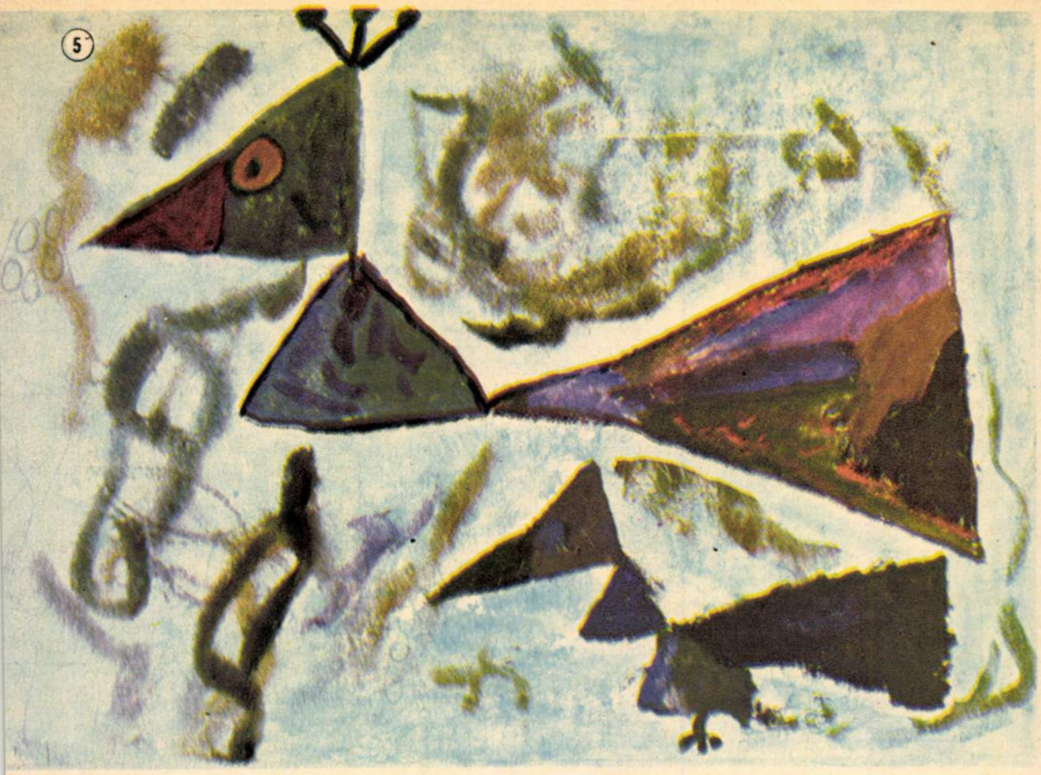
5

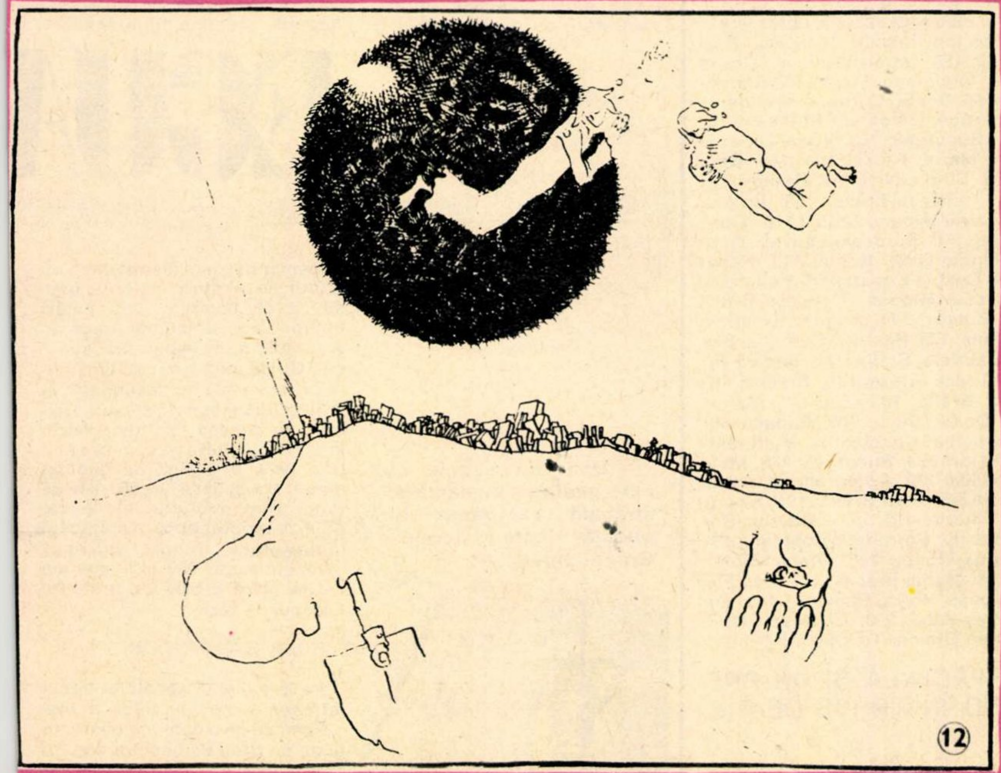
12

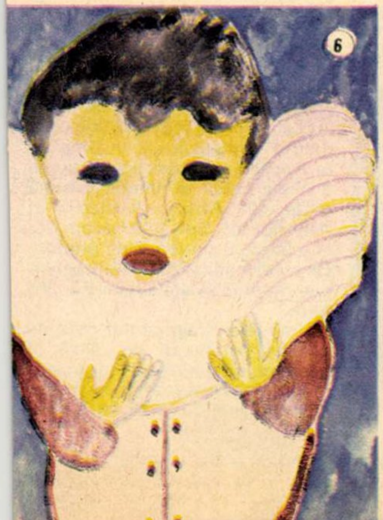
6

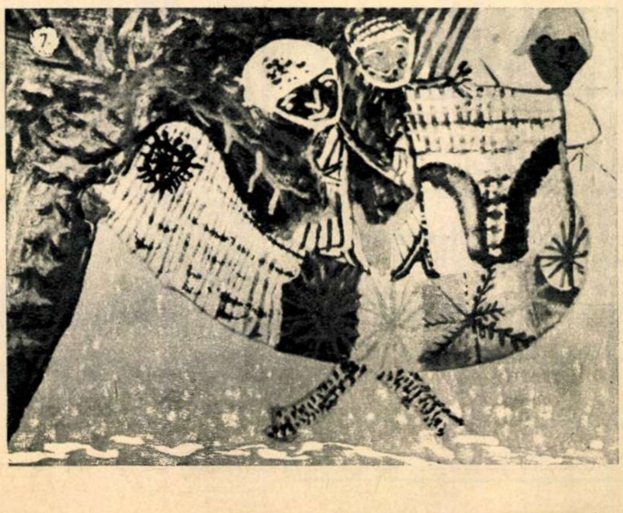
7

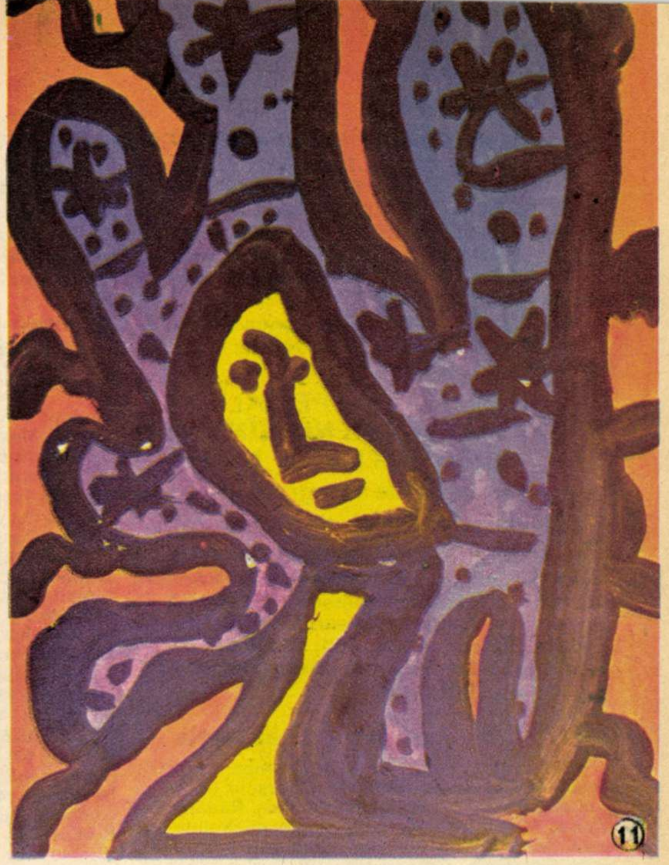
11

1. «Pomul prieteniei» — **desen de Moraru G. Mioara-Vulturești-Argeș;** 2. «Hora prieteniei» — **desen de Chiriță I. Luminița — Pitești;** 3. «Josephine Beker, adevăratul portret» — **desen de Maria Costel Vulturești-Argeș;** 4. «Prietena mea Lady englezoaica» — **desen de Micu P. Mariana, Vulturești-Argeș;** 5. «Visurile copilăriei» — **desen de Popa Mihalache, Tichilești-Brăila;** 6. «Noi» — **desen de Neneci Gheorghe, municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej;** 7. «Pasărea prieteniei» — **desen de Ana Elena, Vulturești-Argeș;** 8. «Copiii și soarele» — **desen de Cristina Șușală — București;** 9. «Sub soarele prieteniei» — **desen de Dragomir Bombonica, Vulturești-Argeș;** 10. «Tabăra prieteniei» — **desen de Florea Dorina, Vulturești-Argeș (vezi coperta);** 11. «Mama și-a salvat copiii pe umeri» — **desen de Hercu Elena — Rădăuți;** 12. «Gînd pentru Peru — 1970» — **desen de Filip Traian Alexandru, București;** 39. «Cupa prieteniei» — **desen de Galaczi András, Lunca de Sus — Harghita.**

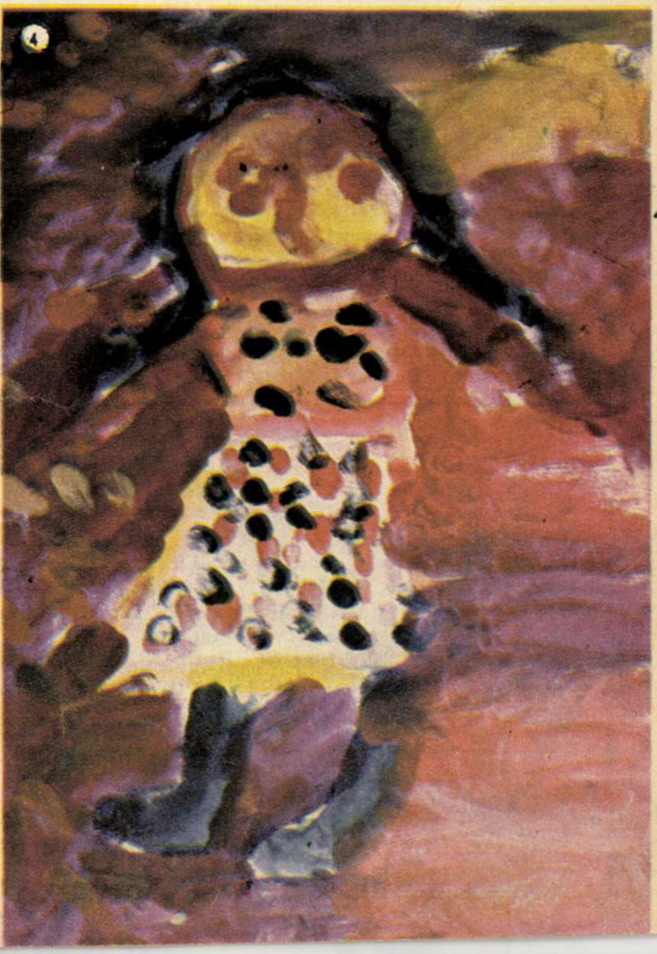
4

(Urmare din pag. 7)

36. RÓZA BODOR, Lunca de Sus — Harghita — «Păstor»
37. BEATA PORA, Izvorul Trotuşului — Harghita — «Joc»
38. IÁNOS MÁNYA, Izvorul Trotuşului — Harghita — «Portret»
39. FERENC LŐRINCZI, Araci — Covasna — «La meci»
40. KONCZ ERZSÉBET, Izvorul Trotuşului — Harghita — «În aşteptarea prietenilor»
41. GALACZI ANDRÁS, Lunca de Sus — Harghita — «Cupa prieteniei»
42. KARACSONY MAGDOLNA, Izvorul Trotuşului — Harghita — «Jocul nostru cuprinde întregul glob»
43. TIMÁR ÁGOSTON, Lunca de Sus — Harghita — «Păstor solitar în Alpi»
44. GÁL JÁNOS, Lunca de Sus — Harghita — «Munca e o bucurie cînd e făcută pentru fericirea tuturor

ZECE MENŢIUNI SPECIALE PENTRU TEMA: «**OAMENII SÎNT MAI TARI DECÎT STIHIILE NATURII**

— zece aparate de fotografiat şi zece creioane «computer-unicef»

45. Pînzaru Niculai, Rădăuţi. 46. Mîndoiu Vasilica, Braşov; 47. Cazacu Lila, Rădăuţi; 48. Mocanu Lucian, Braşov; 49. Mirică I., Braşov; 50. Bugariu Gheorghe, Rădăuţi; 51. Sidoriuc Niculina, Rădăuţi; 52. Covali Mihai, Rădăuţi; 53. Iancu Dorina, Botoşani; 54. Bogdan Maria, Bucureşti;

MENŢIUNI — constînd în acuarele

55. Lucescu Arta Denise, Bucureşti; 56. Stoicescu Anca Mihaela, Cîmpulung Muscel; 57. Iancu Sorana, Bucureşti; 58. Danilov Nelica, Rădăuţi; 59. Docea Mihai, Bucureşti; 60. Damalan Steluţa, Alexandria; 61. Niţă Steliana, Păcureţi-Prahova; 62. Raţă Gh. Geta, Cotnari-Iaşi; 63. Purice Victoria, Giurgiu; 64. Bălănică Mariana, Bucureşti; 65. Fabricantu Mariana, Bucureşti; 66. Hostiuc Doina, Suceava; 67. Micu P. Mariana, Vultureşti-Argeş; 68. Tudora Emilia, Bucureşti; 69. Mărgescu Gabriela, Vultureşti-Argeş; 70. Băcescu Mihai, Vultureşti-Argeş; 71. Oancea Costian, Vultureşti-Argeş; 72. Ciotei Elena, Vultureşti-Argeş; 73. Munteanu Pompilia, Tichileşti-Brăila; 74. Mazilu Petrică, Tichileşti-Brăila;

DIPLOME DE MERIT:

75. Ciucleru Florentina, Brăila; 76. Postolache Tudoriţa, Tichileşti-Brăila; 77. Schwalb Aurelia, Brăila; 78. Stănescu Cristina, Brăila; 79. Păunoiu Ion, Vultureşti-Argeş; 80. Zugravu Marcel, Brăila; 81. Măilătescu Elena, Vultureşti-Argeş; 82. Leonte Elena, Cîrjoaia-Iaşi; 83. Ungureanu Maria, Cîrjoaia-Iaşi; 84. Greer T. Maria, Cotnari-Iaşi; 85. Ihul Iosif, Sibiu; 86. Sorin Maria, Cîrjoaia-Iaşi; 87. Cărăbuşu Ştefania, Cîrjoaia-Iaşi; 88. Anechise Antoaneta, Cîrjoaia-Iaşi; 89. Petraru Constantin, Cîrjoaia-Iaşi; 90. Constantin Mozic, Vultureşti-Argeş; 91. Bertolom Ernst, Braşov; 92. Leonte Elena, Cîrjoaia-Iaşi; 93. Bichi Elena, Vultureşti-Argeş; Nedelcu Alina, Bucureşti; 95. Mihăilă Elene, Cîrjoaia-Iaşi; 96. Rîcu Camelia, Brăila; 97. Ştefan Ionel, Caracal; 98. Irimia D. Mihai, Cotnari-Iaşi; 99. Mitrea Gheorghe, Bacău; 100. Gîscă Rodica, Botoşani; 101. Anton Felicia, Cordăreni-Botoşani; 102. Grădinaru Olga, Cordăreni-Botoşani; 103. Minciună Maria, Cîrjoaia-Iaşi; 104. Haun Renete, Sibiu; 105. Ionescu Adela, Cordăreni-Botoşani; 106. Oprea Luminiţa, Brăila; 107. Giol Cristina, Tichileşti-Brăila; 108. Bardea Emilia, Brăila; 109. Untaru Vasile, Tichileşti-Brăila; 110. Popa Maria, Cîrjoaia-Iaşi; 111. Murăraşu Vasile, Cordăreni-Botoşani; 112. Grădinaru Ştefan, Cordăreni-Botoşani; 113. Cernea Marioara, Tichileşti-Brăila; 114. Popovici Gheorghe, Iaşi; 115. Baciu N. Dumitru, Cîrjoaia-Iaşi; 116. Ivan Maria, Braşov; 117. Banu Luminiţa, Vultureşti-Argeş; 118. Vasile Mihai, Cîrjoaia-Iaşi; 119. Cristea Rodica, Cordăreni-Botoşani; 120. Halus Stela, Rădăuţi; 121. Nica Victoria. Brasov; 122. Dolhăscu Constantin, Cîrjoaia-Iaşi; 123. Radu Fl., Braşov; 124. Creţu Octavian, Braşov; 125. Amarie Elene, Cotnari-Iaşi; 126. Calciu Constantin, Braşov; 127. Coman Marian, Braşov; 128. Anton Cornel, Bacău; 129. Rădăşanu Angelica, Cîrjoaia-Iaşi; 130. Dumitru Maria, Vultureşti-Argeş; 131. Graur Maria, Cotnari-Iaşi; 132. Popa Maria, Cotnari-Iaşi; 133. Rădăşanu Magdalena, Cîrjoaia-Iaşi; 135. Richi Lili, Vultureşti-Argeş; 136. Oncescu Liliana, Vultureşti-Argeş; 137. Micu I. Ion, Vultureşti-Argeş; 138. Tănase Andrei, Alexandria; 139. Moisin Radu, Braşov; 140. Măilătescu Ileana, Vultureşti-Argeş; 141. Balu Marinela, Vultureşti-Argeş; 142. Mărgescu Ion, Vultureşti-Argeş; 143. Voicu Ion, Păcureţi -Prahova; 144. Bedő Elena. Braşov; 145. Liutio Sonia, Cordăreni-Botoşani; 146. Arnăutu Vasile, Iaşi; 147. Oancea Costian, Vultureşti-Argeş; 148. Panazan Iuliana, Braşov; 149. Vasile A. Costache, Coteana-Olt; 150. Henteş Ioan, Luduş-Mureş; 151. Trican Elena, Păcureţi -Prahova; 152. Niţă Gheorghe, Păcureţi-Prahova; 153. Mihoci Maria, Braşov; 154. Gîrboan Gabriela, Baia Mare; 155. Iorga Aurica, Letea Veche Bacău; 156. Colibaba Ion, Rădăuţi; 157. Glisă Paul, Cordăreni-Botoşani; 158. Istrate Maricel, Cordăreni-Botoşani; 159. Munteanu Eugen, Cordăreni-Botoşani; 160. Pricop Silvia, Cordăreni-Botoşani; 161. Murăraşu Gheorghe, Cordăreni-Botoşani; 162. Constantin Vasile, Bucureşti; 163. Vana Teodora, Braşov; 164. Epure Maria, Alexandria; 165. Barat Gabriela, Sibiu; 166. Sîrghe Niculina, Braşov; 167. Ciocîrlan Teodor, Tichileşti-Brăila; 168. Bogdan Ioana, Brăila; 169. Cîrnu Mioara, Brăila; 170. Tunosiu Cornelia, Brăila; 171. Surdeanu Silvia, Tichileşti-Brăila; 172. Turcu Gica, Brăila; 173. Rădan Ovidiu, Braşov; 174. Costea Constantin, Vultureşti-Argeş; 175. Romaşcu Mioara, Tichileşti-Brăila; 176. Guinea Ana, Braşov; 177. Bogdan Gabriela, Sînicolaul Mare-Timiş; 178. Panţuru Cornelia, Brăila; 179. Răileanu Gabriela, Brăila; 180. Bădică Romeo, Braşov; 181. Teacă Alexandru, Braşov; 182. Arghiros Marioara, Brăila; 183. Zugravu Marcel, Brăila; 184. David Dorin, Sibiu; 185. Papacu Mariana, Brăila; 186. Stancu Constantin, Vultureşti-Argeş; 187. Frăţilă Cornelia, Bucureşti; 188. Matei Vasile, Tichileşti-Brăila; 189. Apetri Mirela, Brăila; 190. Bunea Cristache, Tichileşti-Brăila; 191. Gheorghe Dumitru, Alexandria; 192. Imre Marzin, Braşov; 193. Apostol Vasile, Cordăreni-Botoşani; 194. Cîrpaci Elena, Luduş-Mureş; 195. Ştefan Sonia, Caracal-Olt; 196. Ivan Maria, Braşov; 197. Pop Florin, Cluj; 198. Nimigeau Horia, Suceava; 199. Damian Adriana, Sebeş-Alba; 200. Cristescu Olga, Tîrnăveni; 201. Stîngă Didina, Tichileşti-Brăila;

DIPLOMĂ SPECIALĂ ŞI UN PREMIU CONSTÎND ÎN TRUSE DE PICTURĂ:

202. Şcoala generală Cîrjoaia-Iaşi.

Juriul concursului

Preşedinte de onoare:

DUMITRU GHIAŢĂ, pictor, Artist al Poporului
VASILE CELMARE, pictor, prorector al Institutului de Arte Plastice «Ion Grigorescu»
MIHAI NEGULESCU, redactor şef al revistei «Cutezătorii»
ION COSTEA, profesor, director general adjunct în Ministerul Învăţămîntului
IULIU RAŢIU, scriitor, şef de comisie în Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor
PETRE GHELMEZ, poet, director al editurii «Albatros»
SABIN BALASA, pictor
MIHAI SÂNZIANU, pictor
POMPILIU DUMITRESCU, grafician, redactor artistic al revistei «Cutezătorii»

Vă aflaţi în preajma aparatului de radio şi ascultaţi buletinul meteorologic: «În ultimele 24 de ore un val de frig s-a abătut asupra nordului Moldovei...» Iată! — vă gîndiţi — cum s-a schimbat clima!

Acesta să fie adevărul? Nicidecum. Nu trebuie să confundaţi *clima* cu *starea timpului*, care se modifică mereu, pe cînd clima se caracterizează printr-o mare stabilitate în timp. Acest adevăr, valabil pentru o anumită perioadă mai lungă, nu se referă însă la întreaga istorie climatică a planetei noastre. În decursul erelor geologice, în urmă cu zeci şi sute de milioane de ani, clima terestră a fost supusă unor repetate modificări, uneori demarcîndu-se contraste violente între marile spaţii planetare.

CÎND PIETRELE VORBESC...

Se naşte, firesc, întrebarea: Cum au stabilit cercetătorii ce fel de climă a domnit în anumite regiuni ale Pămîntului, în urmă cu sute de milioane de ani?

Pentru a clarifica această problemă dificilă, climatologii şi-au conjugat cercetările cu specialiştii din alte domenii ale ştiinţei, în primul rînd cu geologii care au învăţat să «citească» în pietre modificările succesive ale climatelor ce au dăinuit pe Terra în diferitele epoci ale istoriei sale.

Dincolo de cercul polar nordic, în Groenlanda, precum şi într-o seamă dintre insulele arctice, exploratorii au descoperit în unele zone strate sedimentare de cărbuni care s-au format cu peste 300 milioane de ani în urmă, cînd în acele locuri creşteau vaste păduri de arbori tropicali. De asemenea, şi în cuprinsul «Continentului alb» — Antarctida — astăzi acoperit cu un scut de gheaţă a cărui grosime depăşeşte pe alocuri 3 km — geologii au descoperit, pe lîngă depozitele carbonifere amintite, straturi compacte de calcar care au luat naştere prin evoluţia unor masive recifuri de corali. Aceste minuscule vieţuitoare marine alcătuiau, în urmă cu sute de milioane de ani, de-a lungul coastelor Antarctidei, numeroase colonii. Or, se ştie că ele nu trăiesc decît în apele calde ale regiunilor tropicale ale Pămîntului, fapt ce ne conduce la o concluzie firească: continentul de gheaţă a avut, cîndva, o climă caldă.

Pe teritoriul Angliei au fost descoperite în numeroase zone nisipuri de culoare roşiatică, caracteristice deşerturilor aride, lipsite de apă. Aceste nisipuri constituie un indiciu în plus pentru paleoclimatologi, care socot că aproximativ cu 200 milioane de ani în urmă, în cuprinsul Marii Britanii de azi, se întindea un vast deşert.

În sprijinul cercetărilor climatologice vine, alături de munca laborioasă a geologilor, şi cercetările efectuate de botanişti. Aceştia, studiind flora fosilă a Groenlandei, au identificat sub scutul de gheţuri resturile unei specii de baobabi care astăzi nu mai pot fi întîlniţi decît în Australia şi în insula Madagascar. Nu de mult o expediţie ştiinţifică sovietică a descoperit în Antarctida magnolii şi lauri fosilizaţi. În aceeaşi arie geografică, în urmă cu cîteva luni, în decembrie 1969, o echipă de geologi americani a găsit, la 650 km de Polul Sud, resturile fosile ale unui labyrinthodont, strămoşul dinosaurului, reptilă gigantică care cu peste 200 milioane de ani în urmă a trăit pe teritoriul Europei de azi.

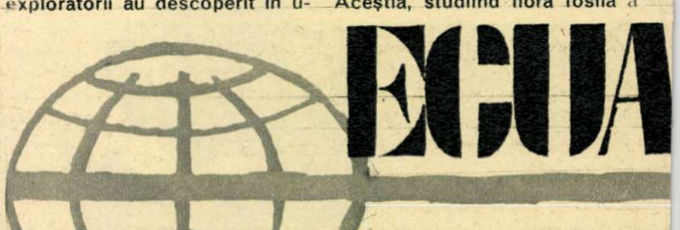

Una din sapele cu care geologii încearcă să străbată carapacea de gheaţă care acoperă Groenlanda.

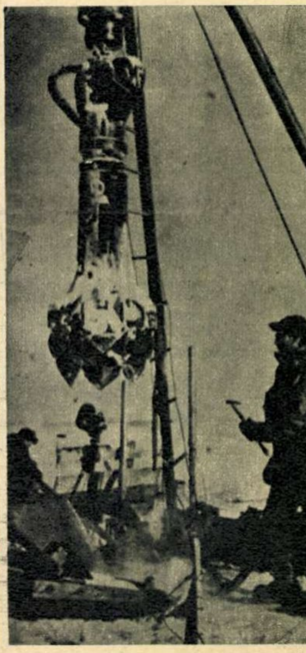

POLII RĂTĂCITORI

Pe la mijlocul secolului trecut întreaga lume ştiinţifică a fost surprinsă de o comunicare făcută de un grup de geologi englezi care arătau că au identificat urmele unui puternic îngheţ ce a avut loc în India cu mai bine de 220 milioane de ani în urmă. Douăzeci de ani mai tîrziu o descoperire similară au făcut-o alţi cercetători şi în alte regiuni ale planetei — în Africa de Sud, Australia şi America de Sud. Aceste noi descoperiri au condus la concluzia că, în timp ce în Arctica şi Antarctica domnea o climă caldă şi umedă o bună parte din Africa, Australia şi America de Sud erau acoperite de o imensă carapace de gheţuri. Ce a determinat oare atari sensibile modificări ale climei Pămîntului?

Unii savanţi au căutat cauzele acestei schimbări de climă în cosmos, susţinînd că fenomenul s-ar datora prezenţei unor nori de praf siderali, nori care, pla-

Upside down — baobabul din Madagascar al cărui trunchi fosilizat a fost descoperit în arhipelagul arctic Spitzbergen.

TORUL A TRECUT CÎNDVA PE LA DOROHOI?

sîndu-se între astrul central și planeta noastră, au absorbit o mare parte din razele solare, fapt care a determinat în consecință răcirea progresivă și rapidă a Pămîntului.

Cei mai mulți cercetători susțin însă ipoteza deplasării în timp și spațiu a celor doi poli ai Pămîntului. Din moment ce aceștia și-au modificat succesiv poziția — arată ei — s-au schimbat, ca o consecință logică, și zonele climatice terestre.

Cu cîțiva ani în urmă geofizicienii francezi Bonhommet și Zahringer, efectuînd măsurători ale magnetismului pămîntesc într-o serie de regiuni ale planetei, au identificat, în spațiile geografice respective, roci care conțin numeroase «busole pietrificate». Rolul de «busolă» îl dețin granulele minerale din compoziția rocilor analizate, a căror direcție de magnetizare se abate de la direcția cîmpului magnetic de astăzi al Pămîntului. Magnetismul — susțin acești specialiști — le-a fost probabil imprimat atunci cînd cîmpul magnetic al Pămîntului avea o altă direcție și o altă polaritate decît cea pe care o constatăm în prezent. Examinînd aceste «ace magnetice pietrificate», un grup de geologi care au participat anul trecut la prospectarea terenurilor petrolifere din Sahara algeriană, au declarat că nu există nici o îndoială că teritoriul Saharei se afla acum circa 300 milioane de ani în regiunea Polului Sud. În sprijinul acestei ipoteze pledează faptul că rocile aflate sub nisipurile fierbinți ale deșertului saharian poartă urmele unei puternice glaciațiuni. Deci, după o «plimbare» în cuprinsul Africei Centrale — deplasare lentă care a durat aproximativ 80 milioane de ani — Polul Sud se afla în zona situată astăzi între marile fluvii Limpopo și Zambezi, iar Polul Nord — în aria Oceanului Pacific — la sud de arhipelagul Hawai. În consecință, aproximativ acum 300 milioane de ani — în epoca carboniferă — linia ecuatorului traversa Europa trecînd prin Franța, Elveția, Ungaria și regiunile nordice ale țării noastre, aproximativ prin dreptul Dorohoiului...

Această «călătorie» a celor doi poli geografici ai Pămîntului este doar o concluzie ipotetică care încă nu a fost pe deplin confirmată. Specialiștii speră că vor strînge dovezi suficiente atunci cînd vor reuși, cu ajutorul sondelor, să străbată scutul de gheață ce acoperă Groenlanda și Antarctida.

AUREL LECCA

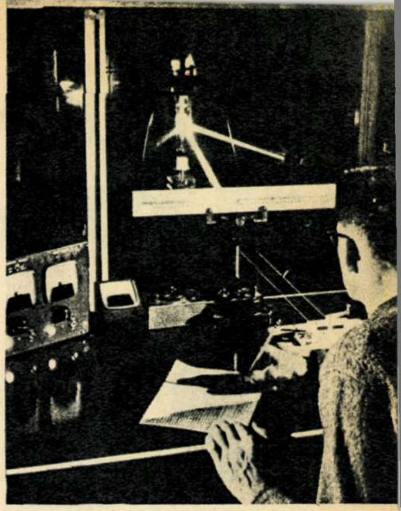

▲ **Geologii pot determina cu ajutorul unor fascicole de lumină poziția magnetismului dintr-o rocă a cărei vîrstă se cifrează la sute de milioane de ani.**

◀ **În crevasele ghețarului Bardmore, situat în Antarctida, la 585 km distanță de Polul Sud, paleontologii americani au găsit urmele labyrinthodontului — o reptilă uriașă care a trăit în Europa de azi cu 300 milioane de ani în urmă,**

Fosile descoperite de paleontologi în zona boreală a Pămîntului — dovezi concludente care demonstrează că în aceste ținuturi a domnit cîndva o climă caldă.

Adevăratul urmaș al lui TARZAN

Scenariu de **TIBERIU BAN** și **ECATERINA BOKOR**
Desene de **ALBIN STĂNESCU**

TÎNĂRUL JIMMY, NEPOTUL LORDULUI GREYSTOKE, CELEBRUL TARZAN DE ODINIOARĂ, SE PREGĂTEA SĂ-ȘI PETREACĂ VACANȚA ÎN AFRICA. VALETUL ÎL CHEMĂ ÎN BIBLIOTECA CASTELULUI.

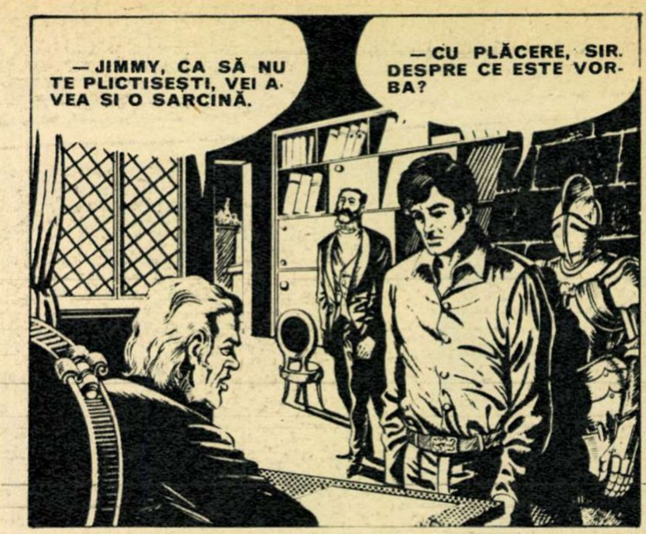
— JIMMY, CA SĂ NU TE PLICTISEȘTI, VEI AVEA ȘI O SARCINĂ.
— CU PLĂCERE, SIR. DESPRE CE ESTE VORBA?

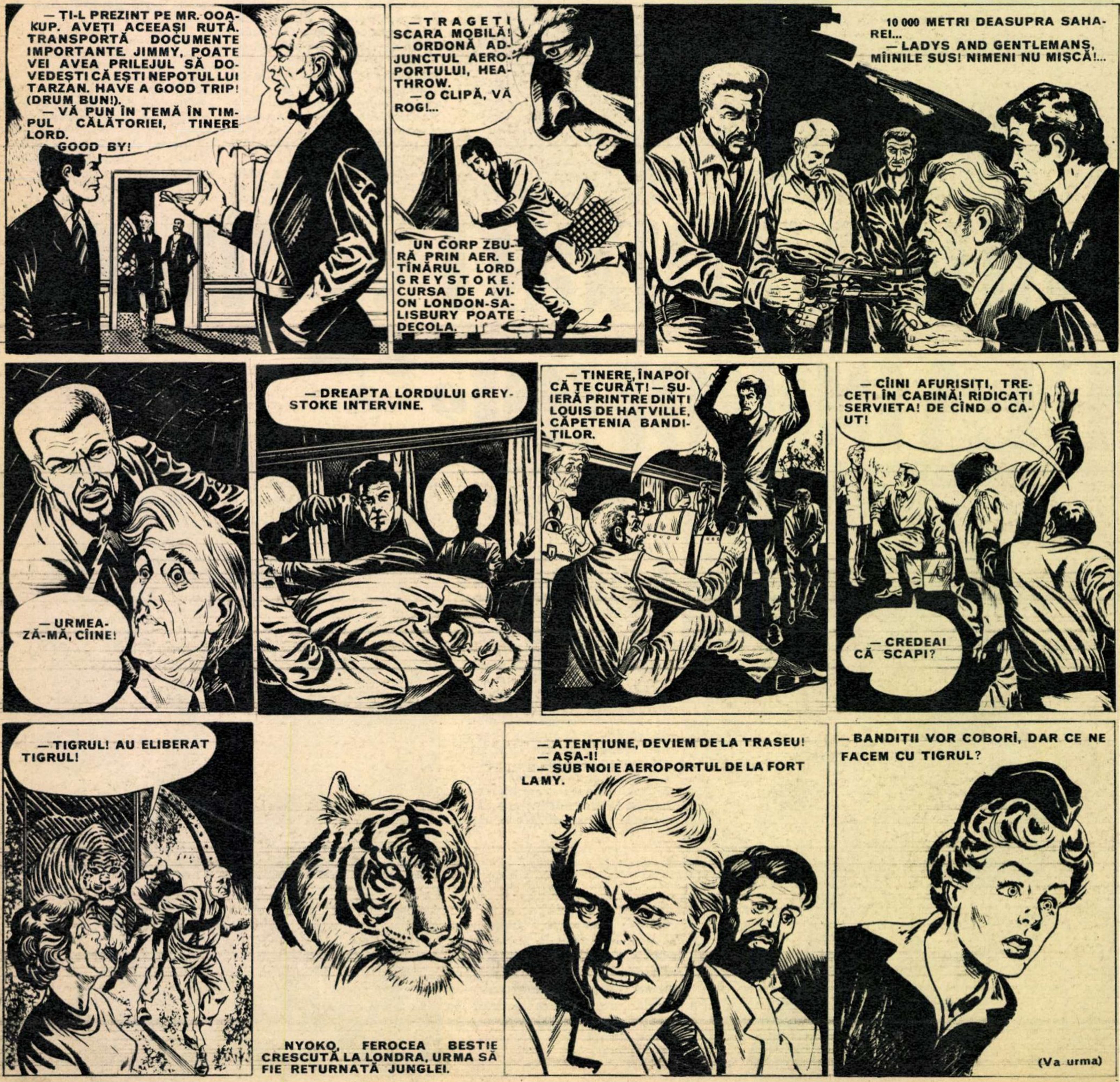
— ȚI-L PREZINT PE MR. OOAKUP. AVEȚI ACEEAȘI RUTĂ. TRANSPORTĂ DOCUMENTE IMPORTANTE. JIMMY, POATE VEI AVEA PRILEJUL SĂ DOVEDEȘTI CĂ EȘTI NEPOTUL LUI TARZAN. HAVE A GOOD TRIP! (DRUM BUN!).
— VĂ PUN ÎN TEMĂ ÎN TIMPUL CĂLĂTORIEI, TINERE LORD.
— GOOD BY!
— TRAGEȚI SCARA MOBILĂ! — ORDONĂ ADJUNCTUL AEROPORTULUI, HEATHROW.
— O CLIPĂ, VĂ ROG!...
UN CORP ZBURĂ PRIN AER. E TÎNĂRUL LORD GREYSTOKE. CURSA DE AVION LONDON-SALISBURY POATE DECOLA.
10 000 METRI DEASUPRA SAHAREI...
— LADYS AND GENTLEMANS, MÎINILE SUS! NIMENI NU MIȘCĂ!...
— URMEAZĂ-MĂ, CÎINE!
— DREAPTA LORDULUI GREYSTOKE INTERVINE.
— TINERE, ÎNAPOI CĂ TE CURĂȚ! — ȘUIERĂ PRINTRE DINȚI LOUIS DE HATVILLE, CĂPETENIA BANDIȚILOR.
— CÎINI AFURISIȚI, TRECEȚI ÎN CABINĂ! RIDICAȚI SERVIETA! DE CÎND O CAUT!
— CREDEAI CĂ SCAPI?
— TIGRUL! AU ELIBERAT TIGRUL!
NYOKO, FEROCEA BESTIE CRESCUTĂ LA LONDRA, URMA SĂ FIE RETURNATĂ JUNGLEI.
— ATENȚIUNE, DEVIEM DE LA TRASEU!
— AȘA-I!
— SUB NOI E AEROPORTUL DE LA FORT LAMY.
— BANDIȚII VOR COBORÎ, DAR CE NE FACEM CU TIGRUL?
(Va urma)

Înotul e și util nu numai frumos

ne declară academicianul MIHAI BENIUC

A înota e tot așa de firesc ca și a umbla sau, în copilărie, a te cățăra prin arbori. Cine nu cunoaște înotul a îngropat o parte din zestrea ce i-a dăruit-o firea de la naștere.

Cum? — o să mi se spună — înotul nu se învață? Da. Și umblatul se învață, pentru că ai cu ce. Frica de multe ori stînjenește copilul după primul an să umble. Aveam un nepot care umbla foarte bine, dar numai dacă-l țineai de mînă. Se temea grozav. Răposatul tata i-a legat o sfoară în jurul pîntecului, i-a pus capetele ei în mînă și i-a spus: «Ține-te bine și umblă!» Lucrul a reușit perfect.

Cînd am învățat să înot, nu mai țin minte. Dar toți copiii din sat, afară de doi-trei fricoși, înotau ca peștii. Cam din luna mai pînă toamna tîrziu, cînd se răcea apa, eram pe malurile Deznei sau ale Crișului, unde ne zbenguiam, mici și mari, prin apa anume aleasă unde era mai puțin adîncă, de la doi metri în jos. La început dădeam din mîini și picioare, ținînd obrazul în apă, apoi scoteam cîte puțin nasul și cînd deschideam ochii constatam că și așa se poate, — o făceau și cățeii și chiar mai bine ca noi. În scurt timp ajungeam să înotăm bine pe pîntec, pe spate, în dungă, în picioare, cu brațele («crowl») — în sfîrșit, mult mai multe feluri de deplasare, mai variate și mai simple ca în mersul obișnuit pe pămînt. Apoi urmau probele de rezistență: înotul sub apă, distanța, înfruntarea curentului, a vîrtejurilor — uneori cu riscuri, ca tot ceea ce presupune performanță.

După aceea mi-am încercat puterile în apele Murășului, rîu periculos, pe cînd eram elev la liceul din Arad. La Turnu Severin m-am dus pînă cam pe la mijlocul Dunării, cu greutăți la întoarcere, din cauza curentului, care m-a tîrît mai departe cu mult decît bănuiam. Apoi a venit marea, întîi Marea Nordului, pe cînd lucram la o stațiune biologică pe insula Helyoland, pe urmă Marea Neagră.

Și cu toate acestea nu aș fi îndrăznit să mă socotesc în înot altceva decît un foarte modest amator, ca să zic așa autodidact. Am iubit înotul pentru două lucruri cred: pentru suplețea musculară ce o capeți practicîndu-l și pentru sentimentul de luptă cu un element care parcă, înfruntîndu-l, cînd te ademenește, mîngîindu-ți tot corpul, cînd te amenință.

Invidiez pe copiii de azi cărora li se dă putința din plin să învețe științific înotul. Adică nu-i invidiez, ci mă bucur de bucuriile lor.

Se zice că pe vremuri marinarii nu voiau să învețe să înoate ca să se înece mai repede în caz de naufragiu. Azi merită să înoți, chiar și într-un astfel de caz, în așteptarea unui helicopter. Înotul e și util, nu numai frumos.

Primii ghiocei ai gimnasticii moderne

Freamătul de nerăbdare a cuprins pîlcurile multicolore aflate în poenița străjuită de brazi. În văzduh se ridică mireasma florală a eșarfelor prinse în chip de rochițe. Adierea blîndă a aerului cald le face să aibă forme fantastice, să pară policandre într-o aulă, unde muzica se îmbină cu mișcarea grațioaselor copile.

Trompeții vestesc începerea confruntării! *Faza finală a campionatului județean de gimnastică modernă* din tabăra pionierească Păuleasca, județul Argeș, se desfășoară în prezența unor oaspeți dragi — tov. Elena Poparad, vicepreședinte al Consiliului Național al Organizației Pionierilor, profesori, antrenori. Camera de luat vederi, și ea prezentă, ne încîntă cu micul ei ecran, revăzînd pe el minunatele rînduri ale eșarfelor, panglicilor și chipurile micilor sportive care au îndrăgit atît de mult gimnastica modernă, încît își dedică aproape tot timpul liber acestui sport, avînd fiecare dorința de a se întrece pe sine, de a atinge desăvîrșirea.

Cu cîtva timp în urmă, nu se putea vorbi la noi în țară de o școală de gimnastică modernă pe plan național. Astăzi însă, cu stiluri și orientări variate, a luat amploare.

Succesele repurtate de *Carmen Sandu*, *Anca Ceaușu*, *Irina Sbarcea*, *Mariana Ioniță*, *Doina Petrică*, *Adriana Angelescu*, *Görgyi Damo*, *Mihaela Mogîldea* și altele, campioane ale taberei, ne dau dreptul să sperăm că ele vor ajunge, poate, să ne reprezinte pe plan european și mondial. Desfășurarea pregătirii lor este urmărită cu asiduitate de profesori, antrenori, de către campioni. Maria Preda și Bebe Grama au sosit aici, în tabără, pentru a discuta de la egal la egal cu micile virtuoase ale gimnasticii moderne, pentru a le îndruma și încuraja.

Gimnastica modernă nu-i prea ușoară. Ca să o practici trebuie să ai auz muzical, simțul ritmului și calități fizice corespunzătoare. Perfecționarea mișcărilor se formează din joaca veselă a copiilor. Pierderea spontaneității, «programarea» absolută a combinațiilor este incompatibilă cu acest gen de gimnastică. În afară de aceasta, trebuie antrenați nu numai mușchii, dar și spiritul, adică puterea de a percepe în subconștient combinațiile proprii, deja formate, și a crede că ele s-au născut din muzică... Numai munca asiduă a antrenorului și a sportivului poate duce la rezultatul dorit, apariția unei noi «stele».

În prezent, la cele mai multe asociații sportive și în numeroase școli s-au organizat secții de gimnastică modernă. Începînd de la vîrsta de 6—7 ani, copiii își
tehnica acestei relativ noi discipline sportive,
Că așa stau lucrurile, ne-au dovedit-o și
trupuri parcă suflate în bronz, care

Pif și colegui Minitehnicus-cineaști

DESEN ȘI SCENARIU:
LUPU PAUL
ȘCOALA GENERALĂ Nr. 189
București

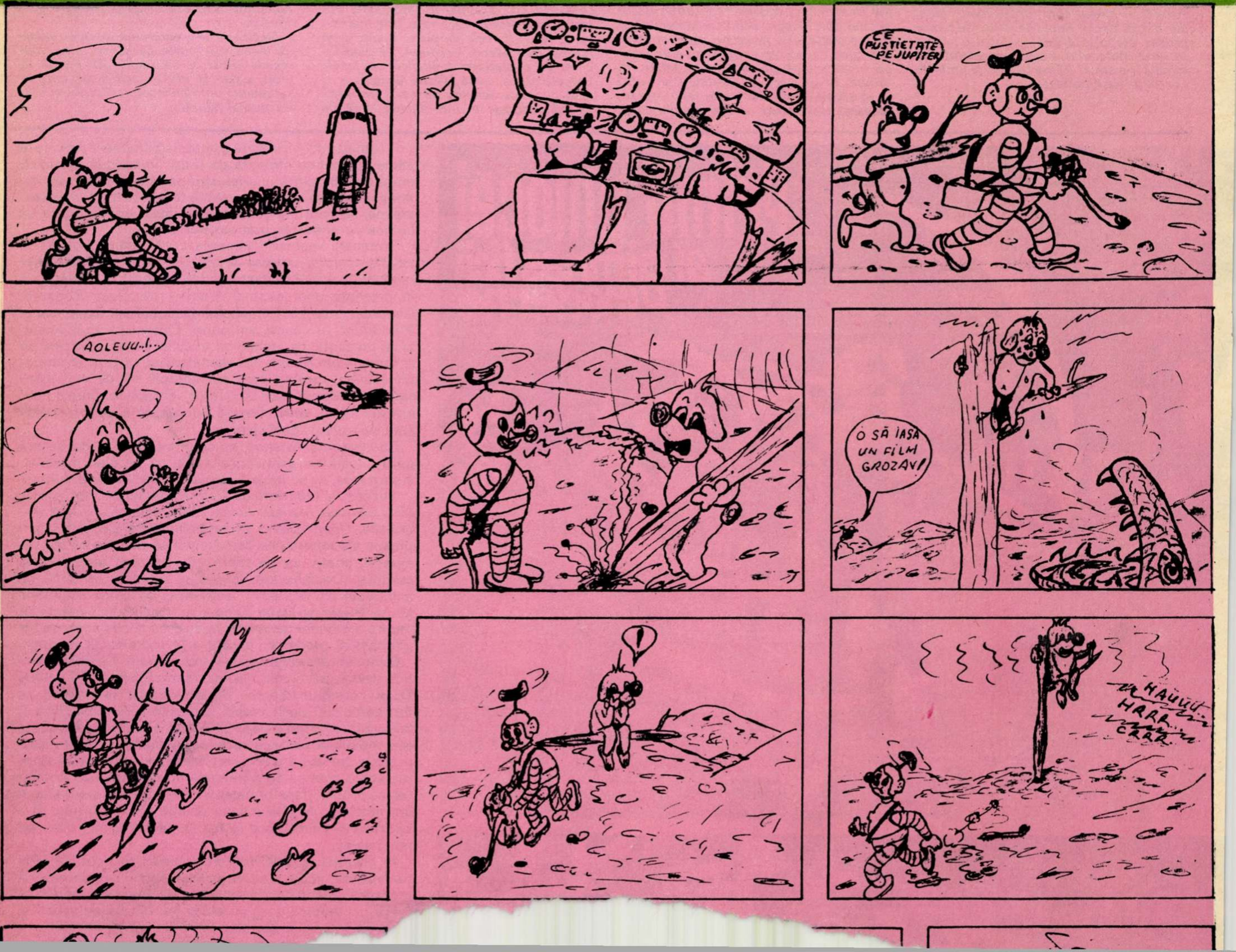
CE PUSTIETATE PE JUPITER
AOLEUU..!..
O SĂ IASĂ UN FILM GROZAV!
!
HAUUU...
HRRR...
CRRR...

— Te rugăm, încă o fotografie împreună!

BLITZ

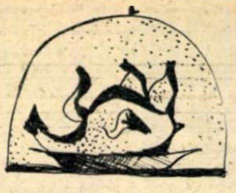

UN ZÎMBET CU...

Isaac Newton (1642—1727) invită odată la cină pe doctorul Stukeley, un amic al său. «Uitat» în sufragerie, doctorul aşteptă cu nerăbdare, dar savantul nu mai ieşea din cabinetul de lucru. Cum era singurul invitat, doctorul birui în cele din urmă canoanele, se aşeză singur la masă şi consumă la repezeală un pui rumenit. Sătul, doctorul Stukeley împinse din faţă farfuria cu vestigiile puiului, o acoperi cu un clopot de argint şi plecă. După ore întregi, uşa se deschise şi Newton se îndreptă grăbit spre masă, declarînd însoţitorilor săi că are o poftă de mîncare grozavă. Se aşeză, ridică iute clopotul de argint şi, zărind oasele puiului, se sculă, lovindu-se cu palma peste frunte.

— Poftim! Am uitat că cinasem, rosti el şi se înapoie în grabă în cabinetul de lucru.

GLUME

- — *Ce doriţi?*
  — *În prealabil, o friptură şi pîine.*
  — *Friptură şi pîine vă servim. În prealabil însă nu avem.*
- — *Ridică-te, Mihai, stai pe pălărie!*
  — *Ei şi ce? Nu cumva vrei să pleci!?*

ANTENE

- **Pe baza radioactivităţii rocilor s-a stabilit că Munţii Carpaţi au «venerabila» vîrstă de 200 000 000 de ani.**
- **În vechea cetate a Rîşnovului există o fîntînă adîncă de 75 m care datează din secolul al XIII-lea. Vechile hrisoave glăsuiesc că s-a lucrat la ea timp de 17 ani.**

JOC

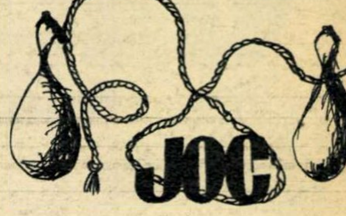

Ca materiale sînt necesare o frînghie lungă de 1,50—2 m şi 2 popice. Se organizează două grupe, aşezate de-a lungul unei linii. Primii jucători din fiecare grupă prind frînghia cu o mînă de cîte un capăt şi o întind. În spatele lor, la 1—2 paşi se aşează cîte un popic. La semnalul arbitrului fiecare din cei doi jucători vor căuta să tragă pe adversar spre partea lui de teren, căutînd în acelaşi timp să prindă cu mîna rămasă liberă popicul. Cel care ridică primul popicul este cîştigător. La fel procedează toţi jucătorii celor două grupe. Cîştigă grupa care are cele mai multe victorii.

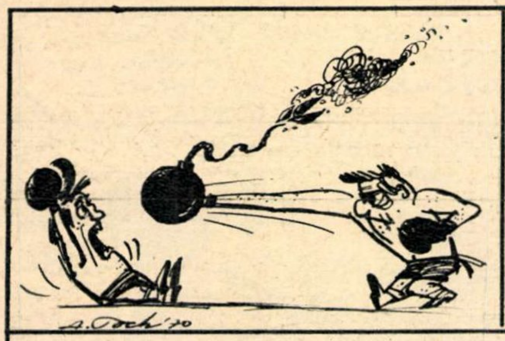

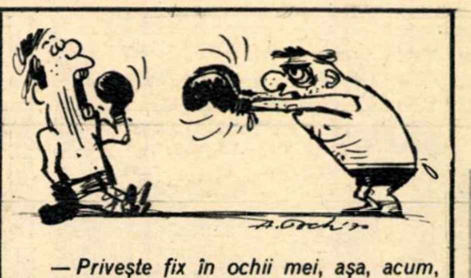

— *Priveşte fix în ochii mei, aşa, acum, la comanda mea de una, două, trei, adormi!*

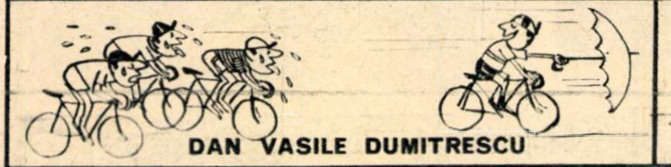

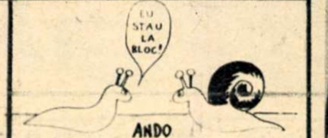
EU STAU LA BLOC!

ANDO

DAN VASILE DUMITRESCU

La munte

ORIZONTAL: *1. Urcă spre înălţimi! (pl.). 2. Autorul pînzei «Pe terasă la Sinaia». Binecunoscut hotel din aceeaşi staţiune montană. 3. Pictor român autorul tabloului «Vîrful cu Dor». Vîrf stîncos, ascuţit de munte. 4. Inginer (abr.). Zonă montană cu pereţii drepţi şi colţuroşi. 5. La urcare pe Negoiu! Rîuleţ. Pe înălţimi! 6. Pus bine. Plouată! 7. Lovitură cu mingea în înălţime (pl.). Din vegetaţia montană. 8. Creşte cu... înălţimea. În vîrful muntelui! 9. Munţi dobrogeni. Măsură agrară. 10. Vîrf de munte, pisc (pl.). Ating în vîrful Mont Blanc 4 810 m altitudine.*

VERTICAL: *1. Alt nume al cascadei «7 scări» de lîngă Predeal. Trecătoare montană. 2. Autorul poeziilor «Peste vîrfuri» şi «La mijloc de codru». 3. Orizontul văzut de pe creasta muntelui. Partea cea mai de sus, prelungită orizontal a unui munte sau a unui deal (pl.). 4. Umblă pe la gene. Din echipamentul alpinistului. 5. Cară poverile la munte (pl.). Un poftim... nepoliticos! 6. Epocă (abr.). Cerneală neagră. Împreună. 7. Furat de uliu Nu-i rea! 8. Scriitor sovietic, autorul volumului «Oameni şi munţi». Marele amator de zmeură. 9. Torent de apă care cade cu zgomot pe un perete de munte. Ape! 10. Operaţiunea de traversare a unui munte (pl.).*

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2					◢					
3						◢				
4				◢						
5			◢					◢		
6							◢			
7	◢					◢				
8					◢				◢	
9		◢						◢		
10						◢				

Prof. Teodor AXIOTI

ANTENE

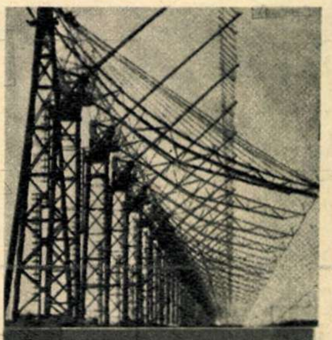

● Ce reprezintă această instalaţie? Greu de ghicit. Pentru a nu pune la grea încercare fantezia şi cunoştinţele cititorilor, vă spunem noi: este un radiotelescop de tip special folosit de astronomi pentru studierea Soarelui.

● Ce aţi spune dacă aţi vedea o fereastră care se închide sau se deschide singură? Aşa-i că n-aţi crede? Şi totuşi ea există. Ferestre care se închid automat la apropierea unui avion în zbor la mică înălţime şi care se deschid din nou după îndepărtarea sa au fost puse în vînzare în Anglia. Fereastra minune a fost pusă la punct de un institut de cercetări în domeniul construcţiei şi este destinată în special şcolilor şi altor clădiri din apropierea aeroporturilor. Fereastra a fost încercată timp de doi ani în sălile de clasă ale unei şcoli situată în vecinătatea aeroportului londonez Heatbrow, unde învăţămîntul era mereu tulburat de zgomotul avioanelor.

AFIS

În această săptămînă vă recomandăm:

O CARTE: «Vîntură lume» — de Călin Gruia, apărută în Editura «Ion Creangă».
UN FILM: «Departe în Apus» — film de aventuri, producţie U.R.S.S.
UN SPECTACOL DE TEATRU: «O poveste cu cîntec» — duminică, 6 septembrie, ora 11 dimineaţa, la Teatrul «Ţăndărică» (Sala din Calea Victoriei nr. 50).

RADIO

Din programul emisiunilor pentru copii pe perioada 3—10 septembrie spicuim:

Emisiunea «100 de legende româneşti» de joi 3 septembrie ora 15,00 pe programul I, vă oferă spre audiţie scenariul «Visul voievodului», de Alexandru Mitru, ia vineri 4 septembrie scenariul «Cele trei călătorii ale căpitanului Cook» de Şerban Andronescu.

Emisiunea «Tot înainte» de luni 7 septembrie ora 8.10 pe programul II, prezintă «Pionier-club» şi a doua zi «Laureaţi ai concursurilor republicane».

Amatorii de ştiinţă şi tehnică pot asculta miercuri 9 septembrie ora 10,30 pe propragramul I în cadrul emisiunii «Vreau să ştiu», «Agenda ştiinţifică a lunii septembrie», «Ceasuri celebre» şi «Sursa neutrinului».

108

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: BANDIȚII REUȘESC SĂ PUNĂ MÎNA PE «ZESTREA DOCHIEI» ȘI AU DE GÎND SĂ IASĂ DIN SUBTERAN, ASTUPÎNDU-I ACOLO PE EXPEDIȚIONARI. NIC ÎNSĂ ARUNCĂ O DINAMITĂ, BLOCÎNDU-LE ASTFEL CALEA DE RETRAGERE ȘI CÎȘTIGÎND TIMP PENTRU COLEGII LUI. BANDIȚII ÎNSĂ ÎI OBLIGĂ PE ARCAȘI SĂ DEGAJEZE GALERIA.

⑩

Scenariu: **CONSTANTIN DIACONU** Desene: **PUIU MANU**

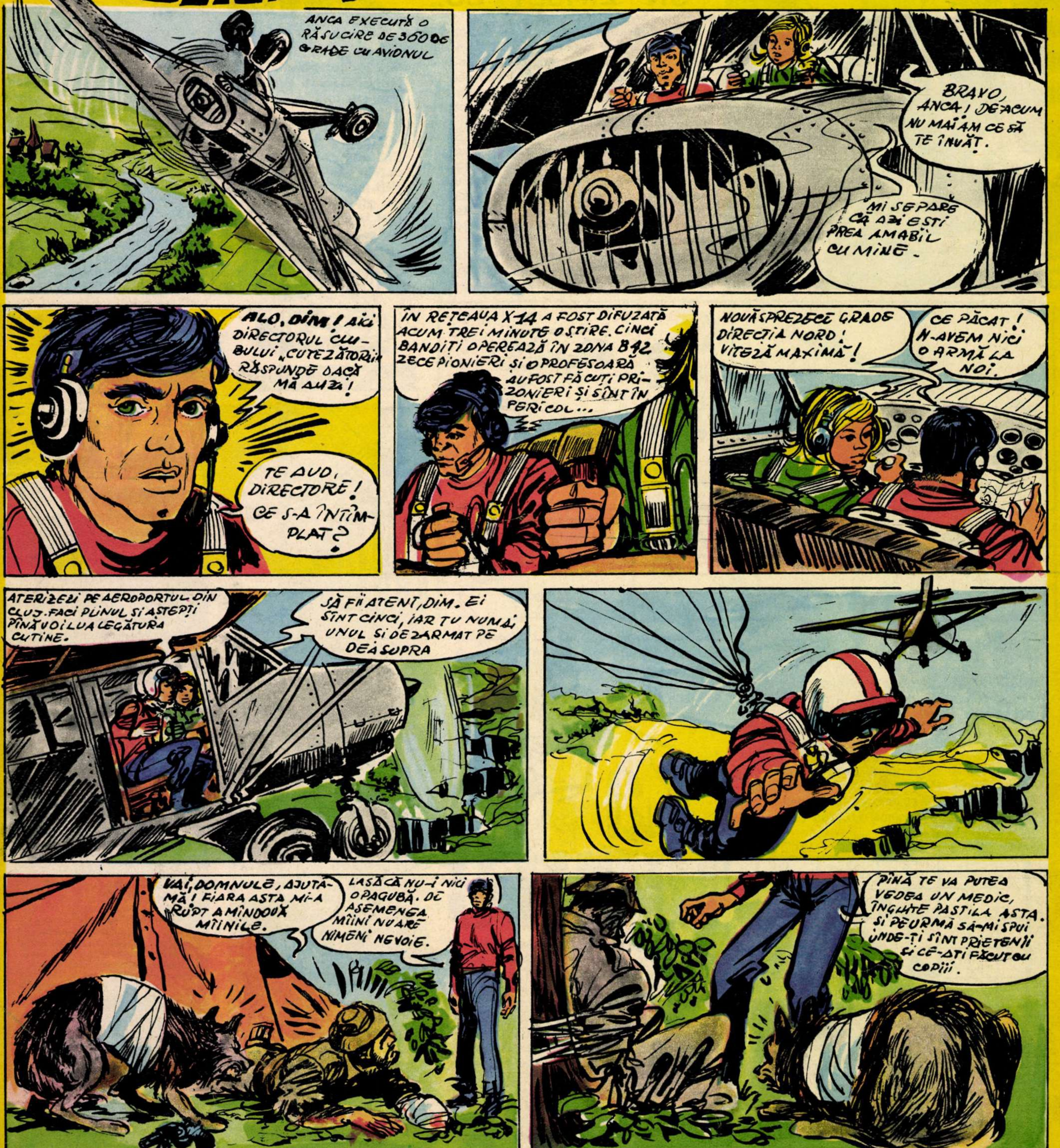
ANCA EXECUTĂ O RĂSUCIRE DE 360 DE GRADE CU AVIONUL
BRAVO, ANCA! DE ACUM NU MAI AM CE SĂ TE ÎNVĂȚ.
MI SE PARE CĂ AZI EȘTI PREA AMABIL CU MINE.
ALO, DIM! AICI DIRECTORUL CLUBULUI „CUTEZĂTORII". RĂSPUNDE DACĂ MĂ AUZI!
TE AUD, DIRECTORE! CE S-A ÎNTÎMPLAT?
ÎN REȚEAUA X 14 A FOST DIFUZATĂ ACUM TREI MINUTE O ȘTIRE. CINCI BANDIȚI OPEREAZĂ ÎN ZONA B 42. ZECE PIONIERI ȘI O PROFESOARĂ AU FOST FĂCUȚI PRIZONIERI ȘI SÎNT ÎN PERICOL...
NOUĂSPREZECE GRADE DIRECȚIA NORD! VITEZĂ MAXIMĂ!
CE PĂCAT! N-AVEM NICI O ARMĂ LA NOI.
ATERIZEZI PE AEROPORTUL DIN CLUJ. FACI PLINUL ȘI AȘTEPȚI PÎNĂ VOI LUA LEGĂTURA CU TINE.
SĂ FII ATENT, DIM. EI SÎNT CINCI, IAR TU NUMAI UNUL ȘI DEZARMAT PE DEASUPRA
VAI, DOMNULE, AJUTĂ-MĂ! FIARA ASTA MI-A RUPT AMÎNDOUĂ MÎINILE.
LASĂ CĂ NU-I NICI O PAGUBĂ. DE ASEMENEA MÎINI NU ARE NIMENI NEVOIE.
PÎNĂ TE VA PUTEA VEDEA UN MEDIC, ÎNGHITE PASTILA ASTA. ȘI PE URMĂ SĂ-MI SPUI UNDE-ȚI SÎNT PRIETENII ȘI CE-AȚI FĂCUT CU COPIII.

VA URMA:

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA.
Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17 60 10. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor Béla GERGELY

1 leu
41033

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

37

JOI, 10 SEPTEMBRIE 1970, ANUL IV

155

SFÎRȘIT DE VACANȚĂ, ÎNCEPUT DE AN ȘCOLAR...

VARĂ PIONIEREASCĂ PAG 4-5

Ioan Budai-Deleanu PAG 7

COLOSSEUM

PUBLICISTUL ITALIAN **GINO TOMASELLI**
SCRIE IN EXCLUSIVITATE PENTRU REVISTA „CUTEZĂTORII" PAG 8-9

lioteca municip
Tîrgu-Mureș

ADEVĂRATUL URMAȘ AL LUI TARZAN PAG 12

— NU TRAGE!
FEREȘTE-TE!

a 37
ACTUALITĂȚI
CUTEZĂTORII

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

Unde se nasc performanțele?

«Clasa a VII-a am terminat-o cu media generală 10 și aș dori să devin profesoară de franceză. În același timp, îmi place mult handbalul, pe care-l practic de cîțiva ani, și mulți mă sfătuiesc să urmez un liceu sportiv. Ce să fac?»

ALEXANDRA STĂNIMIR,
Școala generală nr. 2,
Chirnogi, jud. Ilfov

Suporterii dumitale, dragă Alexandra, au perfectă dreptate. Pentru o handbalistă care-și «pulverizează» de ani de zile adversarele și pe deasupra mai și obișnuiește să termine școala cu media generală 10, liceul sportiv este foarte indicat. Acolo vei fi îndrumată de antrenori cu mare experiență și, în același timp, vei studia diferitele obiecte de cultură generală. În perspectiva diplomei de bacalaureat și a admiterii într-o facultate, se conturează și alte bucurii: poate o medalie de campion, poate titlul de maestru al sportului...

Dar ce se întîmplă dacă nu reușești *să intri la liceul sportiv, sau dacă se opun părinții, sau dacă, pur și simplu, te răzgîndești dumneata însăți? Oare, înscriindu-te la un liceu obișnuit, vei renunța la sport, la marea performanță?*

Dragă Alexandra, sportul nu este o meserie decît pentru antrenori și pentru profesorii de sport. Pentru ceilalți oameni el este doar o îndeletnicire în orele libere. Ea cere, e drept, efort, perseverență, renunțarea la diferite distracții — dar trebuie să rămînă întotdeauna *în umbra ocupației principale: activitatea profesională (în cazul dumitale, învățătura). Handbalul, atletismul, fotbalul și celelalte discipline pot fi practicate pînă la perfecțiune și în afara școlilor cu profil sportiv! Există atîtea cluburi și asociații sportive dornice să legitimeze cît mai mulți tineri talentați care, după orele de curs sau de activitate într-o întreprindere, debarcă frenetici din autobuze și tramvaie la porțile stadioanelor. Și pe urmă, hai să ne gîndim la echipa liceului — fie el de cultură generală, sau economic, sau industrial. În ziua meciului, colegii și profesorii apar în tribune purtînd insigne, stegulețe și ecusoane cu însemnele echipei. Însuși tovarășul director așteaptă tulburat înscrierea golului providențial! Într-un asemenea climat, performanțele se simt la ele acasă!*

Pe scurt, dacă iubești foarte mult sportul, el te va răsplăti cu gloria medaliilor și a titlurilor indiferent dacă-l practici la o școală sportivă sau la o școală obișnuită. Și nu numai cu gloria ci cu ceva mult mai însemnat: cu o sănătate perfectă și cu un echilibru psihic excelent, capabile să te facă să fii «în formă» nu atît pe stadioane, cît în lungile ore de studiu pentru pregătirea lecțiilor, a examenelor, a viitoarelor dumitale lucrări de specialitate în domeniul limbii franceze. Specialistul modern are nevoie de condiție fizică!

Ovidiu Zotta

RECENT ȘI-A ÎNCHEIAT LUCRĂRILE CEL DE-AL XVI-LEA CONGRES INTERNAȚIONAL DE FIZICĂ **AMPÈRE**, REUNIUNE ȘTIINȚIFICĂ DE MARE PRESTIGIU INTERNAȚIONAL, LA CARE AU PARTICIPAT PESTE 600 DE SAVANȚI DE REPUTAȚIE MONDIALĂ ȘI SPECIALIȘTI DE SEAMĂ DIN PESTE 30 ȚĂRI ALE LUMII.

ORGANIZAT DE CĂTRE INSTITUTUL DE FIZICĂ ATOMICĂ DIN BUCUREȘTI, SUB EGIDA COMITETULUI DE STAT PENTRU ENERGIA NUCLEARĂ, A ACADEMIEI, MINISTERULUI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI, CONSILIULUI NAȚIONAL AL CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE, ASOCIAȚIEI INTERNAȚIONALE **AMPÈRE**, AGENȚIEI INTERNAȚIONALE PENTRU ENERGIA ATOMICĂ ȘI SOCIETĂȚII EUROPENE DE FIZICĂ, CONGRESUL ȘI-A DESFĂȘURAT LUCRĂRILE SUB ÎNALTUL PATRONAJ AL PREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, NICOLAE CEAUȘESCU.

ÎN FOTO: LA PALATUL CONSILIULUI DE STAT, PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, NICOLAE CEAUȘESCU, A PRIMIT UN GRUP DE PARTICIPANȚI LA LUCRĂRILE CONGRESULUI INTERNAȚIONAL DE FIZICĂ **AMPÈRE**.

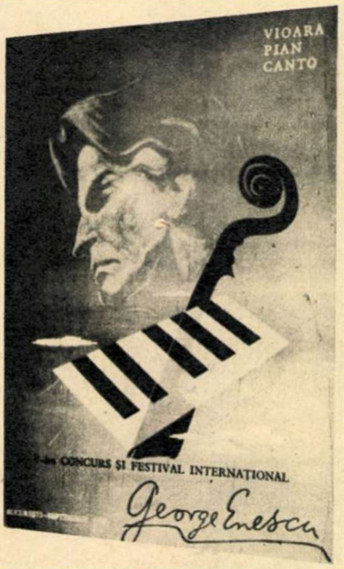

CONCURSUL ȘI FESTIVALUL INTERNAȚIONAL „GEORGE ENESCU"

La București, a început Concursul și Festivalul internațional «George Enescu».

Timp de aproape trei săptămîni, Capitala României va găzdui oaspeți din patruzeci și cinci de țări și cinci continente; peste o sută de tineri interpreți, care se vor întrece în cele trei concursuri: de vioară, pian și canto. Această amplă confruntare artistică internațională oferă tinerelor talente, din orice țară, cîmp larg pentru afirmarea și consacrarea lor artistico-muzicală.

Concursul și Festivalul «George Enescu», manifestare artistică de prestigiu, ocupă un loc din ce în ce mai însemnat în ansamblul vieții muzicale mondiale.

ÎN PARCUL ARGEȘ

Cu cîtva timp în urmă vă anunțam că în orașul Pitești s-a inaugurat un modern cartodrom pentru pionieri. Construirea acestuia la Pitești are și semnificația faptului că aici, în localitate, a fost fabricat primul autoturism românesc.

De atunci, de la inaugurare, mulți pionieri, conducători de carturi s-au avîntat în goana celor patru roți «zburînd» pe pistele-i lucioase.

De la startul unei astfel de întreceri vă redăm o imagine grăitoare despre concurenți și... spectatori.

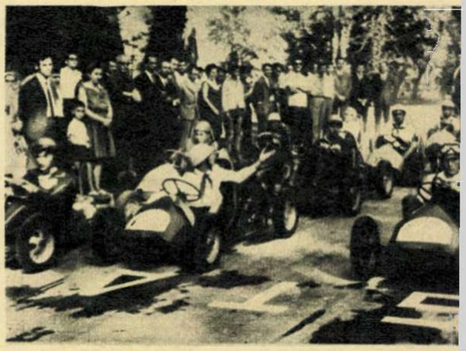

La închiderea ediției

Ioan Tuduce și Ovidiu Cuc, doi dintre prietenii noștri din Orașul dr. Petru Groza, ne informează:

«După multe pregătiri, duminică, orele 3 dimineața am pornit amîndoi la drum pe biciclete. Traseul: Orașul dr. Petru Groza—Beiuș—Oradea—Tinca—Sebiș—Gurahonț—Vîrfurile—Vașcău—Orașul dr. Petru Groza. Excursia a fost foarte frumoasă și instructivă. După 3 zile de mers, parcurgînd 270 km, am ajuns cu bine acasă, marți orele 23.00»

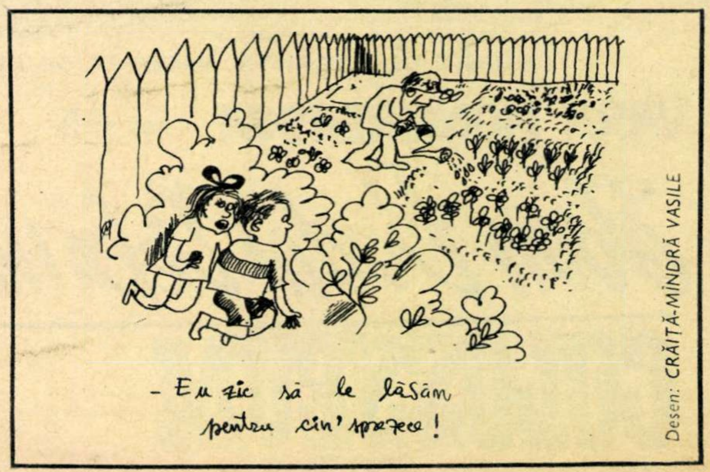
– Eu zic să le lăsăm pentru cin' sprezece!
Desen: CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ VASILE

INTERVIUL NOSTRU DESPRE

Primele zile de școală

Academicianul Eugen Rădulescu este la catedră. Înconjurat de colaboratori, într-un decor intens populat de eprubete și tratate, planșe și semințe, clopote de sticlă rînduite peste paginile cu «bun de tipar» ale celui de-al III-lea volum din Tratatul de Phitopatologie. Se mai fac măsurători, se chestionează încă și se iau ultimele decizii. Totul cu o pregnantă profesionalitate. Ambianța pare mai puțin potrivită decît oricînd unei discuții în afara științei. Și totuși...

— Primele zile de școală își pun adeseori pecetea pe activitatea copilului pentru întregul an școlar. De ce credeți?

— N-aș spune. În educație, care nu e decît un alt nume dat naturii, vieții, nu se fac salturi. Contează, adică, nu unul sau cîteva momente, ci o durată. Și o durată care — să nu uităm! — e în primul rînd a copilului. În clasele mele primare se întîmpla adesea ca primele zile de școală să nici nu existe efectiv. Veneam pe nesimțite de pe cîmp, din păduri și aduceam cu noi întregul miraj al zilelor de vară ca o imensă galerie de tablouri. Învățătorii noștri aveau astfel la îndemînă un superb material didactic și nu era nevoie decît să-l orînduiască, să-i dea un spor din lumina înțelegerii lor pentru ca lanțul de imagini să ne incite, să ne provoace la întrebări, puse adeseori cu o «agresivitate» care și astăzi, cînd îmi amintesc, mă impresionează. Și nu e firesc? În dialogul nostru cu cei mici este natural, trebuie să luptăm chiar, ca inițiativa să le aparțină.

— Multă lume subscrie acestei concluzii, puțini însă o și aplică. De ce oare?

— Probabil și pentru că nu întotdeauna înțelegem marele sens al Prieteniei cu copiii. Gîndiți-vă, ca părinți, ca profesori, ca mai vîrstnici sîntem permanent asaltați de întrebările «de ce?». Ei bine, nimic nu-i răspunde mai complet și mai convingător setei de a ști ca o atitudine prietenească din partea noastră. Aceasta înseamnă că îi cultivăm copilului respectul și prețuirea față de cele din jur, prin a-i răspunde simplu, firesc la toate întrebările, prin a-l sfătui întrebîndu-l — dacă pot spune astfel — ca într-o conversație uzuală din care și noi vrem să învățăm. Cunosc copii cărora le place întotdeauna să aibă un spor de observații cucerit adesea din inițiativa și cu puterile lor proprii, și să înainteze pe firul unei adînci comuniuni cu tot ceea ce freamătă în natura înconjurătoare. Pentru ei totul în jur vibrează, trăiește, fiecare element are o biografie. Asemenea copii îmi plac.

— Așadar, ce le recomandați cititorilor noștri acum, la început de an școlar?

— Să rămînă prieteni fideli școlii și să nu uite niciodată că marea înțelepciune se află în cartea mare a naturii, pe care ei au datoria s-o iubească, ocrotind-o.

ORE EMOȚIONANTE LA SARGEDAVA

Sargedava! Nume cu rezonanță de veche istorie, de legendă. Sute și sute de ani și-au așternut tăcerea peste gloria-ți măreață de odinioară. Dar iată că într-o zi, strălucirea-ți apusă scînteiază din nou...

Se aud sunetele de luptă ale trîmbițelor. Jos, pe vale, înaintează romanii. Se opresc. Zările răsună de bătaia ritmică a scuturilor, ca semn al începerii luptei. De sus, de pe culmi, din codri, coboară dacii... Se încrucișează armele, se încing, scînteiază. Nenumărați viteji cad de o parte și de alta...

Tîrziu, cînd soarele apune, zgomotul bătăliei se stinge. Pe vale, se întorc unii lîngă alții, prieteni, dacii și romanii, la... tabăra pionierească în corturi «Sargedava». De data aceasta, pionierii au în tabără un oaspete de seamă, cunoscutul istoric Constantin Daicoviciu. Cu toții se așează în jur și ascultă momente din istoria neasemuit de frumoasă a strămoșilor noștri...

A doua zi, dis de dimineață, grupuri de copii se îndreaptă spre cetățile dacice de la Blidaru și Costești. Aici, arheologii descoperă noi mărturii ale vieții dacilor. Copiii ajută și ei. Ca semn al prețuirii muncii lor de cercetare științifică, stă la loc de cinste colțul arheologic al taberei cu fragmente din cele mai recente descoperiri.

Departe de noi gîndul de a putea spune totul despre copiii din această tabără. Dar am mai adăuga: în tabăra «Sargedava» — Costești, Hunedoara, copiii organizează și întreceri de rachetomodele, campionate de înot. Și bineînțeles, așa «istorici» cum sînt... nu uită jocurile. Doar sînt în vacanță.

LIVIA VINȚI

Foto: I. LEHOVSKI

TABĂRA DE PIONIERI SARGEDAVA

Comisia «Exigența»

«Maestrul»

Gențianele vesele

ACOLO UNDE CRESC GENȚIANELE VESELE

Există un drum care șerpuiește printre coline, cînd prin locuri umbroase, cînd prin locuri pline de soare, un drum care se confundă uneori cu firul apei și care te duce la poalele unor dealuri însorite, străjuite de brazi. Acolo, printre căsuțe cu nume de poveste: «Veverița», «Miorița», «Căprioara», am întîlnit cîțiva copii adînciți în calcule.

— Gata! anunță Cornel, un băiat blond, comisia «Exigența» hotărăște: «Gențianele» au 10! Așa iese media! Tot zece, «Azuro» și «Ceata lui Pițigoi»... «Luceferii» ating abia 8,75, cea mai mică medie...

— Păcat, azi «Luceferii» nu strălucesc, remarcă cineva. Se vede că prea s-au grăbit să plece în excursie...

N-am tulburat onorata comisie care dădea calificative pentru ordinea și curățenia din dormitoare și am luat-o în sus spre «Castel». Urcam, cînd, treptele de scînduri ale cărăruii începură să duduie. De undeva, din vîrful dealului coborau victorioși «Mușchetarii». Erau încîntați de expediția din Valea Nandrei. În primul rînd pentru că acolo definitivaseră marșul și ecusonul echipei — două spade încrucișate cu inscripția «toți pentru unul și unul pentru toți». Apoi, pentru peisajele care i-au inspirat pe desenatori și pentru «grațioasele» rădăcini cu forme bizare, pe care le găsise Dan Oghină. Dan își pusese în gînd să lucreze pentru fiecare mușchetar cîte o astfel de amintire din tabără.

Pe aproape, la umbră, este prezentă toată «Ceata lui Pițigoi». Doi cîte doi, perechi, perechi, fiecare cîntă altă melodie, fiecare dansează alt joc. Și culmea, susțin că nu se deranjează de loc. Închipuiți-vă numai, cei din Iași învață jocuri populare de la cei din Dolj, dobrogenii sînt în dialog muzical cu cîțiva copii din Baia Mare, bănățenii cu dîmbovițenii și, ce să vă mai spun... de atîta cînt și joc n-am mai rezistat. M-am retras pe pajiștea din apropiere. Liniște, mireasmă de fîn cosit și deodată «ha, ha,haaa» o cascadă de rîsete rupe tăcerea. Cine să fie? După o căpiță de fîn rîdeau bucuroase Ligia Dincă, Corina Coman, Liliana Casandra, Olga Petrovici, Mihaela Vasilescu, Maria Pop și alte fete. N-a mai fost nevoie să le întreb din ce detașament sînt. Le-am recunoscut după ecusoanele cu flori albastre, pe care le aveau în piept. Erau «Gențianele»!

Deodată chemarea trompetei a răsunat peste tabără. N-a durat mult și i-am întîlnit pe toți, în costume pionierești, prezenți la... adunarea de alegeri a comandamentului unității. Poate o să vă întrebați: alegeri pionierești în vacanță? Da, în vacanță! Nu uitați însă, că ne aflăm la Păuleasca-Argeș și aici, după cum ne spune tovarășa comandantă, Cecilia Ionescu, în tabăra națională de instruire a președinților, aceste adunări practice sînt organizate adesea. Pînă acum, s-au și desfășurat adunări de alegeri la detașament, adunări de primire în Organizația pionierilor. De ce? Tocmai pentru a veni în ajutorul președinților, în munca lor de conducere a activității pionierești. În felul acesta, cu siguranță la începutul anului școlar, cei aproape patru sute de președinți vor fi foarte bine pregătiți, gata de a conduce acțiunile pionierești din unitățile lor.

Aici, la Păuleasca este tabăra în care fantezia, inventivitatea și voia bună merg mînă în mînă cu pionieria. Iată de ce alături de isteții «Mușchetari», de curajoșii «Temerari», alături de «Șoimii» și «Drumeții veseliei» cresc în voie și gențianele vesele.

LIDIA NOVAC

Trei mușchetari

Dispută între specialiști